

clv

G. F. Rendal

**„Eu vorbesc în limbi
mai mult
decât voi toți“**

1.Cor. 14:18

*„Au primit Cuvântul cu toată râvna,
și cercetau Scripturile în fiecare zi,
ca să vadă dacă ce li se spunea este așa“.*

Fap. 17:11

clv

Ediția 1. 1990

Ediția 2. 1991

Ediția 3. 2018

© CLV . Christliche Literatur-Verbreitung

ISBN 3-89397-135-1

Cuprins

Nota editurii	7
Prolog	9
<i>Capitolul</i>	
1. Un mesaj adresat oamenilor	11
2. Pentru cine era judecata aceasta	15
3. Vorbirea în limbi, urmată de traducere	19
4. Două feluri de vorbire în limbi	23
5. Semnul și scopul lui	30
6. Învățătura epistolelor nou testamentale	38
7. Isus și vorbirea în limbi	43
8. Nu oamenilor, ci lui Dumnezeu	53
9. Marea întrebare: Când	65
10. El se zidește pe sine	79
11. Unde trebuie să se vorbească în limbi	83
12. Contradicții	89
13. Șarpele de aramă	93
14. Concluzii finale	103
Chestionar	111

Nota editurii

Este un privilegiu deosebit să recomandăm o lucrare, a cărei apariție a fost dorită și așteptată de mulți creștini, de mult timp. Scrisă într-un stil vioi, captivant, ea se citește la fel de ușor, ca o carte de aventuri. De fapt, în ea ne este povestită aventura doctrinară a vorbirii în limbi. Ea captivează interesul cititorului, de la prima și până la ultima pagină. Verva lui G. F. Rendal te face aproape să uiți că lucrarea lui este un studiu biblic serios, aprofundat și exhaustiv, care nu omite niciun punct de vedere.

Această carte nu va lăsa pe nimeni indiferent. Ea va ajuta tuturor cercurilor reformate: evanghelice, penticostale sau carismatice, care se scaldă într-o mare de subiectivism.

Într-o progresie personală lentă și permanentă, G. F. Rendal ne prezintă un studiu obiectiv al vorbirii în limbi. Refuză categoric să părăsească itinerariul propus, ca să nu deruteze pe cititor cu teme tangențiale.

Puterea cărții constă în această auto-constrângere impusă de bunăvoie de autor. El evită capcana experiențelor subiective, ca să ne aducă mereu pe stânca de nezguduit a Cuvântului lui Dumnezeu. Îi suntem recunoscători că a rezistat ispitei de a-și atrage cititorul prin povestirea unor experiențe sau contra-experiențe, care, prin lațurile lor, prind în cursă numai duhurile slabe și lacome de senzații.

Autorul se dovedește a fi un polemist redutabil. Gândirea lui, hrănită puternic din seva Cuvântului lui Dumnezeu, dotată cu o pătrundere spirituală deosebită, arată rățâcirea și o denunță cu o vigoare întru totul paulină. Trebuie să-i mulțumim autorului, că a putut scrie o carte care – deși este scrisă ca o dezbatere teologică – poate fi citită și înțeleasă și de un neinițiat în acest subiect.

Dacă uneori pana lui devine ironică, el are mare grijă să rădă doar de el însuși. Dar cel mai mare merit al lui G. F.

Rendal este nu că a demontat mecanismul rătăcirii, în care s-a aflat și el, ci că a recunoscut că s-a înșelat și a avut curajul să mărturisească că și el a fost victima rătăcirii.

Această carte ia o poziție neechivocă, referitor la un subiect pe cât de actual, pe atât de controversat. Profesorii și studenții facultăților și institutelor biblice vor găsi în această carte gânduri inedite, dar și o argumentare formulată solid, care nouă ni se pare de necombătut. S-a ridicat ceața neclarității care plutea încă deasupra acestui subiect. În sfârșit, acum se vede clar. Mulțumim autorului că a spus răspicat ceea ce mulți gândeau, dar nu au îndrăznit să o facă.

Dorim ca această carte să aibă o răspândire mondială. Ea conține dinamită. Dorim, pur și simplu, ca ea să lucreze cu putere în viața spirituală și la baza spirituală a multor cititori.

Originală este și ideea chestionarului de la sfârșitul cărții. Îl pot folosi toți cei care vor fi chemați să lupte *pentru credința dată sfinților, o dată pentru totdeauna*. Nu avem decât un singur regret de exprimat și o singură critică de făcut, anume, că această carte nu a fost scrisă și publicată cu zeci de ani înainte.

Editorii

Prolog

Mare mi-a fost mirarea după pocăința mea, când am descoperit că oameni aparent serioși, spirituali și consacrați, oameni pe care Duhul lui Dumnezeu îi folosea pentru salvarea sufletelor, se zbârleau, de îndată ce li se vorbea despre darurile Duhului, dar mai ales despre vorbirea în limbi. Mă întristam când îi auzeam uneori denigrând lucrarea lui Dumnezeu, referindu-se, în mod ironic, la anumiți oameni, numindu-i „exaltații din strada de alături“.

Lăudăroși, ei dădeau explicații, pe care eu le socoteam categorice și găunoase. Spre exemplu: „Darul vorbirii în limbi nu mai există“ sau „El a fost dat pentru timpurile apostolice“. Mă impresiona mai mult convingerea, decât argumentele lor, căci într-adevăr, în argumentele lor ei nu aduceau dovezi biblice în apărarea convingerii lor. În adunările lor nu se amintea deloc subiectul vorbirii în limbi, al contactului sexual sau al vindecării bolnavilor. Pur și simplu, nu se vorbea despre ele – basta! Ceea ce ar fi fost corect, dacă apoi nu s-ar fi șoptit, cu un aer de superioritate: „Noi știm mai bine toate aceste lucruri ...“

Nu îndrăzneam să discut cu ei tema aceasta, căci eram un tânăr fără experiență, și bagajul meu de cunoștințe biblice era mai degrabă sărac. Dar în modul elementar în care cunoșteam eu Cuvântul lui Dumnezeu, mă întrebam ce fel de ochelari foloseau acești oameni, când săreau peste numeroasele texte din Cuvântul lui Dumnezeu, care se referă la vorbirea în limbi; căci eu nu puteam să le evit. Mă întrebam, cum putea o parte din lumea evanghelică să ajungă să se joace de-a v-ați ascunselea cu aceste texte? Ele puteau fi evitate în predică, dar era imposibil să fie evitate și în studiul biblic personal. Ele apăreau peste tot în Cuvântul lui Dumnezeu.

A ignora aceste texte mi se părea la fel de grav, ca și a-l ignora pe apostolul Petru în evangheliile. N-a spus Isus:

„Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate demoni, vor vorbi în limbi noi, vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși“ (Mar. 16:17-18)?

Desigur, nu fiecare care ajunge la mântuire prin credință, își dovedește credința scoțând demoni, bând o băutură letală, mâncând ciuperci otrăvitoare, vorbind în limbi noi sau vindecând bolnavi. Dar are cineva dreptul să scoată o asemenea piesă din minunatul mozaic al tabloului biblic?

Într-o zi, cineva mi-a spus în mod serios, că vorbirea în limbi este satanică. Hopa! Am aflat între timp că el și-a modificat părerea exprimată mai înainte.

Se poate ignora, pur și simplu, faptul că atâția creștini au făcut experiența vorbirii în limbi, și afirmă că ea este o mare binecuvântare? Se poate ignora faptul că în lume, cel mai rapid progresează adunările pentecostale (exceptând islamul și poate pe martorii lui Iehova)? Că lor se datorează lucrarea printre țigani, care este surprinzătoare? Nu a spus oare apostolul Pavel, numit cel mai mare după Cel unic, astfel: „Eu vorbesc în limbi mai mult decât voi toți“? Aceste cuvinte ale marelui apostol al națiunilor este titlul acestei cărți.

Un mesaj adresat oamenilor?

Într-o zi, mi-a căzut în mână o mică lucrare științifică. Mare mi-a fost surpriza, când am citit rândurile scrise de cineva, care vrea să fie luat în serios, și afirma că „Darul vorbirii în limbi nu-și mai are rațiunea de a fi, pentru că astăzi se pot învăța limbi străine la școală“. Însă apostolul Pavel, care a fost și el la școală, predică la atâția oameni de diferite limbi, ca să fie înțeles de popoarele cu limbi străine. Mi-a sărit imediat în ochi slăbiciunea argumentului. Între timp, cercetasem mai mult în Biblie, și începusem s-o cunosc mai bine. Cum ar fi putut Pavel să se slujească de vorbirea în limbi în predicile sale, atunci când el însuși învață pe alții că „... cine vorbește în altă limbă, **nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu**“ (1.Cor. 14:2)? Dacă deci vorbirea în limbi nu se adresează decât lui Dumnezeu, și nu oamenilor, Pavel ar fi fost în contradicție flagrantă cu Duhul Sfânt care îl inspi-rase să scrie acest text decisiv: „**Cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu**“.

Argumentul din așa-zisa „lucrare științifică“ mi s-a părut de o dezamăgitoare sărăcie, dublată de o evidentă nesinceritate față de adevărurile biblice așa de clare. Aceste explicații, care nu explicau nimic, m-au făcut să devin sceptic față de cei ce se împotriveau vorbirii în limbi. Însă, într-adevăr, sare în ochi faptul că în Cuvântul lui Dumnezeu, vorbirea în limbi n-a fost folosită niciodată pentru altceva, decât pentru a se adresa lui Dumnezeu; căci lui Dumnezeu nu mă pot adresa decât în rugăciune sau în laudă. Nu este posibil să-L sfătuiesc pe Dumnezeu, să-L evanghelizez, să-L îmbărbătez sau să-I profetesc.

Nu există alternativă

În vorbirea în limbi, Dumnezeu nu Se adresează niciodată oamenilor, ci oamenii se adresează lui Dumnezeu. Duhul Sfânt nu Se poate contrazice.

La o privire mai atentă, se vede că la Rusalii nu a fost o predică în limbi, ci ucenicii „*au vorbit despre lucrurile minunate [greacă: marile lucrări] ale lui Dumnezeu*“ (Fap. 2: 11). Această laudă adusă Dumnezeului lui Israel împrumuta limbile străinilor, iar urechile evreilor din diaspora, obișnuite cu limbile acelor țări de unde veniseră, le înțelegeau.

Ce șoc a fost lucrul acesta pentru toți acești iudei veniți la Ierusalim, din 15 țări diferite, să se închine Dumnezeului lui Israel! Ei, care credeau că limba lor evreiască – limba popoului bun, ales – era singura pe care putea s-o înțeleagă „bunul Dumnezeu“. Dumnezeul lor nu era Dumnezeul tuturor oamenilor și al oricui!

Să-L împartă ei cu străinii? – nici vorbă! Și iată că la Rusalii, nu numai că Dumnezeul lor înțelege araba, greaca și alte 14 limbi sau dialecte, la fel de bine ca ebraica, ci Duhul Său Sfânt vorbește toate aceste limbi prin apostoli și ucenici.

Altfel spus, lauda care vine din cer, se reîntoarce în cer, după ce s-a cufundat într-o baie de limbi străine. Înseamnă aceasta că neevreii, cu limbile lor „barbare“, au aceeași valoare înaintea lui Dumnezeu, ca și ei? Să fie darul vorbirii în limbi, semnul acestui fapt?

Prima vorbire în limbi

Înainte de a merge mai departe, vreau să vă relatez o mică întâmplare, când au fost puse la încercare cunoștințele mele biblice. Eram împreună cu niște frați consacrați și avansați în credință. Fiecare din ei își cunoștea bine Biblia, iar în discuțiile noastre se aduceau permanent argumente biblice. Cel mai în vârstă dintre ei a întrebat: „Când s-a vorbit pentru prima dată în limbi?“ Răspunsurile celorlalți au țâșnit spontan și erau identice: „La Rusalii!“ Eram așa de sigur de răspuns – și totuși nu era adevărat. A fost la turnul Babel (Gen. 11:7). M-am supărat pe mine însumi, că nu m-am gândit la textul acesta.

Nu voi uita niciodată explicația care a urmat. Diversitatea de limbi de la turnul Babel era urmarea unei ***judecăți***, a unei

sentințe! În Biblie există legea primei menționări. Adică un adevăr, menționat pentru prima oară în Biblie, își păstrează întotdeauna semnificația sa inițială. Pe parcurs, semnificația lui se poate extinde, dezvolta, îmbogăți, dar nu se anulează semnificația lui inițială. Este oare posibil ca vorbirea în limbi să poarte în ea ideea de judecată? În orice caz, textul acesta afirmă așa ceva. Textul central al vorbirii în limbi, reluat de Pavel în 1.Cor. 14:21: „*Voi vorbi poporului acestuia prin altă limbă și prin buze străine; și nici așa nu Mă vor asculta, zice Domnul.*“, se află în Isaia 28:11: „*Ei, bine! Prin niște oameni cu buze bâlbâitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acestuia Domnul*“. Pavel, insuflat de Duhul Sfânt, îl citează în mod liber.

Citatul din Isaia continuă cu o precizare care confirmă că în vorbirea în limbi este cuprinsă ideea de judecată, de condamnare: „... *Ca mergând, să cadă pe spate și să se zdrobească, să dea în laț și să fie prinși*“ (Isaia 28:13). Atunci mi-am amintit că la Rusalii, peste cei ce erau prezenți se coborâseră niște limbi ca de foc (Fap. 2:3). Limbi ca de foc ... Fără îndoială, în Scriptură focul este un simbol al judecății. Chiar dacă efectul lui poate fi curățitor, pretutindeni, în foc se regăsește sensul judecății. M-am agățat o clipă de ideea că focul n-ar fi o judecată, deoarece noi cântăm adesea cântarea minunată, care citează cuvintele lui Ioan Botezătorul: „*Cel care vine după mine ... El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc*“ (Mat. 3:11).

Prima verificare

Ca să am conștiința împăcată, am cercetat mai atent textele biblice care se refereau la vorbirea în limbi. Din ce în ce mai surprins, am constatat că imnologia noastră nu este întotdeauna conformă cu o teologie bună. Cuvântul lui Dumnezeu m-a făcut să descopăr diferența dintre botezul cu Duhul Sfânt și botezul cu foc, și anume, că botezul cu foc era sinonim cu pierzarea. Într-adevăr, am găsit că toate cele patru evanghelii conțin cuvintele lui Ioan Botezătorul. Toate

patru vorbesc despre botezul cu Duhul Sfânt, dar numai două amintesc botezul cu foc. La o citire mai atentă, am descoperit că botezul cu foc nu este citat decât de Matei (3:11) și Luca (3:16), tocmai pentru că împotrivorii, fariseii, se aflau acolo, și sunt amintiți și în context. Datorită prezenței lor, și adresându-se lor, este amintit botezul cu foc. Din contextul lui Marcu (1:8) și Ioan (1:33), fiind absenți fariseii, la ei lipsește relatarea despre botezul cu foc și judecată.

O explicație firească decurge din versetul care urmează: „*El va aduna grâul în grânar [este botezul cu Duhul Sfânt] și va arde pleava cu foc [este botezul cu foc]*“. Unul din botezuri, cel cu Duhul Sfânt, se referă la grânarul ceresc; celălalt, cel cu foc, se referă la focul care nu se stinge.

Câțiva ani mai târziu, apostolul Pavel, îndemnat de Duhul Sfânt, scrie aceleași adevăruri, cu alte cuvinte: „*Pentru unii un miros de moarte, spre moarte, iar pentru ceilalți un miros de viață, spre viață*“ (2.Cor. 2:16).

Trebuie să recunosc că această descoperire a încurcat firul căutării mele și mai mult, căci a apărut imediat întrebarea următoare: Dacă vorbirea în limbi era și ea purtătoare a unui aspect de judecată ...

Pentru cine era valabilă această judecată?

M-a frământat mult timp această întrebare, la care nu găseam niciun răspuns. Căci până atunci, explicațiile pe care le auzisem referitor la vorbirea în limbi erau că ea zidea sufletește, lăuda, întărea, evangheliza, și mai ales ... era semnul botezului cu Duhul Sfânt. Dar că vorbirea în limbi este și purtătoarea unei idei de judecată ... lucrul acesta ne scăpase tuturor.

Dificultatea a început când am citit că Dumnezeu a făcut totul pentru un scop (Proverbe 16:4). Drept urmare, mi-am pus întrebarea: Care a fost deci scopul lui Dumnezeu, când a dat vorbirea în limbi? Era desigur un semn mare, dar de ce tocmai sub această formă? De ce nu, spre exemplu, posibilitatea de a deveni invizibil? Sau darul omniprezenței? Sau o aureolă permanentă în jurul capului? ...

Răspunzându-mi mie însumi, îmi ziceam: Așa ceva n-ar fi avut sens. Deci vorbirea în limbi trebuia să aibă un sens, altfel ea ar fi fost absurdă. Da, dar ce sens? Această vorbire în limbi trebuia să spună ceva și cuiva; ***dar ce să spună și cui?***

Cugetând la această întrebare, trebuia să admit că vorbirea în limbi nu era o formă sublimă a vocabularului omenesc, nici o formă mai elevată de exprimare. Mi se spusese: Când vorbești în limbi, te depășești pe tine însuți. De la franceză, treci la sublim; până când te alături îngerilor, în limbajul lor ceresc.

Așa ceva mi se părea formidabil. Când nu mai ai cuvinte prin care să lauzi pe Dumnezeu, atunci îți vine în ajutor Duhul Sfânt, ca să te ridice cu o treaptă sau cu mai multe trepte, în emoții inaccesibile frumoasei limbi a lui Voltaire. Însă eram tulburat de ideea că vorbirea mea în limbi ar fi putut fi de aceeași natură ca cele pe care le auzeam în jurul meu.

Îngrijorări

Trebuie să recunosc că în afară de extaz, darul acesta așa de extraordinar nu mi-a adus nimic deosebit. Ceea ce mă făcea adesea nesigur la vorbirea în limbi, era faptul că ea era întotdeauna de neînțeles, și nu semăna cu vreo limbă vorbită. Deși am studiat personal mai multe limbi străine, constatasem că sunetele emise în timpul vorbirii în limbi erau mai degrabă „neobișnuite“.

M-am adresat unui pastor calificat, care mi-a zis că limba vorbită de mine ar putea fi un dialect al triburilor indiene din America de Sud, din Matto Grosso sau din Africa Centrală. De unde știa el așa ceva? Poate par lipsit de respect, dar m-am întrebat: În care emisferă pământescă vrea să ne transporte Duhul Sfânt? Lucrul acesta mi-a părut că este o mare absurditate, pentru că limba franceză este una din cele mai bogate, mai răspândite și mai complete limbi din lume. Cum ar fi putut o limbă mai rudimentară, cu un vocabular de o sută de ori mai limitat, să exprime ceea ce nu putea face franceza? Această absurditate evidentă nu părea deloc să-l neliniștească pe interlocutorul meu. Ah, credința aceea a omului simplu!

Așa sunt eu. Îmi place să am ordine chiar și în gândurile mele. Este oare ceva rău în asta, sau așa m-a făcut Dumnezeu? Însă am acceptat partea supranaturală a vorbirii în limbi, pentru că auzeam spunându-se că oameni, care nu știau un cuvânt pakistaneză, se exprimau în această limbă sau în greaca veche, cu o ușurință și o puritate care ar fi onorat chiar și pe un profesor universitar. Dar chiar și după ce am acceptat această parte supranaturală a vorbirii în limbi, nu înțelegeam încă sensul sau importanța ei.

Primele întrebări

Am frecventat una sau două întâlniri de ne-penticostali, cu speranța să găsesc acolo un răspuns la căutările mele referitoare la vorbirea în limbi și să cunosc și motivele pentru care ei nu vorbeau în limbi și pentru care refuzau acest dar al

Duhului Sfânt. Dar n-am primit nici acolo răspunsuri satisfăcătoare. Am descoperit la ei o necunoaștere care m-a dezamăgit. Când întrebam care este scopul vorbirii în limbi, și la ei vidul biblic era la fel de total, ca și la susținătorii acestei învățături. Unii vorbeau în limbi fără să știe de ce, iar ceilalți nu știau de ce nu vorbesc în limbi. Nimeni nu mă ajuta să înaintez în căutarea mea. Existau de ambele părți răspunsuri stereotipe, de o sărăcie rară. Se purtau frățește și amabil cu mine, dar întrebările mele îi sâcăiau.

Bobârnacul

Într-o zi era să mă apuce damblaua, când un predicator, foarte stimat în cercurile carismatice, mi-a zis că la vârsta lui înaintată, și când era obosit datorită numeroaselor sale predicări, câteva minute de vorbire în limbi îi refăceau forțele fizice. Își simțea înviorat tot corpul. Spunea lucrul acesta de la amvon. Mulți erau așa de entuziasmați când l-au auzit, fără să se întrebe însă dacă aceste afirmații erau conforme cu Biblia. Cel mai rău era că și eu, ca o oaie în turmă, pentru moment m-am entuziasmat ca și toți ceilalți care încuviințau cu da și amin, când auzeau această minciună gogonată, care vrea să fie luată drept literă de evanghelie.

Mi-am revenit destul de repede. De fapt, ascultătorilor nu ni se cerea să medităm, ci să behăim! În viața mea, n-am primit un bobârnac mai mare ca acesta. Mi-am zis: Sărman neghiob, ești așa de credul! Ți se spune să închizi ochii, să deschizi gura mare, și se bagă pe gât o gogoasă mare cât pumnul, și o înghiți fără să verifici. Strigi chiar Aleluia! Vă asigur că n-am uitat deloc păcăleala aceasta, ca și corbul păcălit de vulpe, din fabula lui La Fontaine. Am jurat – dar cam târziu – că n-o să mă mai las niciodată păcălit.

După ce am meditat, mi-am zis: Unde s-a ajuns! Vorbirea în limbi a devenit ca un revigorant și un fortifiant, folosite în geriatrie. Mi-a trecut prin minte o frază din marea Carte: „*Își vor întoarce urechile de la adevăr, și se vor întoarce spre fabule ...*“ (2.Tim. 4:4).

Cruciadele

În ziua aceea mi-a fost milă de acest popor al lui Dumnezeu, care era atât de înflăcărat, însă era ca o turmă fără păstor ... M-am gândit la cruciade, la acei cruciați bolnavi pe moarte, decimați, descurajați, în drum spre pământul sfânt. Se încerca să li se ridice moralul cu farse. Un călugăr din trupă spunea – oh, ce minune iscusit fabricată! – fierul lăncii care, cu secole în urmă, străpunsese coasta Mântuitorului. Cerul tocmai le dădea semnul aprobării lui; și iată-i pornind din nou spre utopia lor, adăpați iarăși pentru câteva zile. Biata, biata turmă! – mi-am zis eu. Este aceea care confundă vocea străinului cu cea a Bunului Păstor.

Cât de prețios a devenit pentru mine în ziua aceea cuvântul din cartea Faptelor apostolilor: „*Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată bunăvoința, și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea este așa*“ (Fap. 17:11).

Dacă predica apostolului Pavel a fost trecută prin sita Sfintei Scripturi, cu atât mai mult avem noi obligația de a cerceta duhurile, comparând ce zic ele, cu ceea ce învață sau nu învață Scriptura!

Vorbirea în limbi, urmată de traducere

Un punct important mi-a cauzat întotdeauna mustrări de conștiință: o vorbire în limbi, urmată de o traducere. Căci în adunarea primară, orice vorbire în limbi trebuia să fie urmată de traducerea ei (1.Cor. 14:27-28) Textul este categoric: „*Dacă nu este cine să traducă, să tacă în adunare ...*“ La punctul acesta constatam o nesupunere flagrantă și aproape generală față de ordinea stabilită de acela care vorbea în limbi mai mult decât toți ceilalți. Învățătura lui nu era decât foarte rar aplicată.

Știți că uneori aproape preferam să nu se traducă ceea ce se spunea? Mi-era rușine de acele traduceri. Ceea ce nu fusese tradus, putea trece drept inspirat, căci nu era înțeles. Dar odată tradus, ceea ce înțelegeam eu, mă indigna. De cele mai multe ori mesajul era de o sărăcie care l-ar fi făcut să roșească și pe codașul clasei. Aproape totdeauna era ceva banal, obișnuit. Îmi spuneam: Ar fi putut foarte bine să spună direct în franceză! De fapt, eram mult mai zidit, când predicatorul sau un frate predica în limba maternă (franceză), decât când vorbeau în limbi. Dacă traducerea era un dar al Duhului, unde era înălțarea promisă, gândul sublim, adevărul transcendent? Traducerile vorbirii în alte limbi erau lucruri banale, neoriginale, idei repetate. Pavel, care a fost răpit până în al treilea cer, a auzit lucruri care nu pot fi spuse ... Nu mai înțelegeam nimic.

Îmi spuneam că este ca și cum înainte de a bea un pahar cu apă, ai separa prin cataliză hidrogenul de oxigen, apoi, după acest proces laborios, le-ai amesteca din nou, ca să ai iarăși apă și, în sfârșit, s-o bei. Nu poți s-o bei direct, așa cum este ea de la izvor? Îmi ziceam uneori că sunt un prost, că îmi pun atâtea întrebări. De fapt, ar fi trebuit să-mi fie de ajuns ceea ce a spus Pavel: „*Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi ...*“ (1.Cor. 14:5).

Limbi sau celibat?

Dintr-odată, mi-am amintit că același apostol, care zisese: „*Aș dori ca toți să vorbiți în limbi ...*“, scrisese în aceeași epistolă și: „*Eu aș vrea ca toți oamenii să fie ca mine ...*“ (1.Cor. 7:7), adică celibatari. În greacă, cele două expresii sunt identice. Atunci m-am zăpăcit de-a binelea, căci cel ce mi recomanda vorbirea în limbi, îmi recomanda și celibatul. Ori, eu n-aveam deloc chef să rămân necăsătorit! Îmi spuneam: doresc una și resping alta. Așa ceva nu se poate!

Îți vine să zâmbești. Însă în spatele celor două dorințe ale lui Pavel există o implicație doctrinară: una pentru limbi, cealaltă pentru celibat. Căci corintenilor, deci cei cărora el le scrie: „*Aș dori ca toți să vorbiți în limbi ...*“, le scrie și: „*Eu aș vrea ca toți oamenii să fie ca mine ...*“, adică celibatari.

Mi-am dat seama cât de arbitrar sunt alegerile noastre, și cu câtă ușurință îndepărtăm textele care ne deranjează, ca să ne alipim de cele care corespund dorințelor noastre. Facem acrobații la trapez, ca să încercăm să împăcăm ce nu se poate împăca. Astfel, paradoxal, cei care afirmă că toți trebuie să vorbească în limbi, afirmă că nu toți trebuie să rămână celibatari! În numele cărei reguli de interpretare a Scripturilor se ajunge la asemenea aberații? Nu este mai cinstit să recunoști că nu toți corintenii erau chemați să fie celibatari, și că nu toți erau chemați să vorbească în limbi?

Pavel însuși admite aceste două lucruri: Pe de o parte nu toți au darul celibatului (1.Cor. 7:7), și pe de altă parte, nu toți au darul limbilor, când spune: „*Oare toți sunt apostoli? Toți sunt profeti? Toți sunt învățători? ... Toți vorbesc în limbi?*“ (1.Cor. 12:29-30). Punând aceste întrebări, trebuie să le dai un răspuns, iar apoi să accepți răspunsul lor.

Limba îngerilor

Tot atunci, un frate predicator, căruia îi puneam întrebări referitoare la partea de neînțeles a vorbirii în limbi, mi-a zis că aceasta ar putea fi limba îngerilor. Bieții îngeri, – îmi ziceam eu – nu pot să se exprime mai bine? Aceasta să fie oare

limba îngerilor și a cerului? Eram dezamăgit. Îmi închipuisem altceva. Mersesem chiar până la a gândi (Dumnezeu să-mi ierte sacrilegiul!), că dacă îngerii nu vorbesc mai bine decât așa, eu unul vorbeam mai bine ca ei. Îmi mai ziceam: Dacă Voltaire ar fi în cer (bine-ar fi!), îngerii nu vor conversa ușor cu el. El o să-i trimită pe băncile școlii! Nu, hotărât nu! Explicația acestui pastor nu mă mulțumea deloc. Ea mi se părea ca o portiță de scăpare, nu prea cinstită, la o temă așa de pertinentă. Dar pentru că o spunea Cuvântul lui Dumnezeu, trebuia să fie adevărat. Trebuia să admit (explicația lui) prin credință, să mă închin în fața ei, și chiar să cer iertare lui Dumnezeu, pentru că am îndrăznit să mă judec cu El asupra formei de exprimare pe care I-a plăcut s-o dea îngerilor Săi. Nu este Domnul singurul Judecător al hotărârilor Sale? (Rom. 11:34-35).

Întrucât acest predicator făcuse apel la Cuvântul lui Dumnezeu, am considerat necesar să mă duc să văd ce spune Cuvântul în legătură cu limbile îngerești. Speram atât de mult să fie adevărat ce spunea el. Vai! Celorlalte eșecuri dinainte, s-a mai adăugat încă unul, unul și mai umilitor! Am găsit numai această frază: „*Chiar dacă aș vorbi în limbi îngerești și omenești ...*“ (1.Cor. 13:1). M-am descurajat complet. Mă simțeam păcălit, tras pe sfoară, prin această „ștrangulare“ făcută Cuvântului lui Dumnezeu. Căci sare în ochi faptul că Pavel folosește aici hiperbola (exagerarea) „*Chiar dacă ...*“ Pavel n-a avut niciodată cunoștința tuturor tainelor, pentru că afirmă câteva versete mai departe, că nu cunoaște decât în parte (1.Cor. 13:12). Pavel nu și-a dat niciodată trupul să fie ars. Nu și-a împărțit niciodată averea pentru hrana săracilor. El nu posedă nimic! El nu a vorbit nici toate limbile îngerilor și ale oamenilor. El folosește în exprimarea sa modul optativ. Pavel nu are niciun avantaj dacă ar vorbi limba îngerilor, deoarece despre cuvintele acestei limbi cerești el declară categoric, că nu-i este permis niciunui om să le pronunțe (2.Cor. 12:4).

Cum putea un om pe care îl credeam matur, un păstor de turmă, să susțină o asemenea idee, cu o asemenea prostie și absurditate? Eram tulburat. Recunosc că acesta era un caz izolat, dar omul acesta nu era un oarecare, și mă tem că mai mulți și-au însușit în favoarea lor argumentul lui. Acesta este cel mai bun mijloc de a dăuna cauzei, în loc de a apăra cauza.

Două feluri de vorbire în limbi

Din fericire, pe lângă aceste explicații omenești supărătoare, există și una bună, biblică. Latura de neînțeles a vorbirii în limbi devenea acceptabilă prin afirmația lui Pavel: „*Cine vorbește în altă limbă ... nimeni nu-l înțelege*“ (1.Cor. 14:2). Uf! Nu mai este nevoie să despici firul în patru. Mulțumesc, frate Pavele. Dacă deci oamenii vorbesc așa de rău, chiar și în limbi, nu este greșeala îngerilor. Mulțumesc, dragă apostole Pavel, că ne amintești în felul tău, că lucrurile descoperite sunt pentru noi și pentru copiii noștri, iar cele ascunse sunt ale lui Dumnezeu (Deut. 29:29). În stadiul convingerii la care ajunseseam, acest text venea la țanc, ca să mă simt mai în larg și să răsuflu puțin. Desigur, dificultatea nu era încă rezolvată, dar în punctul în care ajunseseam în căutarea adevărului, acest cuvânt inspirat, al celui care vorbea în limbi mai mult decât ceilalți, mi s-a părut ca o oază, pe calea mea spirituală, sub razele fierbinți ale părerilor contradictorii. Puteam deci să nu înțeleg nimic, fără să mă neliniștesc. Ce ușurare! M-a liniștit, ca o liturghie în latină. Și avea un gust fin de mister, care nu era deloc neplăcut. Trebuie și să mărturisesc că adversarii vorbirii în limbi începeau să mă sperie. Dacă nu mai eram sută la sută pe linia darurilor, eram nouăzeci și nouă la sută, și speram să recuperez procentul pierdut, care îmi fusese „smuls“ – dar nu de cei care se opuneau vorbirii în limbi, ci prin erorile celor care credeau în ea. Acest verset providențial îmi permitea să cred împreună cu frații mei penticostali că existau două feluri de vorbire în limbi: cea din ziua Rusaliilor, pe care toată lumea o înțelegea (Fap. 2:8), și cea despre care le vorbește Pavel corintenilor, și pe care nimeni n-o putea înțelege (1.Cor. 14:2). Observasem, de asemenea, cu mare ușurare, că apărătorii și împotrivorii aveau asupra acestui punct o părere aproape identică. Vorbirea în limbi de care vorbește Pavel nu mai era cea

de la Rusalii. Aleluia! Când îl voi întâlni pe Pavel în cer, mă voi duce să-i strâng mâna și să-i mulțumesc că a scris aceste cuvinte. Cu toată neînțelegerea subiectului, puteam să rămân sigur în credința referitoare la soliditatea punctului meu de vedere.

Cine s-a ars cu ciorba, suflă și-n iaurt

Acest cuvânt din Biblie „*nimeni n-o înțelege*“ era un adevărat chilipir; erau deci într-adevăr două vorbiri în limbi. Dar, cum în trecut mă fripsesem de atâtea ori, n-am acceptat imediat afirmația ca adevărată. Am rămas la metoda mea obișnuită. Întrucât Biblia este regula noastră de conduită și de credință, am preferat să cercetez amănunțit ce îndemnase Duhul Sfânt să se scrie. Am vrut să verific dacă într-adevăr existau două vorbiri în limbi. Însă, dacă antagonismul dintre cele două texte nu era decât o contradicție aparentă și nu una reală? Am șovăit mult timp, înainte de a mă decide să le verific. Gândul acesta mă făcea să tremur. Există în Biblie atâtea contradicții aparente, care nu rezistă niciodată unei examinări serioase și aprofundate. Iată cum am procedat. Cu ajutorul unei concordanțe, am făcut o listă cu toate versetele care se refereau la vorbirea în limbi, fără să omit vreunul. Am găsit 22 de versete. Apoi am studiat textul grecesc. Aici am găsit:

1. Că în toate aceste texte nu există decât unul și același cuvânt.
2. Că traducerea noastră franceză traduce perfect textul grecesc, și nu era cazul să mă refer la textul original.

Cum însă este clar că vorbirea în limbi amintită în prima lui epistolă către corinteni este diferită de vorbirea în limbi de la Rusalii, ar fi trebuit să existe termeni diferiți. Termenii sunt însă identici.

Luca, autorul cărții Faptele apostolilor, în capitolul 2, folosește aceleași cuvinte ca și Pavel, în capitolul 12, 13 și 14 din epistola lui către corinteni. Dacă însă cele două vorbiri în limbi ar fi fost diferite, cum credeam eu, Luca ar fi sem-

nalat-o, cel puțin prin folosirea a două cuvinte diferite, deoarece cartea Faptele apostolilor a fost scrisă după epistola către corinteni. Această epistolă a lui Pavel circula mult prin adunări și, se înțelege de la sine, că Luca era la curent cu ea. În plus, el era și unul din tovarășii de călătorie ai lui Pavel. Dacă deci vorbirea în limbi pe care o relatează în cartea lui ar fi fost diferită de cea de care vorbește Pavel în scrisoarea lui, ca să evite o confuzie, Luca ar fi scos-o desigur în evidență. Dar nu este așa. El vorbește de ea la fel ca Pavel, și folosește același cuvânt, ca să definească același lucru. Și într-un caz și-n celălalt, este cuvântul „glossa“. Textul grecesc este clar.

Această constatare nu îmi prea convenea. Nu mai erau decât două posibilități de a clarifica problema.

1. O contradicție – o ipoteză pe care o respinge orice creștin, convins de inspirația Bibliei.
2. O singură vorbire în limbi – atunci rămâne de explicat de ce se pare că Pavel scrie contrariul a ceea ce scrie Luca. Pavel are în vedere limbi la fel de cunoscute ca și cele amintite de Luca, întrucât zice: *„Sunt multe feluri de limbi în lume, totuși niciuna nu este fără sunete înțelese“* (1.Cor. 14:10).

Pavel se referă aici la limbi omenești. Dacă ele sunt din lumea noastră, de ce nu erau înțelese ele de corinteni, așa cum s-a întâmplat în Ierusalim, câțiva ani mai înainte? Nu este Dumnezeu același, ieri, azi și în eternitate? Problema era serioasă și complexă. Nodul s-a desfăcut singur, prin rugăciune, cercetarea Cuvântului și cu ajutorul Duhului Sfânt. Era așa de simplu și de evident, că nu-mi venea să cred ce descoperisem. N-am spus nimănui nimic.

Câteva luni mai târziu, un frate american mi-a împărtășit același lucru, exact ce-mi fusese descoperit și mie cu câțva timp în urmă, fără ca eu să-i împărtășesc descoperirea mea. Dacă a făcut și altcineva aceeași descoperire, înseamnă că Duhul Sfânt este și astăzi la lucru, ca și mai înainte, în aceia

care nu se mulțumesc cu cele auzite, ci se adâncesc în Cuvântul Său și cugetă la el zi și noapte (Ps. 1:2).

O „reeditare“ a Rusaliiilor

Ce se petrecuse deci în Ierusalim, când toți cei din diaspora, care erau prezenți acolo, au înțeles pe apostoli și ucenici, vorbind niște limbi străine, pe care ei nu le învățaseră? La coborârea Duhului Sfânt, limbi ca de foc se opriseră separat pe fiecare din ei (Fap. 2:3). Ei au vorbit separat și distinct în limbile materne ale oamenilor care erau acolo. Sunt amintite 15 țări sau popoare, deci probabil 15 limbi sau dialecte (Fap. 2:9-11). Și cum ei veniseră din acele țări, au înțeles cele spuse. Asta nu-i vrăjitorie, mi-am zis eu, întrucât reprezentanții celor 15 popoare, cu 15 perechi de urechi diferite, erau acolo ca să-i înțeleagă. Emisia era supranaturală, dar recepția naturală.

Să presupunem acum că ar fi fost acolo 15 corinteni înzestrați cu 15 casetofone, și toți ar fi înregistrat separat o limbă care se vorbea, și care se înțelegea atunci așa de bine. Să mergem mai departe. Să mai presupunem că, întorși în adunarea din Corint, cele 15 casete ar fi ascultate de creștinii localnici, care nu vorbeau decât o limbă sau două. Concluzia inevitabilă ar fi fost cea a lui Pavel: nimeni nu înțelege. Prin forța împrejurărilor, deoarece în Corint nu era nimeni ca să înțeleagă (1.Cor. 14:2) majoritatea acestor limbi.

Să mergem și mai departe. Dacă aceste casete înregistrate ar fi fost ascultate peste secole, în timpul nostru, într-o adunare din Lausanne, din Paris sau din București, rezultatul ar fi fost același. Aceste 15 limbi, pe care iudeii și prozeliții din diaspora le înțelesese în Ierusalim, astăzi nu le-ar înțelege nimeni, ca și atunci în Corint.

Să ne imaginăm acum complet invers, că în ziua Rusaliiilor, toată adunarea din Corint s-ar fi deplasat la Ierusalim. Din tot ceea ce s-a vorbit în ziua aceea în limbi, toți ar fi înțeles cuvintele vorbite în mod miraculos în limba lor, adică în greacă. Dar, în mod automat, n-ar fi înțeles nimic din ce-

lelalte 15 limbi. Dacă în ziua aceea greaca n-ar fi fost în programul Duhului Sfânt, ei n-ar fi înțeles nimic. Tocmai asta se petrecea la întrunirile adunării din Corint. Se vorbea în alte limbi decât greaca. Nimeni nu înțelegea nimic, nu pentru că era o limbă extatică, ci pur și simplu pentru că nu era limba greacă. Ceea ce se spunea le era tot atât de inaccesibil, ca și a vorbi la telefon în japoneză, cu cineva care nu înțelege decât română.

Este momentul să semnalez încă o dată că nu era vorba de un limbaj extatic, cum mi-au sugerat unii. Această idee este absolut străină, atât de textul grecesc, cât și de traducerile noastre obișnuite.

Când Domnul deschide gura măgăriței lui Balaam, ea începe să vorbească în mod supranatural, dar nu se exprimă într-o limbă extatică, de neînțeles. Ea este înțeleasă bine de stăpânul ei, prin faptul că vorbește aceeași limbă ca și el (Num. 22:28). Redarea întâmplării este ca un dialog, ca o convorbire între două persoane – se poate deduce că măgărița a și gândit!

„Nebunia“ lui Dumnezeu face ca o măgăriță să poată vorbi, cu o voce omenească, cu cuvinte înțelese, și să împiedice astfel pe profet în nebunia lui (2.Pet. 2:15-16). Dumnezeu, fie prin Cuvântul Său, fie prin îngerii Săi, prin profeții Săi și chiar printr-o măgăriță, le-a vorbit totdeauna oamenilor într-un mod înțeles, fără nicio excepție. Plecând de la întâmplarea amintită, cum puteam eu să presupun că acest Dumnezeu, care face ca un măgar să vorbească ca un om, face ca ființele, pe care le-a creat după propriul Său chip și le-a chemat în slujba Sa, să vorbească mai rău decât un măgar?

Ce dovedește aceasta?

Că vorbirea în limbi a corintenilor nu era o vorbire extatică sau o pălăvrăgeală de neînțeles, niciun limbaj îngeresc inaccesibil, ci limbi la fel de naționale și distincte, ca și cele de la Rusalii în Ierusalim. Și dacă, cum zice Pavel, nu înțelegem sensul vorbirii, este pentru că noi, ca și Pavel și corinte-

nii, nu cunoaștem aceste limbi. Înțelegem numai limbile pe care le-am învățat, și nu mai multe. Este la fel de simplu ca $1+1=2$. La o cercetare mai atentă, am observat faptul că corintenii nu erau singurii care nu înțelegeau aceste limbi. În ziua Rusaliilor, în care prin Duhul s-a vorbit în mod minunat limbile țărilor de atunci, au existat mulți iudei care, de asemenea, nu înțelegeau aceste limbi. Relatarea din Fap. 2 descrie faptul că în acea zi erau prezente două categorii de iudei:

1. Vizitatorii, iudei din toate națiunile (și prozeliți din Roma), un fel de pelerini, care se aflau în Ierusalim doar în trecere (v. 5 și 14);

2. Băștinașii, iudeii care locuiau în Palestina.

După ce Petru vorbise cu Dumnezeu în limbi (1. Cor. 14:2), spusese taine (Ef. 3:6 *Taina, că națiunile sunt comunități cu Iudeii, formând cu ei un Trup și fiind părtași la făgăduință.*) și vestise lucrările mărețe ale lui Dumnezeu (Fap. 2:11), și-a îndreptat cuvântul **spre oameni**.

El le-a explicat – însă nu în limbi – ceea ce tocmai se întâmplase. Călăuzit de Duhul Sfânt, Petru a făcut deosebirea între iudeii din diaspora (și prozeliți din Roma) și iudeii băștinași: „*Bărbați iudei, și voi toți care locuiți în Ierusalim ...*“ (Fap. 2:14). Primii înțeleseseră ceea ce se spusese în limbile lor naționale (v. 6 și 8). Ceilalți, băștinașii, care nu cunoșteau aceste limbi, nu înțeleseseră nimic din cuvintele spuse. Ei înțelegeau vorbirea în limbi la fel de puțin, ca și corintenii. Drept urmare, ei ar fi putut socoti darul vorbirii în limbi de la Rusalii exact la fel cum a spus Pavel după treizeci de ani corintenilor: „Nu se înțelege“. Acest eveniment s-a oglindit în două reacții foarte diferite. Iudeii, care erau în trecere, înțeleseseră ceea ce se spusese în limba lor. Ei se mirau, și nu știau ce să creadă (v. 12). Ceilalți au socotit vorbirea în limbi drept o beție (Fap. 2:13). Întrucât ei vorbeau și înțelegeau doar aramaica, ei n-au înțeles deloc aceste limbi minunate, contemporane, la fel ca și corintenii (și din aceleași motive). Aceasta m-a făcut să înțeleg trei lucruri:

1. Că era vorba de limbi vorbite și vii, limbile popoarelor din timpul de atunci.
2. Că dacă nu ești atent, „nimeni nu le înțelege“ poate deveni un pretext comod, pentru a face să se creadă că ceea ce se practică în adunările noastre pentecostale este pe linia a ceea ce s-ar fi întâmplat în adunarea apostolică, întrucât oricum nici la ei, nici la noi nu se înțelege nimic! Că această dialectică duce direct la un fals, cu atât mai necontrolabil, cu cât afirmația „nimeni n-o înțelege“, folosită abuziv, face să dispară orice mijloc de verificare.
3. Că Pavel – cu toată autenticitatea darului în timpul acela – interzice ca el să fie practicat, fără ca vorbirea în limbi să fie urmată de traducere (1.Cor. 14:27); că strângerea laolaltă a credincioșilor nu era locul de practicare al acestui dar; și că pentru cineva era mai bine să tacă și să-și vorbească lui însuși, decât să practice darul în acele condiții (1.Cor. 14:28).

Pavel, cu autoritatea Duhului Sfânt, reglementează folosirea lui și condamnă abuzul; și asta într-o epocă a Adunării, când acest dar își avea rațiunea deplină de a fi, astfel încât el zice: „*Eu vorbesc în limbi mai mult decât voi toți ...*“ (1.Cor. 14:18). Este de înțeles. Apostolatul lui pentru națiuni era contestat de împotrivorii iudei. El le dovedea astfel că limbile străine, la fel de bine ca limba sa maternă, puteau să laude pe Dumnezeu lui Israel. Și ca să le dovedească, acest fost fariseu, cu buzele lui de iudeu, vestea printre iudei lucrările mărețe ale Dumnezeului iudeilor, într-o limbă străină! Minune pentru unii (iudeii și prozeliții din diaspora); focul judecății pentru ceilalți (iudeii băștinași, necredincioși), care i-a umplut de invidie și i-a făcut să scrâșnească din dinți.

Semnul și scopul lui

Trebuie acum să revin, și să reiau întrebarea de care mă poticneam de atâta timp, și la care încă nu primisem răspuns. Desigur, vorbirea în limbi era un semn, dar pentru cine? Înainte de a afla pentru cine era acest semn, am aflat pentru cine nu era. Citind cu atenție epistola lui Pavel către corinteni, am ajuns la concluzia că acesta era:

Un semn, nu pentru credincioși (1.Cor. 14:22)

M-am frecat la ochi. Am citit oare bine? Da, am citit bine. Acest semn nu era pentru cei credincioși. Mulți ani citisem acest text, fără să sesizez adevăratul lui sens, iar acum îmi sărea în ochi sensul lui. Niciodată nu-mi atrăsese nimeni atenția asupra acestei învățături a Duhului Sfânt. Ceea ce se învăța în adunări era exact opusul sensului folosit în verset. Totdeauna auzisem spunându-se că vorbirea în limbi era un semn pentru credincioși, că credincioșii trebuiau să caute să aibă ei înșiși acest semn, și că mai înainte de orice, el era semnul că credincioșii au primit botezul cu Duhul Sfânt.

Mai întâi intrigat, apoi derutat, am întrebat pe mai mulți slujitori ai lui Dumnezeu, ce înseamnă lucrul acesta. O tăcere penibilă și răspunsurile încurcate mi-au dat certitudinea că nici ei nu au înțeles vreodată acest text, și că nu aveau niciun răspuns la întrebarea mea. Eram conștient de valoarea capitală a acestui verset. Iar capitalul „încrederii“ mele în ei era aproape epuizat.

Această lovitură de berbec, care făcea o breșă în frumosul meu edificiu teologic, nu venea din partea dușmanilor vorbirii în limbi, ci de la apostolul Pavel, pe care îl admiram atât de mult. A urmat un fel de reacție în lanț. Deodată, am înțeles și alte versete din Biblie. Într-adevăr, dacă acest semn ar fi fost pentru credincioși, Pavel i-ar fi încurajat să-l practice în adunare. Însă dimpotrivă, el nu recomandă practicarea în adunare (1.Cor. 14:19). În afara adunării el vorbea în limbi,

mai mult decât toți ceilalți, dar în adunare prefera să spună cinci cuvinte înțelese, decât zece mii în limbi (1.Cor. 14:19). Adică altfel exprimat, el era de 2000 de ori împotriva practicării vorbirii în limbi în adunare, decât în favoarea ei. Nimeni nu-mi spusese vreodată aceste lucruri. Și aceasta din motive serioase. Uneori eram furios pe cei care îmi ascunseră aceste lucruri, dar și mai furios pe mine, că am strecurat țânțarul și am înghițit cămila. Oare ar fi posibil să aibă dreptate cei care se opun vorbirii în limbi? Înapoia mea, Satano! Eram foarte hotărât să nu dau înapoi, nici un milimetru. Eram derutat complet în părerile mele.

Am hotărât să folosesc ocazia, și să verific totul de la început. M-am săturat să aflu răspunsul la aceste întrebări numai prin intermediari (Io. 4:42). Am hotărât să tratez subiectul temeinic și în mod serios. Am constatat cât este de periculos să cunoști o doctrină numai din fragmente, din auzite sau din experiențe care pretind că se referă la ea. Și am mai constatat încă o dată, că nu înțelesesem deloc textele scrise negru pe alb de două mii de ani.

Un semn pentru cine?

Ceea ce m-a readus pe calea bună, a fost faptul că acesta nu era un semn pentru credincioși, dar mai ales cuvintele care urmează „... *ci pentru necredincioși*“ (1.Cor. 14:22). Însă care necredincioși? Eu căutam răspunsul „cu lumânarea“, ziua-n amiaza mare, iar răspunsul se afla în versetul anterior, unde Pavel ne îndeamnă să fim oameni maturi la minte, citând pe Isaia: „*Voi vorbi poporului acestuia prin altă limbă și prin buze străine*“ (1.Cor. 14: 20-21). Care este **acest popor**? Iudeii – iudeii necredincioși. Era un semn pentru acei iudei care nu vroiau să creadă în mântuirea națiunilor (a limbilor), și care se împotriveau din toate puterile, „... *care sunt dușmanii tuturor oamenilor, căci ne opresc să vorbim națiunilor, ca să fie mântuite*“ (1.Tes. 2:16). Astfel, am aflat răspunsul clar la întrebarea: *Un semn pentru cine?* Iată scopul, semnul prin excelență! Din toată Biblia izvora în

fața mea acum sevă și adevăr. Înaintea ochilor mi se derulase filmul împotrivirii feroce a iudeilor, pentru ceea ce era străin de ei.

Iona

Îl văd pe Iona, care disprețuiește într-atât limbile străine (pe niniveni), încât nu ascultă de Dumnezeu (Iona 1:3). Mai bine fugе la Tars, decât să se aducă în orașul Ninive și să proclame locuitorilor ei cuvântul mântuirii. El se ceartă cu Dumnezeu. Dorește mai degrabă moartea locuitorilor metropolei, decât salvarea lor. Pentru el, Domnul era Dumnezeu lui Israel, și al nimănui altcuiva. În orice caz, nu al (vorbitorilor) acestor limbi nesuferite. În încăpățânarea lui, el merge până acolo, încât își dorește moartea. Dacă nu este distrus orașul Ninive, atunci el, Iona, vrea să moară! Îi reproșează lui Dumnezeu tocmai ceea ce constituie gloria Sa: aceea că El este Mântuitorul oamenilor de orice limbă, seminție, popor și națiune. Acest duh de împotrivire, de respingere și de necredință, se va confirma și mai mult de-a lungul secolelor. Ei (iudeii) sunt ai lui Dumnezeu, și Dumnezeu este al lor; cercul este închis. Ceilalți sunt blestemați. Orice încercare de fraternizare sau de toleranță față de oamenii de altă limbă declanșează în ei o ură groaznică (1.Tes. 2:16). Moarte celorlalte limbi și celor care le vorbesc!

Numai să amintești că oamenii, cu o altă limbă decât a lor, sunt beneficiari ai bunătății lui Dumnezeu, însemna să riști moartea (Lc. 4:29; Fap 22: 21-22). Ei L-au dus chiar pe Domnul Isus pe vârful muntelui, ca să-L arunce în prăpastie, când El le-a zis: „... *Erau multe văduve în Israel în timpul lui Ilie ... El nu a fost trimis la niciuna din ele, afară de o văduvă din Sarepta Sidonului*“ (Lc. 4: 25). Și spre și mai marea lor mânie, Isus a adăugat: „*Erau mai mulți leproși în Israel, dar niciunul din ei nu a fost vindecat, afară de Naaman sirianul*“ (Lc. 4:27). În ochii lor, aceasta era suficient, ca El să fie condamnat la moarte. Chiar samaritenii, care erau înrudiți cu iudeii, nu erau cruțați de ura lor rasistă, până

acolo că, într-o zi, pentru că Isus nu fusese primit într-unul din satele lor, proprii Lui ucenici, crezându-se fără îndoială urmași ai profetului Ilie, L-au întreat: „*Doamne, vrei să poruncim să se coboare foc din cer, și să-i mistuie?*“ (Lc. 9: 54). Isus a trebuit să le răspundă: „*Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți?*“. De altfel, cea mai mare jignire care putea să fie adusă unui iudeu, era să fie numit, samaritean. Când ei spuneau lucrul acesta, spuneau totul, și scuipeau pe pământ. Mai târziu, după ce au primit Duhul Sfânt, ucenicii se vor întoarce spre aceiași samariteni, și vor cere cerului nu să-i mistuie în foc, ci să le fie dat harul mântuirii depline (Fap. 8:15).

Chiar apostolii ...

Acest atavism (particularități proprii ascendenților îndepărtați) era așa de înrădăcinat în ei, încât chiar și creștinii iudei rămăseseră neîncredători față de acest adevăr al unei mântuiri care trecea la celelalte limbi. Astfel că, atunci când Petru a fost trimis de Duhul Sfânt la Corneliu, și toți cei de acolo s-au pocăit, unor apostoli nu le-a convenit. Petru era să o pățească, pentru că s-a dus să predice națiunilor Vestea Bună. A trebuit să le povestească ce se întâmplase, că el, Petru, a văzut cum a coborât Duhul Sfânt peste Corneliu și toată casa lui, ca și peste ei la început (Fap. 11:15). A fost un șoc pentru ei, pentru că semnul era pentru ei. Ei, care credeau că Dumnezeu lor bun nu acceptă decât limba ebraică, acum aud că Însuși Duhul Său Sfânt a pus lauda Sa pe buzele unor oameni pe care ei nu-i puteau suferi, și nici limbile lor. Încă derutați de această descoperire, ei își spun complet uimiți: „*Dumnezeu a dat deci și națiunilor pocăința, ca să aibă viața!*“ (Fap. 11:18). Nu-și mai veneau în fire. Să fie Dumnezeu lui Israel și Dumnezeu națiunilor? Le-a trebuit acest semn al limbilor, ca să înceapă să admită această realitate.

Dar erau așa de împietriți, încât au recăzut iarăși în vechea lor credință. S-ar putea spune că ea era parcă mulată pe pielea lor. Le devenise o a doua natură, astfel că după câțiva

ani, această comportare spirituală supărătoare a reapărut la marele apostol Petru. Relatarea se află în Galateni 2:11-14. A fost nevoie de un om supradotat, un om de talia lui Pavel, ca să sesizeze repede adevărul, și să nu cedeze în fața fraților falși (Gal. 2:5).

... și Petru

Petru a trebuit să accepte mustrarea zdravănă făcută de Pavel (Gal. 2:11-14), deoarece fățarnicia lui era mai gravă decât a celorlalți, căci lui îi fusese explicată într-un mod mai clar universalitatea Evangheliei (Fap. 10:14, 28b). Dacă deci unii dintre noii convertiți iudei priveau cu suspiciune mântuirea care depășea granițele țării Israel, la ce se putea aștepta de la cei neconvertiți și de la fanaticii iudei? Lucrul acesta este ilustrat de întâmplarea din Antiohia. Când iudeii au văzut mulțimea de națiuni, care ascultau și primeau cuvântul lui Dumnezeu, au devenit invidioși și s-au împotrivit la ceea ce spusese Pavel, insultându-l și jignindu-l (Fap. 13:45). Ideea lui Iona le deschisese deja drumul! Dar când au auzit pe Pavel (și Barnaba) spunând: „*Te-am pus ca să fii lumina națiunilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului*“ (Fap. 13:47), au declanșat o persecuție împotriva lor și i-au izgonit (Fap. 13:50). Din Antiohia ei trec în Iconia, unde totul s-a petrecut încă o dată, și mai grav (Fap. 14:5-6).

Moise prezisese deja

Era împlinirea literală a cuvintelor profetului, rostite cu 1500 de ani mai înainte: „*Eu îi voi întărâta la gelozie, printr-un popor care nu este popor, îi voi mânia printr-o națiune fără pricepere*“ (Deut. 32:21; Rom. 10: 19). Antipatia această înfocată față de națiuni exista deci din timpuri străvechi. Ei erau desigur poporul ales, dar au schimbat complet intenția lui Dumnezeu față de el. Toată istoria lor era aceea a unui popor ales, pus deoparte, despărțit de celelalte popoare, seminții, națiuni și limbi. Dar despărțirea de rău, de idolatrie și de nelegiuirile acestor popoare nu trebuia să însemne ură,

dispreț, orgoliu și superioritate față de ele. Ei deveniseră mai catolici decât Papa, mergând până la a exclude pe toți care nu erau dintre ei, și la a-L „întemnița“ pe Dumnezeu, în loc să-L facă cunoscut celorlalte popoare. Iar când Dumnezeu Se descoperă națiunilor – profetia împlinindu-se până la ultima literă – aproape că mor de invidie. Aceasta se repetă în Tesalonic, unde iudeii invidioși au luat cu ei niște oameni răi, au provocat o revoltă, și au întărâtat cetatea (Fap. 17:5). De ce toate acestea? Pentru că niște ne-iudei, oameni cu o altă limbă, credeau ca și ei în Dumnezeul lor, dar într-un alt mod – ceea ce lor nu le convenea.

Pe treptele cazematei

Lucrurile se agravează și mai mult, când Pavel a revenit la Ierusalim. Ce povestire captivantă este capitolul 22 din cartea Faptelor apostolilor! Prizonierul Pavel, stă în picioare pe scările cazematei, face semn cu mâna și cere voie să vorbească. El vorbește în ebraică, și se face liniște deplină. Parcă toți își țin respirația, ca să audă mai bine.

Pavel povestește întâlnirea lui cu Cristos, pe drumul Damascului, pocăința lui. Ascultătorii sunt foarte atenți la cuvintele lui. Nimeni nu-l întrerupe. Ei îl ascultă nemișcați, când povestește de trecutul, de titlurile, de activitățile și de zelul lui pentru cauza iudeilor. Le spune cum i S-a arătat Isus, și ei nu se mișcă. Le vorbește despre botezul lui, și ei tot nu se mișcă. Dar în clipa în care spune: „*Atunci El mi-a zis: Du-te, căci te voi trimite departe, la națiuni ...*“, ei îl întrerup, înainte de a se stinge ecoul cuvintelor lui. Ei l-au ascultat până la cuvântul națiuni, „... *apoi au scos strigăte, și-au smuls hainele și au aruncat cu țărână în aer, spunând: Ia de pe pământ un astfel de om! Nu este demn să trăiască*“ (Fap. 22:22).

Ce i-a făcut pe ei să explodeze de furie? Ideea că Dumnezeu ar fi și Dumnezeul celorlalte popoare și limbi. Devine ușor de înțeles de ce vorbirea în limbi este semnul acestui mare adevăr, și că pentru poporul acesta el era un mijloc de

acces la acest adevăr. Această necredință față de mântuirea națiunilor îi face să se lege cu jurământ, să nu mănânce nimic, până nu-l vor fi omorât pe apostolul națiunilor (Fap. 23:12), care vorbea străinilor în atâtea limbi.

Iarăși Iona

Iona a făcut la fel. Se îmbufnase pe Dumnezeu, și se așezase în partea de est a orașului, așteptând ca orașul să fie distrus. Și acolo, sub acel ricin – fiind preocupat cu speranțele sale groaznice – se plânge că pedeapsa lui Dumnezeu întârzie. Poporului pe care Dumnezeu vrea să-l salveze, el îi doarește moartea. Iona, care Îi reproșează lui Dumnezeu că vrea să cruțe orașul Ninive, este părintele spiritual al apostolilor – da, citiți bine – al apostolilor necredincioși, care îi reproșau lui Petru că vestise Evanghelia națiunilor (Fap. 11:1-3). De necrezut! Din punct de vedere spiritual, erau toți un pic tari de urechi. Și Petru era la fel, deși trăise acel eveniment extraordinar de la Rusalii. Deși el a vorbit în limbi în ziua aceea, pentru ca să se ducă la niște oameni de alte limbi, a trebuit să aibă vedenia feței de masă care s-a coborât din cer, plină cu animale pe care el le socotea necurate.

Dumnezeu a trebuit să-i repete de trei ori: „*Ce a curățit Dumnezeu, să nu numești întinat*“. Dumnezeu a trebuit să-l mustre de trei ori, înainte ca el să se hotărască să meargă. Trebuie chiar să intervină Duhul Sfânt, și să-i spună: „*Iată că te caută trei oameni; scoală-te, coboară-te și du-te cu ei fără ezitare, căci Eu i-am trimis*“ (Fap. 10:18-19). Ajuns la Corneliu, el însuși spune: „*În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că în orice națiune, cine se teme de El și lucrează dreptate este primit de El*“ (Fap. 10:9-16; 34-35).

Oricine?

Numai după această întâmplare va rosti Petru faimosul cuvânt „*oricine*“, în mijlocul unei fraze cheie, într-unul din cele mai mari momente ale istoriei: „*Toți profesii mărturisesc despre El că **oricine** crede în El, primește prin Numele*

Lui iertarea păcatelor“ (Fap. 10:43). Cuvântul „oricine“ îmi dă ocazia să mărturisesc o ignoranță a mea de douăzeci de ani. Îmi scăpase un aspect foarte important din Ioan 3:16.

Acest verset, cunoscut pe de rost de milioane de creștini, ascundea un adevăr doctrinar pe care îl trecusem complet cu vederea. Isus a zis lui Nicodim: „*Căci atât de mult a iubit Dumnezeu ...*“ Pe cine? Lumea. Niciodată un iudeu n-ar fi zis asta: nici Iona, nici Petru și nici alții. Ei ar fi zis cu toții: „*Căci atât de mult a iubit Dumnezeu pe Israel ...*“ Încă de la începutul Evangheliei, Dumnezeu vestește extinderea dragostei Sale față de întreaga lume, compusă din națiuni, popoare, seminții și limbi. Pe cruce, motivul condamnării Lui era scris în trei limbi (Ioan 19:20). În latină – limba judiciară, în greacă – limba culturală, în ebraică – limba religioasă. Fără a fi conștient de ceea ce a scris, Pilat a proclamat latura de acum universală a Evangheliei. Această scriere poartă în fașă marea poruncă, care va răsună după câteva zile: „*Duceți-vă și faceți ucenici toate națiunile [orice limbă] ...*“ (Mat. 28:19).

Lucrul era clar, dar eu am o fire de luptător, și voiam să ajung până la capătul cercetărilor mele. Ce trebuia să mai învăț era ...

Învățătura epistolelor nou testamentale

Ioan scrie în epistola sa într-un mod așa de natural o frază, și care mi se părea mereu de la sine înțeles: „*El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi*“ (1.Ioan 2:2). Clar! Dar lucrul acesta nu era la fel de evident pentru iudei. Ioan era apostolul tăierii împrejur, adică al iudeilor, iar lucrarea lui s-a desfășurat cu prioritate printre ei. El trebuia să le amintească permanent că iertarea lui Dumnezeu, obținută prin moartea lui Cristos pe cruce, nu era numai pentru ei, ci pentru toate limbile și popoarele din lumea întregă. Chiar în Apocalipsa, la șazeci de ani de la Rusalii, Ioan a revenit cu insistență, de mai multe ori. El vorbește adeseori despre o cântare nouă, care contrastează cu cântarea lui Moise. Care este tema dominantă din cântarea lui Moise? Relația Celui etern cu poporul ales și răscumpărat. Ea nu depășește acest cadru. Este cântarea vechiului legământ.

Ce spune acum cântarea cea nouă, din Noul Testament? „*Ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice popor și din orice națiune ...*“ (Apoc. 5:9). Cântarea lui Israel nu mergea așa de departe. Iudeii nu au sesizat această dimensiune mondială a mântuirii. Pentru a o înțelege, ei aveau nevoie de învățătura Duhului Sfânt și de un semn exterior, vorbirea în limbi.

O taină

Am căutat ce scrie Pavel, învățătorul adunărilor dintre națiuni. În scrisoarea lui către efeseni, el explică faptul că națiunile și iudeii alcătuiesc un singur Trup și au parte de aceeași promisiune (Ef. 3:6). Pentru noi, cei din secolul douăzeci, lucrul acesta nu este ceva necunoscut, dar Pavel o numește o taină. Căci pentru iudei, faptul că ei trebuiau

să împartă cu națiunile promisiunile făcute lor, era un adevăr cu totul nou și neașteptat, pe care nu-l puteau înțelege, decât cu acest semn mare, care era vorbirea în limbi; căci iudeii cer semne (1.Cor. 1:22). Iudeii, ca și Iona, vreau într-adevăr ca oamenii să fie mântuiți, dar nu toți, și nicidecum națiunile; dar Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mântuiți (1.Tim. 2:4).

Pavel spune acest adevăr lui Tit sub o altă formă. El îi amintește că harul lui Dumnezeu este izvorul de mântuire pentru toți oamenii (Tit 2:11). Pentru toți noii „Iona“ din Noul Testament, lucrul acesta nu era de la sine înțeles. Va trebui ca Pavel să folosească pistolul cu repetiție, pentru a-i convinge. Iudeii ridicaseră între ei și națiuni un fel de zid al Berlinului. Pavel a dărâmat acest zid al rușinii, înzestrat cu turnuri teologice de strajă, vorbind mai întâi prin Duhul Sfânt limbile aceluia care sunt de cealaltă parte a acestui zid, apoi învățându-i că Cristos aduce pace pentru cei care se află de ambele părți ale zidului.

El le spune că Cristos a făcut din două partide una, și a dărâmat zidul de despărțire, adică dușmănia dintre ele. A făcut din cei doi în El Însuși un singur om nou, împăcându-i cu Dumnezeu, și pe unul și pe celălalt, într-un singur Trup, prin cruce; nimicind astfel dușmănia pentru totdeauna. El a venit să aducă vestea păcii celor care erau departe (națiunilor) și să aducă pacea celor care erau aproape (iudeilor), căci prin El și unii și alții au acces la Tatăl, în același Duh (Ef. 2:11-17). Aleluia! Pavel strigă: „*Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta, să vestesc națiunilor bogățiile nepătrunse ale lui Cristos ...*“ (Ef. 3:8).

Din nefericire, nu toți aveau convingerea lui Pavel, acest om botezat de Duhul Sfânt, ca să formeze un singur Trup, împreună cu toți oamenii, iudei sau greci (1.Cor. 12:13). Împotrivirea lor înverșunată urma să-i expună grozavului botez cu foc, „... *căci ne opresc să vorbim națiu-*

nilor, ca să fie mântuite. Astfel, ei pun întotdeauna vârful păcatelor lor. Dar la urmă i-a ajuns mânia lui Dumnezeu“ (1.Tes. 2:16). Da, aceste limbi străine, vestitoare ale unei așa mari Evanghelii, semn al unui legământ nou și mondial, urmau să devină un foc pentru ei, dar unul al judecății. Urma să-i cuprindă mânia lui Dumnezeu, ca pe pleava care se arde în foc (Matei 3:12).

Scopul

Închei acest capitol, și repet: *Scopul vorbirii în limbi* este explicat clar și pe înțeles într-un text pe care-l citisem și recitisem de cincizeci de ori – însăși relatarea evenimentului de la Rusalii (Fap. cap. 2)! Acolo este scris totul! Prin răspunsul la întrebarea acestor oameni foarte uimiți, care se întrebau ce putea să însemne vorbirea în limbi, Petru proclamă tuturor celor prezenți, răspunzând pur și simplu prin Scriptură. El citează pe profetul Ioel: „*Voi turna Duhul Meu peste orice făptură*“ (Ioel 2:28; Fap. 2:17) și: „*Oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit*“ (Ioel 2:32; Fap. 2:21). Oricine ... Oricine făptură ... iată răspunsul!

Scopul? Să spună acestor iudei neînduplecați, și celor veniți de pretutindeni, că Evanghelia era și pentru oamenii de pretutindeni. Pavel rezumă totul, scriind că vorbirea în limbi este un semn nu pentru credincioși, ci pentru *necredincioși*. Pavel, călăuzit de Duhul Sfânt, cu o precizie de necombătut, stabilește identitatea acestor necredincioși, și îi numește: iudeii. „*Voi vorbi poporului acestuia prin altă limbă și prin buze străine*“ (1.Cor. 14:21).

În tot Noul Testament vorbirea în limbi a avut loc numai în prezența iudeilor, cărora le era destinată ca semn; națiunile vorbeau în limbi, iar semnul era pentru acest popor, pentru iudei și numai pentru iudei. Nu există nicio excepție de la această regulă.

Dar, mi s-a spus, dacă semnul era pentru iudei, de ce națiunile din casa lui Corneliu, și Corneliu însuși au vorbit în limbi?

Răspunsul se află în întregime în textul care urmează. Era pentru Petru și cei șase frați iudei care-l însoțeau pe Petru (Fap. 11:12), și ca el să poată raporta fraților iudei care nu admiseseră încă dreptul la mântuire al națiunilor: „*Duhul Sfânt S-a coborât peste ei, ca și peste noi la început*“ (Fap. 11:15). „*După ce au auzit aceste lucruri, s-au potolit*“ (Fap. 11:18). Această „*s-au potolit*“ arată în ce măsură îi agitasă pe iudei predicarea harului și națiunilor.

Pentru **acest popor** era semnul indiscutabil, că Dumnezeu lor accepta „limbile străine“, la fel ca și pe cea a copiilor lui Israel. Surprinși și bucuroși în același timp, ei au recunoscut prin acel strigăt,: „*Dumnezeu a dat deci și națiunilor pocăința, ca să aibă viața!*“ (Fap. 11:18) Corneliu era purtătorul semnului, dar semnul era din nou pentru **acest popor**.

Am, se pare, ca omonim un celebru cowboy din vestul sălbatic (ca un fel de Robin Hood) – eternizat pe ecranele cinematografice de Steve McQueen. Acest Jos Rendal, până atunci suspect, a fost numit fără formalități șerif, din cauza împrejurărilor momentane. Dar cum să fie el acreditat în fața populației și mai ales a vagabonzilor, care nu erau dispuși să creadă că autoritatea acestui cowboy nu era ilegală, ci complet legală? Renumita stea de șerif, semnul numirii, împuternicirii sale și a bunei lui credințe, care i-a fost prinsă pe piept.

La fel și Corneliu, printr-un semn de necombătut, a sigilat într-un mod divin incontestabil semnul adăugat la vorbirea lui în limbi (Fap. 10:46) și acreditează pentru un Israel încă necredincios că și el, care fusese dintre națiuni, a primit apelul chemării cerești (la mântuire). El devenea de drept un copil al lui Dumnezeu, la fel ca și iudeii pocăiți, după cum este scris: „... *El a venit la ai Săi [iudeii], și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit [Corneliu], adică celor care cred în Numele Său, le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu ...*“ (Io. 1:11-12)

Evenimentul din Efes (Fap. 19:1-7), unde doisprezece ucenici vorbesc dintr-odată în limbi, nu este o excepție. Acești bărbați, nu erau ucenicii lui Isus, ci erau ucenicii lui Ioan, și fuseseră botezați cu botezul lui Ioan, care era destinat poporului iudeu. După ce au fost botezați în Numele lui Cristos, au vorbit dintr-odată în limbi.

Crezând în Cristos, botezați din nou cu apă în Numele lui Isus, și botezați în Duh, au devenit un singur Trup (1.Cor. 12:13) cu cei pocăiți dintre națiuni. Această fuziune a mers până acolo, că limbile străine au depășit în mod miraculos limbile lor, pentru a lăuda pe Dumnezeuul lui Israel, care devenea sub ochii lor Dumnezeuul națiunilor. Ei aveau nevoie de acest semn, de vorbirea în limbi, pentru a fi ei înșiși convinși de dimensiunea mondială pe care Dumnezeuul lor o dădea acum mântuirii Sale.

Isus și vorbirea în limbi

Ce mă surprindea cel mai mult, a fost faptul că Domnul nostru preaiubit, Isus Cristos, Modelul nostru divin, nu a vorbit niciodată în limbi. El, care avea Duhul Sfânt din plin și toate darurile, se pare că nu l-a avut pe acesta – și nici că i-ar fi lipsit. El n-a vorbit despre el (darul vorbirii în limbi) și nu pare că l-a căutat. Dacă așa cum se susține, vorbirea în limbi ar fi fost într-adevăr un mijloc de zidire și de întărire personală, atunci Isus ar fi avut nevoie stringentă de ea. El care Se ruga cu lacrimi, care postea adesea, care predica mulțimilor mântuirea, care Se consuma prin vindecări!

Dacă așa cum se pretinde, vorbirea în limbi îndepărtează oboseala și are puteri fortifiante, El ar fi avut multă nevoie de ea, El care adesea era obosit până la epuizare! De ce, mă întrebam eu, nu Se zidise sufletește niciodată El Însuși prin vorbirea în limbi? Dacă vorbirea în limbi trebuie practică acasă, în intimitate sau în cercurile de prieteni, de ce El nu a făcut-o niciodată? De ce nu S-a rugat El niciodată în limbi, la numeroasele vindecări pe care le-a făcut?

De ce nu a căutat ajutor în vorbirea în limbi, dacă, așa cum se zice, ea este cea mai bună practică pentru a scoate demonii din oameni? De ce nu a cântat în limbi, când S-a urcat pe muntele Măslinilor (Mar. 14:26)? De ce nu S-a unit niciodată cu îngerii, în limba lor, El care îi vedea urcând și coborând deasupra Lui (Ioan 1:51)?

Mă întrebam de ce n-a avut El niciodată acest dar? De ce, pentru binele lucrării Sale, nu a căutat acest semn și nu L-a adăugat altor semne?

Citind 1.Cor. 12, am găsit nouă daruri ale Duhului: *înțelepciune, cunoștință, credință, vindecare, minuni, profeții, deosebirea duhurilor, diferite limbi, traducerea limbilor.*

Domnul nostru preaiubit le-a avut și le-a practicat pe toate, cu excepția vorbirii în limbi și respectiv, traducerea lor.

Să-L fi lipsit Dumnezeu pe El de acest dar prețios? Să-I fi retras Dumnezeu acest dar? Îi scăpase acest dar? Nu-l căuta-se îndeajuns? Nu avea destulă spiritualitate pentru a-l primi?

Toate acestea erau de neconceput și la limita ereziei, căci El nu avea Duhul cu măsură (Io. 3:34). El Îl avea din plin. Dacă El avea acest dar, de ce nu l-a folosit? Dacă nu a făcut-o, pentru că nu era cazul să o facă, atunci de ce nu a fost cazul?

Oare oamenii cărora le vorbea El nu aveau nevoie să vadă acest semn, așa cum aveau nevoie să le vadă pe toate celelalte? Putea să aibă Isus plinătatea darurilor, fără acesta? Mai mult decât înainte, întrebările mele erau ascultate cu iritare. Eram un fel de papițoi, care ieșea din cutia lui vrăjită, cu întrebări surpriză, care produc groază! Căci întrebările mele erau din acelea la care ei nu doreau și nu puteau să răspundă.

A trebuit să mă opresc iarăși, să mă adresez lui Dumnezeu și să aștept un răspuns de la Duhul Sfânt. Răspunsul a țâșnit singur, din ansamblul Sfințelor Scripturi, conform caracterului celor patru evanghelii.

Explicația „De ce“-ului

Isus nu a făcut vindecări dincolo de granițele Palestinei. Evanghelia Sa se adresa numai oilor pierdute ale casei lui Israel (Mat. 10:6). El Și-a făcut lucrarea numai printre iudei, și aproape în lipsa prezenței străinilor. El poruncise ucenicilor Săi: *„Să nu mergeți pe calea națiunilor și să nu intrați în vreo cetate a samaritenilor“* (Mat. 10:5). Aspectul mondial al învățaturii Lui rămânea o taină. Nu era încă vorba de popoare, seminții, națiuni și limbi. Niciunul sau aproape niciunul din cuvintele Lui nu lăsa încă să se întrevadă dimensiunea internațională a lucrării Sale.

Semnul vorbirii în limbi nu-și avea încă rațiunea de a fi și de a se manifesta. Până atunci nimic nu-i putea zbârli pe iudei și face invidioși de harul dat națiunilor, pentru că încă nu era vorba de un har destinat națiunilor. Isus a amintit vorbirea în limbi numai într-un singur loc. El spune în Marcu 16: 17, la sfârșitul lucrării Sale: *„... vor vorbi în limbi noi ...“*.

Este deosebit de semnificativ să vedem când o spune, la numai un verset după cel în care poruncea: „*Duceți-vă în toată lumea ...!*“ Ceea ce declanșează vorbirea în limbi este faimosul „... și predicați *Evangelia la orice făptură*“. Se aruncă în aer limitele strâmte ale naționalismului iudeu mărginit. Dar Domnul știe că „acest popor“ va face tot ce-i posibil, pentru ca Vestea Bună să nu fie predicată în alte limbi și la alte limbi. El va da deci acestui popor, prin ucenicii Săi, semnul potrivit, pe care El Însuși, în înțelepciunea Sa, n-a vrut sau n-a avut niciodată ocazia să-l practice. Invers, dar în concordanță cu ce am amintit mai înainte, națiunilor din Atena și din Malta, deci în afara „acestui popor“ iudeu, care se împotriva cu ardoare mântuirii națiunilor, nu s-a vorbit în limbi. Lipsind iudeii, nu-și mai avea rost semnul care era pentru ei. El nu mai are rost nici astăzi, acolo unde nu se află acest popor iudeu, care se împotrivește salvării lumii.

Ca să-și apere ideea, adepții vorbirii în limbi (ră)sucesc adevărul Scripturii, spre pierzarea lor însăși (2.Pet. 3:16). Și aceasta se întâmplă de multe ori, când li se amintește absența totală a vorbirii în limbi în viața Domnului Isus Cristos.

Unul din ei a răspuns ne-carismaticilor astfel: „Isus Cristos nu a vorbit niciodată în limbi, deoarece a fost desăvârșit. Din cauza acestei desăvârșiri, El nu a avut nevoie de zidire personală“. Vreau să confrunt această afirmație inventată, cu o întrebare simplă: De ce a insistat Isus Cristos, care a fost desăvârșit, ca să fie botezat de Ioan Botezătorul cu botezul pocăinței, chiar dacă în mod sigur El nu a avut nevoie de pocăință? Dacă pentru început Ioan nu a vrut să-L boteze, l-au convins următoarele Lui cuvinte: „... *Căci așa se cade, să împlinim tot ce trebuie împlinit [sau toată dreptatea]*“ (Mat. 3:15). De ce Isus Cristos nu a împlinit ce trebuia împlinit și cu privire la vorbirea în limbi?

Referindu-Se la Adunarea Sa, Isus Cristos a văzut că toate adunările din toate epocile vor avea nevoie de pocăință, pe când aproape toate nu vor avea nevoie de vorbirea în limbi.

Așa de simplu

Explicația biblică, după care semnul vorbirii în limbi este numai pentru iudei, a indispus pe câțiva dintre cei mai buni prieteni ai mei. Ei m-au întrebat, de ce nu s-ar putea ca semnul să fie și pentru necredincioșii dintre națiuni? Răspunsul este simplu.

În Noul Testament există două evenimente, care au exact același înțeles. Vedenia lui Petru din Fap. 10, prin care i s-a arătat că este împuternicit să meargă la neevreul Corneliu (Fap. 10:9-16), și vorbirea în limbi.

Ce a însemnat vedenia acelei fețe de masă, care s-a coborât din cer, plină cu animale necurate? Ce însemnau acele animale necurate, pe care Petru – ținând legea lui Moise – nu le-ar fi atins niciodată? Știm toți. Ele reprezentau tot ce nu era iudeu, anume popoarele altor limbi. Nimănui nu i-ar veni ideea că această vedenie ar fi pentru altcineva, decât pentru iudei; căci tocmai iudeii trebuiau să învețe să nu mai considere nimic necurat, din ceea ce Dumnezeu a declarat că este curat. Petru a fost învățat personal prin această vedenie; și el a trebuit să învețe mai târziu pe alții. Ca iudeu, Petru avea nevoie de o asemenea vedenie, din cauza necredinței lui firești în mântuirea națiunilor. Tocmai pentru că ei erau iudei și se împotriveau mântuirii oamenilor care vorbeau o altă limbă, ei aveau nevoie de semnul vorbirii în limbi.

Acest semn – ca și întreita vedenie a lui Petru – i-a învățat pe iudei că acum mântuirea Dumnezeului lor era pentru oricine și pentru orice faptură (adică pentru toate limbile – Fap. 2:17-18).

Pentru unii din prietenii mei, ideea îndărătnică, conform căreia semnul vorbirii în limbi ar fi și pentru națiuni, a devenit neîntemeiată, când le-am dat următorul exemplu: „Ar fi exact ca și cum, ca vorbitor de limbă franceză, aș începe să vorbesc înaintea voastră prin Duhul, în chip miraculos, englezește. Aveți voi nevoie de „semnul acesta“, ca să știți că Evanghelia poate traversa Canalul Mânecii? Nu, sigur că

nu! Atunci, întrucât fiecare știe acest lucru de secole, acest semn ar fi și pentru voi complet fără sens“. Nu, Duhul nu lucrează acolo unde este inutil (1.Cor. 9: 26); El nu sparge uși-le deja deschise. Din același motiv nu a continuat vedenia lui Petru. Fața de masă a fost coborâtă de trei ori, apoi, citez: „*Vasul a fost ridicat iarăși la cer*“ (Fap. 10:16).

Cu vorbirea în limbi s-a întâmplat cum spune și Augustin: „... acest eveniment a apărut, ca să anunțe ceva (anume, că Evanghelia trebuie să fie vestită în toate limbile de pe pământ), iar după aceea a dispărut iarăși“.

Este nevoie astăzi să se vorbească prin Duhul limba eschimoșilor, ca să se știe că în ochii lui Dumnezeu ei nu sunt necurați?

Mulți misionari, printre care și Hudson Taylor, nu aveau nevoie de acest semn, ca să învețe, ca și apostolii (Fap. 11: 18), că Dumnezeu îi iubește și pe chinezi și le acceptă limba lor. Nici un singur creștin din lume nu are nevoie azi de vedenia lui Petru, de vorbirea în limbi sau de vreo traducere, ca să cunoască acest mare adevăr, pe care nu-l mai contestă nimeni.

Bazat pe stânca de nezdruncinat a Sfintei Scripturi, confirm împreună cu apostolul Pavel, că vorbirea în limbi și vedenia lui Petru au fost pentru acest popor iudeu (1.Cor. 14: 21), care nu numai că a disprețuit pe ceilalți oameni, care vorbeau o altă limbă, și n-au crezut în mântuirea lor, ci au pus vârf păcatelor lor, prin faptul că au împiedicat vestirea mântuirii națiunilor (1.Tes. 2:16).

Puncte comune

Am spus mai înainte că vedenia lui Petru și vorbirea în limbi sunt identice. Dar trebuie să ținem cont de următorul lucru: Marfa este aceeași, numai ambalajul este diferit.

Dacă ținem cont de această diferență a prezentării ei, descoperim la cele două semne puncte comune, cu totul și cu totul neobișnuite, care nu se mai regăsesc la niciun alt dar al Duhului Sfânt.

1. Vedenia a fost dată unui credincios, dar se referea la necredința lui.
 - Tot așa, vorbirea în limbi a fost practică de credincioși, dar se referea la necredința lor.
2. Vedenia se repetă într-un număr limitat, dar însemnătatea ei o întâlnim de fiecare dată când citim Faptele apostolilor 10 și 11.
 - Același lucru este valabil și la practicarea vorbirii în limbi, care a fost limitată de Duhul Sfânt (1.Cor. 13:8); dar ne reamintim de însemnătatea ei de fiecare dată când citim Noul Testament.
3. Vedenia a fost doar pentru acest popor.
 - Tot așa, vorbirea în limbi a fost numai pentru acest popor (1.Cor. 14:21).
4. Vedenia a confirmat unui iudeu, că harul nu se limitează numai la poporul Israel, și că Evanghelia este pentru orice făptură.
 - Tot așa, vorbirea în limbi demonstra iudeilor că harul dat poporului Israel se va revărsa peste națiuni, și că Dumnezeu va turna din Duhul Său peste orice făptură (Fap. 2:17).
5. Vedenia explică dimensiunea universală a noului legământ, care nu este legat de o limbă oarecare.
 - Tot așa, vorbirea în limbi descoperă adevăratul deviză „numai Israel“, că noul legământ se extinde și se referă la „oricine“ (Fap. 2:21).
6. Vedenia nu a continuat, căci vasul a fost ridicat iarăși în cer.
 - Tot așa, vorbirea în limbi nu avea o practică nelimitată (1.Cor. 13:8).
7. Vedenia își găsește explicația ei completă în pocăința lui Corneliu.
 - Tot așa, vorbirea în limbi este înțeleasă cum trebuie numai în lumina pocăinței popoarelor barbare și a limbilor străine, adică a națiunilor.

8. Vedenia ar fi neavenită într-o adunare unde se cunoaște deja dimensiunea mondială a ofertei harului.
- Tot așa, vorbirea în limbi nu era un semn pentru credincioși (1. Cor. 14:22).
9. Petru a fost zidit personal prin vedenia pe care a avut-o. Zidirea aceasta consta în ceea ce a exprimat vedenia, și în nimic altceva.
- Tot așa, cei care vorbeau în limbi au fost zidiți, referitor la ceea ce vreau să spună semnele, anume referitor la aceeași idee cu totul nouă pentru ei, că Duhul Sfânt fusese turnat peste orice făptură și națiune, și că, ce mare taină, „națiunile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur Trup cu noi și au parte cu noi de aceeași promisiune în Isus Cristos“ (Efeseni 3:6).
10. Vedenia i s-a arătat lui Petru de trei ori, pentru ca lecția aceasta să se întipărească bine în mintea lui. Ar fi fost de neconceput, dacă ea ar fi trebuit să se repete în tot restul activității sale.
- Tot așa, pentru adunarea apostolică (primară) și pentru orice adunare creștină, vorbirea în limbi apare în Faptele apostolilor de trei ori (Fap. 2, 10 și 19), până când adevărul acesta a fost bine înțeles, și nu mai mult.

Dacă practicarea vorbirii în limbi ar mai fi și astăzi actuală, după cum cred unii, atunci ar trebui ca și vedenia să fie actuală. Dacă ar trebui practică și astăzi vorbirea în limbi, atunci ar trebui să se repete și vedenia. Cine mai are nevoie astăzi – într-o adunare care este formată din toate națiunile, rasele și limbile lumii – de semnul că Trupul Domnului Isus Cristos este format din toate națiunile, rasele și limbile lumii?

Rezumat: Vedenia animalelor necurate l-a învățat pe Petru, un iudeu, exact același lucru care i-a învățat vorbirea în limbi pe iudeii care nu vreau să creadă că calea mântuirii, intrarea la Dumnezeuul lui Israel, este deschisă și pentru națiunile în a căror limbi au vorbit apostolii și ucenicii, cum le dăduse Duhul Sfânt să vorbească.

Interpretare dificilă

În 1.Cor. 14:22, inspirat de Duhul Sfânt, Pavel scrie că semnul vorbirii în limbi nu este pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși. Nu este Pavel călăuzit tot de Duhul Sfânt, când afirmă în versetul următor exact contrariul? Să fi fost surprins Duhul Sfânt pe picior greșit când l-a inspirat pe Pavel să facă următoarea afirmație: „*Deci, dacă s-ar strânge toată adunarea la un loc, și toți ar vorbi în limbi, și ar intra și cei fără daruri sau necredincioși, n-ar zice ei că sunteți nebuni?*“ Nimeni nu mi-a putut explica până acum acest paradox. Dacă necredincioșii din versetele 22, 23 și 24 reprezintă pe iudei și pe națiuni, fără nicio deosebire, atunci contradicția rămâne. Dificultatea dispare, dacă se admite că Pavel are în vedere două feluri de necredincioși:

- 1) Necredincioșii din versetul 22 sunt descriși în versetul 21: „*Voi vorbi „poporului acestuia“ prin altă limbă și prin buze străine, și nici așa nu Mă vor asculta*“. Aceștia sunt iudeii. Semnul era pentru ei.
- 2) Ceilalți necredincioși, ascultătorii din versetul 23, erau „oameni din popor“, dar nu „din acest popor“; altfel spus, erau dintre națiuni, din orașul Corint. Așa cum spune Duhul Sfânt, vorbirea în limbi nu se adresa lor.

Această interpretare anulează contradicția, și confirmă faptul că vorbirea în limbi – în mod obligatoriu, de neînțeles pentru națiuni – nu era pentru ei, ci doar pentru necredincioșii din poporul iudeu. Semnul acesta trebuia să-i facă să înțeleagă că acum și oameni de alte limbi aveau intrare în Trupul lui Cristos, adică în Adunare.

În încheiere vreau să subliniez faptul că, spre deosebire de vorbirea în limbi, „profeția“ din versetul 24 și 25 era în primul rând pentru credincioși, dar a fost înțeleasă și de necredincioși, întrucât era exprimată în propria lor limbă. Așa s-a ajuns apoi și la adevărata pocăință, la conștiințe zguduite, încât oamenii cădeau cu fața la pământ și mărturiseau că Dumnezeu este în mijlocul lor (v. 24).

Orbire?

Am constatat cu surprindere cât de departe poate merge dușmanul în cazul acestui punct al învățaturii – care este conceput atât de simplu și este ușor de înțeles – și cum a împăienjenit el inteligența spirituală a unor creștini.

Nu demult, am întrebat trei persoane – care se pocăiseră de curând și nu primiseră nicio învățătură spirituală – și apoi am repetat testul cu trei copii în vârstă de opt și nouă ani. Le-am citit foarte rar versetele din Faptele apostolilor 10, referitoare la vedenia lui Petru. După aceea le-am cerut să-mi spună ce au înțeles. După puțină ezitare, mi-au dat toți același răspuns, pe care vreau să-l formulez astfel: Vedenia a dat de înțeles lui Petru că avea voie să predice și națiunilor mântuirea. Dacă niște oameni fără o învățătură spirituală anterioară și niște copii, fără nicio cunoștință biblică, au înțeles sensul vedeniei lui Petru, atunci de ce niște creștini, care sunt de mult timp în credință și care se cred plini de Duhul Sfânt, Duh care ne conduce în tot adevărul, de ce acești prieteni iubiți sunt incapabili să afle adevăratul sens al semnului asemănător, și anume, al vorbirii în limbi? În expresia „a vorbi în limbi“ cuvântul „limbi“ explică tot conținutul; pe când în vedenia lui Petru, care vrea să explice același lucru, acest cuvânt nici nu apare! După părerea mea, numai un duh al orbirii poate să ascundă inteligenței lor acest adevăr. De ce atâția oameni din poporul lui Dumnezeu sunt incapabili să înțeleagă explicațiile Duhului Sfânt, care de exemplu ne spune că:

1. cine vorbește în limbi, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu;
2. semnul acesta nu a fost pentru credincioși;
3. semnul acesta a fost pentru necredincioșii acestui popor iudeu.

Aceste texte sunt mai simplu de înțeles decât Ioan 3:16 sau Romani 3:23; și totuși credincioșii nu le înțeleg. Sau nu vor să le înțeleagă, de frică să nu fie vindecați de greșelile lor și mântuiți?

De ce numai pentru iudei?

Datorită credinței mele neclintite, ca și a lui Pavel, că atât vorbirea în limbi, cât și vedenia lui Petru sunt pentru „acest popor“, cineva iritat, s-ar putea întreba: De ce numai pentru iudei?

Pentru că Duhul Sfânt ne învață (Rom. 9:4-5) că ei, israeliții, au înfierea, gloria, legămintele, legea, slujirea dumnezeiască și promisiunile.

Mântuitorul a venit mai întâi pentru ei. Apostolii au fost iudei. Primii creștini au fost, de asemenea, iudei. De fapt, prima adunare a fost iudaică. Totul a fost în mâna israeliților. Ca urmare, cei mai zeloși dintre ei, în frunte cu Petru, se fereau să împartă Vestea Bună cu națiunile, a căror limbă era considerată o limbă barbară. Vorbirea tocmai în aceste limbi, a națiunilor de care se fereau, și vedenia lui Petru, au fost două semne prin care Dumnezeu a vrut să convingă pe acest popor de valabilitatea universală a Evangheliei.

El a vrut să-i aducă la cunoștința înțelegerii acestui mare secret, că în Isus Cristos, națiunile (limbile) și iudeii devin un singur Trup (Ef. 3:6). Aceste două semne au vrut să exprime lucrul acesta, și nimic altceva.

Nu oamenilor, ci lui Dumnezeu

Însă, prin logica lui de necombătut, inspirată de Duhul Sfânt, marele meu prieten Pavel mi-a mai creat alte dificultăți. În orice caz, în momentul acesta mai aveam două cuiburi de rezistență: un buncăr mare și o cazemată mică. Buncărul meu era un verset din Scriptură, care mă determina să sper că atitudinea categorică a lui Pavel va fi atenuată de citatul lui din Vechiul Testament: „*Voi vorbi poporului acestuia ...*“ (1.Cor. 14:21). Ziceam că, dacă Dumnezeu Se adresează necredincioșilor prin intermediul vorbirii în limbi, poate este totuși un mesaj către oameni. Însă speranța mea a fost de scurtă durată, căci buncărul meu fusese minat și a sărit singur în aer. Desigur, Dumnezeu vorbea iudeilor prin acest semn, dar dacă semnul le vorbea, totuși cuvintele lui erau pentru Dumnezeu și numai pentru El.

Într-o zi, un general de armată m-a invitat personal în biroul lui, să-i vorbesc despre credință. Când am ajuns, mai multe persoane așteptau deja să fie primite de el. Însă eu am intrat primul la el. Am avut o convorbire numai cu generalul, dar primirea mea imediată era pentru ceilalți un semn al onoarei care mi se acordase. La fel este și cu vorbirea în limbi. Limbile străine, de acum privilegiate, sunt acceptate în protocolul privat al Regelui regilor. Ele vorbesc numai lui Dumnezeu, dar realitatea aceasta vorbește celorlalți.

Clarificare

În timpul când aveam o înțelegere infantilă a Bibliei, mă mulțumeam cu păreri inexacte, mă mișcam în curentul unor idei preluate – așa cum eram influențat – fără să verific în Biblie, dacă ceea ce mi se spunea era de fapt adevărat (Fap. 17:11). Fără să mă gândesc, din relatarea Rusaliilor acceptam că vorbirea în limbi era automat un mesaj adresat oamenilor; căci în prezența acestor mulți străini, cu felurite limbi, era necesară o minune, ca toți și în același timp să înțeleagă

ce vrea să le spună Dumnezeu. Dar ce șoc am avut, când am descoperit cu Biblia deschisă, că acești străini care veniseră la Ierusalim de Rusalii nu erau străini, ci iudei din alte țări (și prozeliți din Roma – Fap. 2:5,14,23), care toți (pe lângă limba lor maternă, din țările de unde veneau) înțelegeau aramaica! Dacă era deci vorba să se predice acestor oameni, de ce fusese nevoie de atâtea limbi – anume 15 – când ar fi fost de-ajuns doar una, cum arată continuarea relatării? Cine vrea să găsească în text un mesaj către oameni, trebuie să caute în vorbirea lui Petru, și nu în vorbirea în limbi. Căci toți au înțeles ce le-a spus Petru, atunci când el nu le-a mai vorbit în limbi, ci într-o singură limbă – aramaica. Întrucât toți înțelegeau limba în care li s-a adresat Petru, aceasta înseamnă că nu era absolut deloc necesar să se mai adauge alte 15 limbi, dacă ajungea una singură. Atunci de ce celelalte 15 limbi?

Răspunsul și explicația tuturor acestor întrebări au fost date de pana inspirată a lui Pavel, când, inspirat de Duhul Sfânt, a scris următoarele: „*Cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu ...*” (1.Cor. 14:2). Și exact cum spune Pavel, așa se adresează apostolii și ucenicii Domnului (în Fap. 2), în 15 limbi străine, ca semn pentru iudeii băștinași (1.Cor. 14:21), cât și pentru iudeii care veneau din cele 15 națiuni diferite, amintite în text.

Semnul le-a arătat clar, că de acum intrarea la Dumnezeu nu mai era dreptul lor particular, că urechea lui Dumnezeu auzea la fel de bine și alte feluri de limbi sau dialecte, că ebraica nu avea nicio prioritate, și că ar face bine ca în viitor să se orienteze după Duhul Sfânt, și anume, să nu-i mai considere necurați pe oamenii pe care Dumnezeu i-a declarat curați (Fap. 10:15).

A doua linie de apărare

Dar chiar și când am înțeles deja lucrul acesta, am încercat să mai rezist în mica mea cazemată. O numesc așa, pentru că ea se situa în afara Bibliei. Era cazemata experiențelor, despre care, în final, se vorbea mai mult decât despre Cu-

vântul lui Dumnezeu. Căci nu există o temă de discuție mai iubită, și totuși nimic mai primejdios, decât experiența. De aceea n-am vrut s-o tratez în această carte. Este un teren mult prea nesigur.

Pe masa mea de lucru am două feluri de cărți. Sunt cele care, printr-o mulțime de anecdote, accentuează mărturiile trăite, dovedite, care militează în favoarea unei vorbiri în limbi, care se adresează numai oamenilor. Și sunt altele, cu contra-mărturii, care demască tot ce afirmă cele amintite anterior.

În acest domeniu al experienței sau anti-experienței, raportul dintre forțe este aproape egal. Eu voi aplica principiul „sola scriptura“.

Am fost personal ținta unor profeții spuse în limbi. Ținta lor au fost și alții, iar unii pot chiar afirma că ceea ce s-a prezis despre ei s-a adevărit; căci lucrurile s-au petrecut cum li s-a prezis. Asemenea experiențe nu pot fi negate. „Dar în sfârșit“, a strigat un prieten drag, „am auzit o profeție în limbi, referitoare la mine, și care s-a împlinit în viața mea!“ Acest prieten era serios sau vrea să glumească? Ca și mine, ați auzit și voi această formă de „adevăr“. Deoarece a existat o precizie împlinită – drept urmare, a vorbit „cerul“. Suntem siguri de aceasta? Pentru că și în Biblie a vorbit cerul, și ce se spune acolo contrazice această experiență. Experiența afirmă că în vorbirea în limbi, cerul este cel care vorbește oamenilor, în timp ce Biblia spune că oamenii sunt cei care vorbesc cerului (1.Cor. 14:2). Cui să dau dreptate sau ce să accept? Ceea ce a zis Dumnezeu sau ce spune experiența mea?

Experiența! O găsim pretutindeni în viața noastră, însă ea nu dovedește mare lucru.

Chiar și ocultismul

Se poate întâmpla să se împlinească precizarea horoscopului. Mii de oameni sunt gata să mărturisească această experiență! Pereții capelei Notre Dame de la Garde, din Marsilia, sunt căptușite cu plăcuțe de recunoștință, care dovedesc împliniri miraculoase. Aceasta este experiență!

Madame Soleil prezice uneori lucruri extraordinar de adevărate. Două prezicătoare au prezis și ele: una asasinarea lui J. F. Kenedy, iar cealaltă atentatul asupra președintelui Reagan – și ambele preziceri s-au împlinit. Iar cârjele și protezele, atârinate în grotă din Lourdes, nu confirmă și ele mitul despre fecioara Maria? Căci și aceasta este experiență!

Sau radiestezistul care, cu ajutorul unui pendul (o nuia sau o baghetă bifurcată), indică locul unui obiect pierdut, la sute de km distanță, doar prin trecerea pendulului peste o hartă. Este tot o experiență! Nu s-a dovedit experiență, când același radiestezist vă spune – chiar fără să vă consulte sau să facă analize medicale – numele bolii de care suferiți? Mii de oameni cred și practică astfel de lucruri, pentru că realitatea experienței îi împiedică să vadă latura ocultă și magică a acestor lucruri.

Sola scriptura

Și eu am declarat mult timp, cu voce tare, că adevărul trebuie căutat în domeniul experiențelor biblice și spirituale! „*Cuvântul Tău este Adevărul*“ (Ioan 17:17) era răspunsul pe care mi-l aminteam mereu. Și în afara Cuvântului lui Dumnezeu, Diavolul poate să ne furnizeze experiențe înșelătoare cu carul; el se poate preface într-un înger de lumină (2.Cor. 11:14), ca să ne spună „adevărurile lui“. Căci, dacă Duhul Sfânt ar fi Acela care vorbește acolo unde este așa puțin adevăr, în ce categorie trebuie să clasificăm adevărul din Faptele apostolilor 16:17? În orașul european Filipi, o femeie, care avea un dar de ghicire, mergea după doi bărbați, pe care nu i-a întâlnit niciodată, și striga în gura mare, că oamenii aceia sunt slujitorii lui Dumnezeu și că ei vestesc calea mântuirii. Și aceasta este experiență! Dar era un demon care vorbește; și Pavel l-a alungat. Atâta timp cât femeia aceea era răătăcită, putea să spună chiar lucruri adevărate, însă n-a mai putut să spună astfel de lucruri, după ce a fost eliberată de duhul de ghicire!

Și faraon

Experiență! Faraon avea atâta experiență! Vrăjitorii lui preschimbau apa în sânge, făceau să se înmulțească broaștele, și prefăceau toiegele în șerpi (Exod 7). Era adevărat, era autentic!

Tot la fel de adevărată era și experiența și mărturia acelor femei din Ieremia 44:16 și 17: „*Vrem ... să aducem tămâie reginei cerului, și să-i turnăm jertfe de băutură ... Atunci aveam pâine de ne săturam, eram fericiți, și nu treceam prin nicio nenorocire! Dar, de când am încetat să aducem tămâie reginei cerului, și să-i turnăm jertfe de băutură, am dus lipsă de toate, și am fost nimiciți de sabie și de foamete ...*”

Cine poate contesta aceasta? Ce anume stabilește dacă un lucru este adevărat sau fals? Mărturia experimentată sau Cuvântul lui Dumnezeu? Când Dumnezeu zice că cel care vorbește în limbi nu se adresează oamenilor, ce trebuie să nege oamenii: Cuvântul care face această afirmație sau mărturia care contrazice acest Cuvânt? Mi s-a impus o alegere între experiențe și Biblie. Eu am făcut această alegere. Am ales Scriptura, și am combătut aceste pseudo-mărturii. Acum este rândul cititorilor acestei cărți să facă și ei o alegere.

Nu oamenilor, ci lui Dumnezeu

Aici mi-era ușor să trec de la doctrină la verificare. Cu mania mea de-a trece totul prin sita Scripturii, am găsit repede ocazia. Cel care urma să-mi slujească de cobai a fost unul din prietenii mei dragi, un pastor sincer, în adunarea căruia eram invitat câteodată să vorbesc. În cursul unei conversații particulare, el mi-a vorbit de o soră din adunare, care vorbește în limbi în prezența lui. El mi-a declarat: „În ceea ce spunea ea am sesizat un mesaj care mi se adresa mie.” Ocazia era prea frumoasă, ca servită pe tavă, ca să nu o folosesc. Și i-am zis: „Cum împaci tu ideea unui mesaj care ți-ar fi adresat ție, cu ceea ce afirmă Biblia: *Cine vorbește în limbi, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu?*” (1.Cor. 14: 2) „Tu nu ești Dumnezeu”. Parcă i-ar fi dat cineva cu măciuca-n cap.

N-a putut să răspundă nimic. Tocmai îi descoperisem un text pe care îl trecuse cu vederea sau al cărui înțeles îi scăpase. Mă simțeam eu jenat, pentru el. Îmi era milă de el. Nu i-am spus că această vorbire în limbi, care se adresează oamenilor, miroase a ouă clocite. Nu i-am spus că era o lăudăroșenie sau chiar o înșelătorie. L-am lăsat să judece el însuși, și să constate că avusese de-a face cu o falsificare grosolană. Toți știm că falsificarea, chiar a lucrurilor omenești, este pedepsită de lege. Să fie ea mai puțin gravă în lucrurile divine?

Ce să credem despre toate aceste vorbiri în limbi, care exprimă o profeție, un îndemn sau o descoperire, deci un mesaj către oameni? Ele sunt în contradicție flagrantă cu ceea ce învață Duhul Sfânt. Poate fi altceva decât o falsificare? Un alt prieten, pastor al unei adunări pentecostale, înțelegând și el acest adevăr, a cerut aplicarea lui în adunarea sa. El și adunarea lui au fost excluși din gruparea de care aparțineau. Am povestit întâmplarea aceasta unuia dintre prietenii mei, și el nu părea să fie deloc mirat de ea. El era la curent cu asta, și mi-a zis: „Când a circulat în cercurile noastre acest cuvânt al lui Pavel, el a fost ca o bombă. Ideea însă nu a prins rădăcini, căci ar fi trebuit să se recunoască, că tot ce fusese făcut până atunci era greșit“. Altfel spus, ca greșeala să poată păstra aparența adevărului, în niciun caz nu este voie să se stăruie asupra greșelii. De câte ori contează mai mult tradiția, decât Cuvântul lui Dumnezeu! O dovedește dureros și umilitor istoria de-a lungul secolelor.

Martiriul unui text

Și în societatea noastră civilizată există practica rușinoasă a torturii. Ea se întrebuințează chiar și în cazul textelor Scripturii. Orice mijloc este suficient de bun, ca să zdrobească, să desfigureze și să tortureze texte, cu intenția de a stoarce o mărturie contrară declarației și contrară conținutului lor.

Îmi permit aici o mică digresiune, care ne poate sluji drept model. Nu există alte învățături mai clare și mai de necombătut, ca acelea ale lui Pavel, când zice: „*Căci este un*

singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Cristos“ (1.Tim. 2:5). El înțelege prin aceasta că, întrucât există numai un Dumnezeu, tot așa nu poate exista decât un Mijlocitor. Pentru el acest Mijlocitor este Isus, doar El, și nimeni altcineva. Biserica catolică schimbă complet acest adevăr, prin faptul că aplică aici unghiul de vedere cu totul deosebit, al nunții din Cana din Galileea. Întrucât Maria este cea care-L face atent pe Fiul ei că invitații la nuntă nu mai au vin, minunea care are loc este atribuită Mariei, care de atunci este mijlocitoarea oricărui har!

Astfel este ocolită dintr-odată învățătura celui mai mare Învățător al Adunării! Textele Bibliei sunt maltratate, iar cei care susțin asemenea interpretări se înmulțesc rapid.

Mă întristez când găsesc aceleași metode scrise de pana unora, care ar fi trebuit să facă o interpretare mai strictă a Sfințelor Scripturi. În timp ce – și asta spre cinstea fraților mei pentecostali – dintre cei cu care am vorbit despre relatarea din Faptele apostolilor 2, niciunul nu a negat faptul că vorbirea în limbi de la Rusalii se îndreaptă spre Dumnezeu și nu spre oameni. Dar acum se ridică voci, care încearcă să spună contrariul. Afirmatia clară și categorică a lui Pavel: „*Cine vorbește în limbi nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu*“ (1.Cor. 14:2) este răsturnată complet, cu o interpretare mutilată, ce se vrea culeasă din Faptele apostolilor 2.

În timp ce Roma neagă și desființează unica mijlocire a lui Isus, pe baza unei iluminări difuze a nunții din Cana, alții se slujesc de relatarea din Faptele apostolilor 2, ca să explice doctrina lui Pavel, când ei ar trebui să facă contrariul. Sau vrea cineva să mă facă să cred că Pavel, când a scris sub călăuzirea Duhului Sfânt propoziția „... *cine vorbește în limbi nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu*“, a scris ceva contrar gândurilor lui Dumnezeu?

Redare cu încetinitorul

Aș vrea să vă arăt printr-o redare cu încetinitorul o triplă încercare de manipulare a celor întâmplătoare la Rusalii.

Prima manipulare: Dacă fenomenul vorbirii în limbi s-ar îndrepta doar spre Dumnezeu, s-ar limita în mod sigur la dimensiunea Cinei.

Primul răspuns: La toate marile manifestări – întâmplările de la Rusalii, ocaziile din timpul de azi (convenții, evanghelizări, campanii) – rugăciunile adresate lui Dumnezeu nu rămân prizoniere vreunui loc tainic. Rugăciunea, lauda și mulțumirea se îndreaptă tot atât de deschis și de vizibil către Dumnezeu, cum se îndreaptă vestirea Cuvântului spre mulțime.

A doua manipulare: Întrucât s-a înțeles ce s-a spus la Rusalii, aceasta înseamnă că s-a vorbit oamenilor.

Al doilea răspuns: În adunările unde participă mulțimi de oameni – atunci, ca și azi – fiecare înțelege ce se spune în rugăciune; rugăciune care se îndreaptă numai spre Dumnezeu.

A treia manipulare: Ei au vorbit cu voce tare și clară, nu au șoptit.

Al treilea răspuns: Așa este în toate rugăciunile noastre publice, fie într-o sală, la radio, la televiziune sau în aer liber. Ele sunt auzite tot așa de bine ca și predicile. Noi nu ezităm – chiar când nu ne adresăm decât lui Dumnezeu – să ne folosim de stații de amplificare, care să ne dea decibelii ajutători, pentru a fi înțeleși chiar și de aceia cărora nu ne-am adresat!

Precizare necesară

Contrar cu ceea ce au afirmat cu ușurință unii, vorbirea în limbi de la Rusalii nu a convins pe nimeni să se pocăiască. În esență, la fel ca și serviciile religioase de mulțumire de azi, la Rusalii nu a fost altceva decât amintirea *lucrărilor minunate ale lui Dumnezeu* (Fap. 2:11). Desigur, prin aceasta s-a atras atenția mulțimii la ceea ce s-a întâmplat după aceea, însă numai ceea ce a urmat, anume predica lui Petru, care nu a fost o vorbire în limbi, a adus pe oameni la credință și pocăință. Dacă vorbirea în limbi ar fi fost un mesaj pentru oameni, de ce ar mai fi luat Petru apoi separat cuvântul? Ca să predice și să clarifice ceea ce a predicat și a clarificat deja Duhul Sfânt? De fapt, vorbirea în limbi nu le clarificase ni-

mic, căci chiar și cei care înțelesesă cuvintele vorbite în limbi au spus unii către alții: „*Ce vrea să zică aceasta?*“ (Fap. 2:12). Vorbirea în limbi avea valoarea unui semn, un semn al cărui înțeles ei nu-l sesizau. Numai mesajul care a urmat le-a dat cheia semnului: „*Voi turna din Duhul Meu peste orice făptură ...*“ (Fap. 2:17), adică peste orice limbă, națiune și popor. Dacă vorbirea în limbi, deși înțeleasă de iudeii din diaspora (și prozeliții din Roma), nu a răspuns la întrebarea amintită mai înainte, predica lui Petru i-a dat un răspuns satisfăcător. Petru își încheie predica sa cu cuvintele: „*Să știe bine, dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Cristos pe acest Isus pe care L-ați crucificat voi*“ (Fap. 2:36), iar după aceea citim: „*După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă*“ (Fap. 2:37) și s-au pocăit, așa cum scrie în continuarea relatării.

Alegerea

Păstrez o amintire penibilă din timpul când vecinul meu, un pastor cu experiență al unei adunări pentecostale, m-a invitat să iau parte la o dezbatere asupra subiectului cu care ne ocupăm acum. Oponentul lui era un frate lucrător din adunările așa-zise darbyste. Fiecare își avea Biblia deschisă pe masă. Prietenul meu pastor, pe care-l credeam foarte versat în propria lui doctrină, nu s-a putut confrunta cu adversarul lui. Ce hap a trebuit să înghită! Argumentele oponentului lui au fost ca un uragan, care mătura totul în calea lui. Acest slujitor al lui Dumnezeu își cunoștea Biblia, într-un mod atât de extraordinar, parcă ea era în el, ca și cum ar fi înghițit-o. Parcă-l vedeam pe Ștefan, despre ai cărui combatanți se spune că „*Nu puteau să stea împotriva Duhului și înțelepciunii cu care vorbea el*“ (Fap. 6:10). Nu îmi mai amintesc toate adevărurile care l-au dezarmat pe prietenul meu și l-au înghesuit într-un colț; eram prea novice ca să le țin minte. Dar ce m-a doborât, și ce nu pot să uit vreodată, a fost aceasta: Prietenul meu și-a închis Biblia, a pus-o deoparte și a zis: „*Biblic aveți dreptate, dar nu pot să neg experiența mea*“.

Această scenă m-a preocupat mult timp, căci gestul și vorba vecinului meu trăda totul. Biblia dată la o parte, experiența pusă în față! Bătut pe terenul lui propriu, și obligat să recunoască, ca să păstreze cât de cât aparențele, prietenul meu trebuia să aleagă între experiență și Biblie. Să nege una și să păstreze pe cealaltă. El a sacrificat Biblia în favoarea experienței! Iată subiectivismul galopant, care invadează toate straturile creștinismului. Subiectivism care îndepărtează din calea lui ceea ce-l împiedică – chiar și Cuvântul lui Dumnezeu – lipind subtil pe aceste experiențe o etichetă biblică. Partida este jucată. Cei pocăiți de curând și cei ce nu-și cunosc bine Biblia nu observă nimic. În drum spre casă mă gândeam la el, și-mi părea rău de el; l-aș fi consolat bucuros. Dar el lăsa impresia că nu-l deranjează înfrângerea suferită. Părea vesel și relaxat. El își avea experiența sa, cu care era mulțumit și fericit.

Mi-am adus aminte de acel preot catolic, care cândva mi-a zis: „Nu mă deranjează faptul că Biblia nu vorbește despre purgatoriu; preotul bisericii noastre vorbește de el, și asta mi-e de-ajuns“. Și lui îi erau de-ajuns „experiențele“ lui.

Mai multe experiențe

În acest domeniu al experiențelor, îmi plăcea să aud povestindu-se cum mai mulți se pocăiseră, ascultând traducerea unei vorbiri în limbi care se referea la ei. Ori, ziceam eu, eroarea nu poate convinge sau conduce pe oameni la adevăr. Pentru că vorbirea în limbi i-a adus la adevăr, ea nu putea veni decât de la Dumnezeu.

Acest raționament nu era decât aparent logic. Mult timp n-am fost mulțumit cu el. Și am descoperit că oamenii din orașul Filipi, din Grecia, ar fi putut foarte bine să se pocăiască, auzind-o pe ghicitoarea care – indiscutabil era stăpânită de un demon – zicea: „*Oamenii aceștia sunt robii Dumnezeului cel preaînalt, și ei vă vestesc calea mântuirii*“ (Fap. 16:17). Această femeie, victimă și în același timp slujitoare a Satanei, era în clipa aceea purtătoarea celui mai curat „mesaj

evangelistic“. Pavel a folosit darul lui deosebit de deosebite a duhurilor, ca să sesizeze și să dezvăluie această confuzie. Însă justifică ocultismul acest adevăr ieșit din iad? Am întâlnit creștini care mi-au spus că au ajuns pe calea mântuirii prin martorii lui Iehova, de la care au primit o Biblie. Dar, pocăința datorată inițiativei martorilor lui Iehova nu poate îndreptăți în niciun caz doctrina unei secte rătăcite.

Apostolul Pavel ne relatează că unii predicau Evanghelia din invidie, ca să-i facă rău. Această predicare își aducea roadele, în așa măsură, încât Pavel a scris: „*Oricum, fie de ochii lumii, fie din toată inima, Cristos este predicat. Eu mă bucur de lucrul acesta, și mă voi bucura*“ (Fil. 1:15-18).

Transformă rezultatul sentimentele rele, ca ele să fie recomandate și altora? Se poate justifica predicarea mârșavă și josnică, datorită rezultatelor pe care le produce ea?

La operă

Am cunoscut un slujitor al lui Dumnezeu, care se pocăise la teatru. A auzit acolo un citat din Biblie și, pe loc, cuprins de Duhul lui Dumnezeu, s-a predat Domnului. Nu numai că nu s-a mai întors niciodată la teatru, dar nu a trimis niciodată pe nimeni acolo, ca să fie mântuit. Ar îndreptăți oare scopul mijloacele? Tare mă tem că acest duh lumesc predomină în unii creștini. John Bost, fondatorul „Azilelor Laforce“ („Asiles de Laforces“) din Bergerac, Franța, era fiul unui preot. Înainte de a se pocăi, el iubea mult lumea. Odată s-a dus la operă, ca să vadă „Dominoul negru“. În timpul prezentării „l-a apucat“ Duhul lui Dumnezeu. A ieșit repede afară, s-a dus acasă, în camera lui, a îngenuncheat și s-a predat lui Dumnezeu. Dacă opera poate produce roade așa de minunate, de ce calea oricărui preot nu trece printr-o lojă de la operă? Sacrilegiu! Dar oare nu acesta era principiul pe care încercam să-l apăr eu, justificând practica vorbirii în limbi, printr-un posibil rezultat bun? Când un prieten, colonel în Armata Salvării, revenit din Africa, a fost la unul din serviciile noastre religioase, a lăudat pe Domnul în limba *lingala*,

limbă din vestul Africii. A urmat o traducere, care nu avea nimic comun cu ceea ce spusese el. Ori, această impostură era biblică, în sensul că pseudo-traducerea era la fel de evanghelică, ca și cuvintele ghicitoare din Faptele apostolilor 16. Cineva dintre ascultători ar fi putut foarte bine să considere că mesajul ar fi fost pentru el. Dar de aici, până la a justifica falsificarea, în numele a ceea ce nu este decât înșelătorie, este o graniță pe care vor îndrăzni să o treacă doar cei ce sunt animați de un alt duh, decât Duhul Sfânt.

Neobișnuit

Chiar în timpul când nu fusesem luminat asupra acestui subiect, observam deja în ce măsură vorbirea în limbi devenea la unii de necontrolat. Era o alunecare în practici pe care apostolii le-ar fi interzis-o imediat. Astfel, într-o zi, un frate, care credea că are un dar de vindecare sau pe care îl vrea cu orice preț, mi-a zis că în timp ce-și punea mâinile peste cei bolnavi, el vorbea și în limbi. Ciudat! M-am întrebat adesea unde o fi găsit el în Biblie exemplul și justificarea acestei practici. Un altul acorda vorbirii în limbi un loc privilegiat, atunci când se ruga pentru oamenii posedați de duhuri rele. După părerea lui, exorcismul era mai efectiv, atunci când era ajutat de vorbirea în limbi. Mai mult decât ciudat! Alții, a căror pocăință era îndoielnică – spun aceasta fără a-i judeca – erau siguri de iertarea păcatelor lor și de mântuirea lor, pentru că vorbeau în limbi. Credința era înlocuită cu vorbirea în limbi. Rețetele lor erau foarte variate, și nu te plictiseai auzindu-le; dar toate disprețuiau sfaturile măreței Cărți a lui Dumnezeu. Nu ar fi combătut apostolul Pavel, în afara cadrului amintit mai sus (prezența iudeilor necredincioși sau traducerea vorbirii în limbi), folosirea vorbirii în limbi în adunarea credincioșilor (1.Cor. 14:19), și n-ar fi strigat el indignat, împotriva unor asemenea deformări? Nu ar fi repetat el ceea ce scrisese corintenilor: „... *Nu fiți copii la minte ... ci la minte fiți oameni maturi! ... limbile sunt un semn nu pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși*“ (1.Cor. 14:20-22)?

Marea întrebare: Când?

Revin la punctul discutat anterior, că vorbirea în limbi era, cum spune Pavel, un semn pentru iudeii necredincioși și nu pentru națiuni, întrucât Duhul Sfânt spune: „*Voi vorbi acestui popor ...*“ (1.Cor. 14:21). Rezolvată fiind această problemă, nu mai vream să revin la ea, ci să merg mai departe. Treptat am ajuns la o concluzie tulburătoare. Derutat, am constatat că mă încurcam tot mai mult în convingerile mele. Mi-am zis: Acum, când Adunarea era compusă din oameni provenind dintre națiuni, nu se mai pune problema universalității Adunării. La ce mai poate sluji semnul, și cui?

De multe secole, nimeni nu mai are nevoie să fie convins că mântuirea este și pentru toți oamenii cu alte limbi, ca elvețienii, românii, englezii, zulușii etc. De mult timp nimeni nu mai contestă lucrul acesta. Atunci?! Această logică riguroasă mă ducea unde nu vream. Ca un iepure prins în laț, cu cât mă zbăteam mai furios, lațul mă ștrangula și mai mult. Toți știm că atunci când Duhul Sfânt apucă pe un om, nu-l mai lasă, până nu capitulează înaintea Lui. Ieremia a făcut această experiență. El s-a împotrivit lui Dumnezeu, dar a sfârșit prin a zice: „*M-ai înduplecat Doamne, și m-am lăsat înduplecat ...*“ (Ier. 20:7).

Apostolul Pavel, maestru în logica biblică, care vorbea în limbi mai mult decât ceilalți, care arătase doctrina și limitele vorbirii în limbi, era constrâns să-i anunțe sfârșitul, ceea ce este în natura lucrurilor de aici de pe pământ, chiar și al celor mai bune. Când pe o cale ferată secundară nu mai circulă nimeni cu trenul, este logic ca ea să fie desființată. Tot așa spune și Pavel, inspirat de Duhul Sfânt: „*Limbile vor înceta*“ (1.Cor. 13:8). Să păstrezi un semn, care nu mai are nicio valoare pentru nimeni, ar echivala cu menținerea unor panouri de ocolire, pe un drum unde lucrările au fost terminate de mult timp. De altfel, am găsit în Noul Testament o

afirmație, a cărei valoare descrește permanent, care este în egală măsură semnificativă și tulburătoare:

- a) În Fap. 2 – toți vorbeau în limbi.
- b) În 1.Cor. 12 – nu mai vorbesc toți în limbi.
- c) În 1.Cor. 13 – limbile vor înceta.

Aceasta este întrebarea

Da, limbile vor înceta, dar când? Aceasta este întrebarea! Până aici am pierdut o bătălie, chiar două, mai degrabă trei. Admisesem definitiv cu Biblia în mână:

1. Că vorbirea în limbi nu putea să se adreseze în niciun fel oamenilor; iar acolo unde se adresa oamenilor, era falsă.
2. Că ea era semnul pentru israeliții necredincioși, numai pentru ei, semnul universalității mântuirii.
3. Că nu a existat decât un fel de vorbire în limbi și nu două – după cum fusesem învățat printr-o exegeză superficială sau mai bine zis tendențioasă.

Trebuie să spun că aceste trei bătălii pierdute le consideram drept victorii, și nu un fel de cal troian sau de agenți inactivi, infiltrați unde nu trebuia. Adevărul nu îndepărtează, el eliberează. Descoperirile mele începeau să-mi îndepărteze câțiva prieteni; dar în același timp, îmi rămăseseră atâtea puncte și interese comune cu frații mei, încât, dacă ar fi existat un cal troian, l-aș fi trimis imediat acolo de unde a venit. Am hotărât să rezist până la ultimul cartuș.

Augustin

Între timp făcusem apel la istorie, deși uneori nu am încredere în modul cum este ea scrisă. Nu-mi convenea deloc ce au spus părinții adunării primare – deoarece era contrar speranțelor mele. Ioan Gură de Aur (347-407) și Augustin (354-430) spun în comentariile lor despre Scriptură, că acest dar încetase deja în timpul lor. Iată cum se exprima Augustin în „Învățăături asupra primei epistole a lui Ioan“: „*Erau semne potrivite aceluia timp. Ele erau destinate să vestească venirea Duhului Sfânt la oameni de toate limbile și ca să le do-*

vedească că Evanghelia lui Dumnezeu trebuie predicată tuturor limbilor de pe pământ. Acest semn a avut loc ca să vestească ceva, apoi a dispărut“.

Astfel, ceea ce eu învățasem atât de greu, Augustin scrisese cu aproape 1700 de ani mai înainte! Ceea ce a spus el și am descoperit eu era același lucru. Adunarea primară și deja chiar adunările apostolice deveneau tot mai puțin iudaice, și erau tot mai mult compuse din oameni de alte limbi, deci tot mai convinse de universalitatea ofertei mântuirii. Odată ce s-a impus această realitate, nimeni nu mai trebuia să fie convins că Dumnezeu a iubit atât de mult „lumea“, și că Domnul nu era numai Dumnezeul lui Israel, ci și Dumnezeul națiunilor. După ce acest adevăr a fost admis definitiv în Adunare și chiar în lume, darul, care îi era semnul, și practicarea acestui dar, nu-și mai aveau sensul. Dumnezeu l-a retras.

El a făcut același lucru cu scriitorii insuflați de Duhul Sfânt, care au scris cărțile Noului Testament. După ce Ioan a scris cartea Apocalipsa, timp de 19 secole, nimeni nu a mai avut darul de a adăuga pagini Bibliei. Dumnezeu a retras acest dar. În afară de câțiva încăpățânați, ca Joseph Smith, autor pretins inspirat al cărții mormonilor! Ori, a scrie Noul Testament era tot un dar al Duhului. El nu a continuat. Toată lumea este de acord asupra acestui punct (în afară de câțiva „ilumițați“), printre care și frații din mișcarea pentecostală.

Botezul Duhului Sfânt

Prin aceasta a fost clătinată din temelii și învățătura bine cunoscută, conform căreia vorbirea în limbi era semnul evident sau indiscutabil al botezului cu Duhul Sfânt. Singurul lucru pe care îl confirmă vorbirea în limbi este că botezul cu Duhul Sfânt era realmente integrarea în Trupul lui Cristos a iudeilor și a ne-iudeilor. Pavel spune: „*Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh ...*“ (1.Cor. 12:13). De ce? – mă întrebam eu. Care este scopul botezului Duhului Sfânt?

Răspunsul era scris tot acolo, sub ochii mei: „*... ca să alcătuim un singur Trup, fie iudei, fie greci ...*“. Vorbirea în

limbi confirma această intrare a „grecilor“ (*cuvânt folosit în mod simbolic pentru toți cei care nu erau iudei.*) în Adunarea celor care nu credeau în ea sau care i se împotriveau. Și aici am fost descumpănit, când am văzut că botezul cu Duhul Sfânt era cu totul altceva, decât ceea ce credeam eu. Fusesem învățat, și mi se repetase la nesfârșit, că prin el aveam acces la darurile Duhului, și iată că, dimpotrivă, singurul verset din Biblie care vorbea despre scopul botezului cu Duhul Sfânt îmi spunea că el era pentru a alcătui un singur Trup, format din iudei și din oameni de alte limbi.

Am citit bine?

A trebuit să citesc versetul de mai multe ori, ca să mă conving că am citit bine. Acesta era într-adevăr **scopul**: „*Ca să alcătuim un singur Trup, fie iudei, fie greci*“. Și nu ceea ce mi se spusese mie de-a lungul anilor. În sfârșit, am înțeles că prin acest botez, Duhul Sfânt ridică dușmănia dintre popoare, dă la o parte controversile care îi învrăjbesc pe unii împotriva altora, îi contopește într-un nou popor, într-un nou Trup: Adunarea. După cum la Cină strugurii răzleți din mai multe vițe formează de acum un singur pahar de binecuvântare, tot la fel, teascul divin al Duhului Sfânt, printr-un singur botez, unește pe oameni cu limbi așa de deosebite, într-o singură și aceeași speranță (Ef. 4:4-6). Oh, ce frumoase erau acele întâlniri internaționale la care am asistat, unde oameni de rase și de culturi diferite, dar cu aceeași inimă, cântau laudă Domnului! Noi formăm un singur Trup. Acesta este botezul cu Duhul Sfânt, zice Pavel „... *Botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur Trup, fie iudei fie greci ...*“, iar eu adaug: fie francezi, fie români, fie africani ... Aleluia! Noi înșine eram semnul, dovada intrării limbilor în „internaționala“ lui Dumnezeu.

Un schimb de lovituri, care sfârșește prost

Eu am însă o fire de luptător. Am chiar un temperament agresiv. Îmi place să marchez goluri. Însă bătându-mă cu

apostolul Pavel, am și încasat câteva. Ca să-mi salvez onoarea, trebuia pe de o parte să-mi întăresc apărarea și, pe de alta, să marchez cel puțin un gol în poarta adversă.

Întrucât Pavel și argumentele „anti“ stăpâneau tabăra mea, trebuia să procedez prin contraatacuri surpriză – când simți că un duel decurge prost, atunci apelezi la fente secrete sau la atacuri simulate. Aveam mai multe posibilități. Este scris că limbile vor înceta, dar *când*? Textul care spune că limbile vor înceta, spune că vor sfârși și profețiile și cunoștința (1.Cor. 13:8). Țac! Dar dacă primele două încă nu au sfârșit, de ce să nu mai existe atunci al treilea dar? Țac! Nu este ceva arbitrar să elimini pe una, și să păstrezi pe celelalte? Țac și iar Țac! Aici am încrucișat sabia cu unul din cei care sunt împotriva limbilor. Eram sigur că îi dau lovitura decisivă. Din nenorocire am căzut pe mâna unui adevărat „d’Artagnan teologic“ (*d’Artagnan: din romanul „Cei trei mușchetari“ de A. Dumas*). În loc ca fenta mea să facă „Țac“, mi-a reușit doar un ț-a-a ... obosit, și apoi m-am văzut străpuns ca un pui în frigare la rotisor. Adversarul vrea într-adevăr să mă pună pe grătar.

Cunoștință și profeție

Am înțeles foarte repede că în timpul când Noul Testament nu era încă scris, când profeția și cunoștința nu erau „imortalizate“ în scrierile lui, la strângerile adunării primare exista un cuvânt spontan de cunoștință și o zidire profetică la fel de spontană – date de Duhul (1.Cor. 12:8). Pavel scrie în altă parte: „*Vă puteți imagina înțelegerea pe care o am eu despre taina lui Cristos*“ (Ef. 3:3-4). Dar odată consemnate aceste profeții și această cunoștință în Noul Testament, aceste două daruri au luat sfârșit. De atunci nu mai sunt decât profeții și o cunoștință de mâna doua. Ambele nu sunt decât comentariul primelor (celor scrise în Noul Testament). Ele sunt o explicare, o interpretare a lor, care nu vor adăuga nici odată nimic la ceea ce este scris, și în niciun caz nu poate să le fie atribuită o valoare inspirată; altfel ele ar trebui adăuga-

te Bibliei. („*Profetul Noului Testament nu era numai un predicator, ci un predicator inspirat de Duhul Sfânt, prin care, cât timp nu era scris încă Noul Testament, erau date noi descoperiri, care se refereau la noua epocă a mântuirii*“, Biblia Scofield, comentariu la 1.Cor. 14:1)

Așa fac mormonii cu „Tablele noii lumi“, ale lui Joseph Smith. Și vă rog, ele sunt de aur! Ele sunt foarte importante pentru mormoni, dar numai pentru ei! Alții au profeții lor inspirați sau învățătorii lor infailibili. Aceasta este caracteristica sectelor. Noile scrieri sunt valabile alături de Biblie, și ajung să-i eclipseze chiar autoritatea și învățăturile ei. Există într-adevăr o profeție, cea a lui Agab, care a prezis o foamete (Fap. 11:28). Dar ea nu are nimic comun cu cea despre care zice Pavel: „*Zidiți pe temelia apostolilor și profeților, piatra din capul unghiului fiind Isus Cristos*“ (Ef. 2:20). Există deci o cunoștință și o profeție a fundamentului, la care nimeni nu mai poate adăuga ceva. Și despre această cunoștință și această profeție a fundamentului poate zice deci Pavel – și orice creștin împreună cu el – că ele vor înceta. Și ele au și încetat, odată cu ultimele rânduri scrise de autorul Apocalipsei. Căci aceasta înseamnă cuvintele: „... *când va veni ce este desăvârșit* ...“ (1.Cor. 13:10). Iar Cuvântul lui Dumnezeu, terminat și desăvârșit, este punctul final al perfecțiunii. Este scris: „*Văd că tot ce este desăvârșit are margini; însă poruncile Tale sunt fără margini*“ (Psalmul 119:96).

În remorca altora

Cât despre încetarea vorbirii în limbi, ca atâția alții, eram și eu impregnat cu ideea că ea era legată de „... *dar când va veni ce este desăvârșit* ...“ (v. 10). Mi se spusese și repetase de atâtea ori, că sfârșisem prin a crede, fără să verific. Întrucât este scris, deci este adevărat. Era atât de evident. Dar cuprins de o bănuială, am hotărât să citesc pentru mine însumi ceea ce spunea Duhul Sfânt referitor la aceasta. Ce șoc am primit! De data aceasta nu era un „d’Artagnan teologic“ versat, care îmi dădea lovitura de grație, ci însuși Pavel.

Am constatat revoltat ... că mă înșelasem încă o dată. Într-adevăr, Duhul Sfânt nu spune nicăieri în Biblie că limbile vor înceta *când va fi venit ce este desăvârșit*. A fost de-ajuns să citesc mai atent Cuvântul lui Dumnezeu, ca să descopăr falsul. Totul era scris simplu, în trei versete, adesea citate cu sens invers și cu intenții necinstite. Recitind versetele 8, 9 și 10 din 1.Cor. 13, am aflat ... dar mai bine să citim împreună.

Mai întâi v. 8: „*Profețiile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit ...*“ Este foarte clar. Cele două versete care urmează ne spun acum ce va dispărea, *când va veni ce este desăvârșit*.

Să citim atenți v. 9: „*Căci cunoaștem (cunoștință) în parte, și profetăm (profeție) în parte ...*“ Unde este trecută vorbirea în limbi? Noi suntem cei care o introducem în verset, ca să facem să se creadă că ea va dura cel puțin până când va veni ce este desăvârșit. Dar ea nu se află aici! Aceasta înseamnă că dispariția darului limbilor nu este legată, ca celelalte două, de venirea a ce este desăvârșit. Pavel nu spune așa ceva. Bineînțeles că nu! Noi am spus-o și am repetat-o, am văzut-o iar și iar. Sfârșitul darului vorbirii în limbi este legat de cu totul altceva: de **scopul** pentru care l-a dat Dumnezeu. Iar acest scop a fost realizat deplin, când s-a recunoscut complet că și oamenii dintre națiuni beneficiau de mântuirea lui Dumnezeu, la fel ca și „acest popor“. Acest fapt fiind universal crezut, acceptat și mai ales nemaifiind contestat de nimeni, darul nu-și mai avea rațiunea de a fi. Și tocmai acela, care – într-un timp în care darul era din plin justificat – îl folosea mai mult și mai bine decât ceilalți, tocmai el este acela care, condus de Duhul Sfânt, ne spune: „Limbile vor înceta“, sau o altă traducere: „Limbile vor amuți“ (adică pronunțarea din ce în ce mai puțin perceptibilă, până la dispariția totală). Aceste limbi ca de foc s-au stins nu la venirea a ce este desăvârșit, ci din lipsa combustibilului lor natural: Prezența acestui popor, și mai ales a necredinței lor în a admite mântuirea altor popoare. Fiecare știe că stele-

le nu se văd și nu sunt utile decât noaptea. Ele se „sting“ la lumina zilei. Tot așa, și vorbirea în limbi nu era utilă decât în obscurantismul unui Israel necredincios și opus mântuirii oamenilor de toate limbile. Darul s-a stins de la sine, când s-a făcut lumină deplină asupra chemării națiunilor. Iată punctele care au pus capăt împotrivirii mele: Ca atâția alții, încercam să traduc v.10: „... *dar când va veni ce este desăvârșit* ...“, cu această variantă posibilă: „... *dar când va veni cine este desăvârșit* ...“. Iar desăvârșit în ochii mei era Domnul.

Prin reducere la absurd, să admitem o clipă acest punct de vedere. Versetul 8 ar vrea să spună atunci că profețiile, cunoștința și vorbirea în limbi nu vor înceta decât la revenirea lui Isus. Dar de ce spune în versetul 13: „*Credința, speranța și dragostea rămân*“, și aceasta în contrast cu celelalte trei care trec? Ele rămân, dar după ce eveniment? Căci este clar că la reîntoarcerea lui Cristos, credința și speranța vor dispărea și ele – dragostea este excepție, căci ea este eternă. Deci, dacă la revenirea lui Cristos vor dispărea profețiile, cunoștința și vorbirea în limbi, ar trebui să dispară împreună cu ele și în același timp și credința și speranța. Asta ar însemna: Șase lucruri rămân până la venirea a cine este desăvârșit, anume: profeția parțială, cunoștința parțială, vorbirea în limbi trecătoare, credința, speranța și dragostea! Dar Duhul Sfânt precizează contrariul, că din aceste șase lucruri, numai credința, speranța și dragostea rămân mai departe, și continuie să existe față de celelalte trei. Acestea trei trebuie să fi dispărut mai înainte să înceteze credința și speranța, înainte de revenirea lui Cristos. Când atunci?

Iată ordinea:

1. Cunoștința parțială și profețiile parțiale au încetat la venirea a „ce este desăvârșit“, adică când Cuvântul lui Dumnezeu a fost finalizat. Versetul 10: ... *dar când vine ceea ce este complet, va fi înlăturat ceea ce este în parte*. Deci, ceea ce este în parte, fragmentar, va fi înlăturat. Nu este vorba că nu vom mai cunoaște nimic, ci cunoștința parțია-

lă, cunoștința prin intermediar (oglinză) va trece la cunoștință deplină. Limbile nu sunt „parțiale“; noi nu putem vorbi „în parte“, ci doar când cunoaștem limba respectivă. Vorbirea în limbi încetează când scopul ei este atins, adică când este făcută lumină deplină referitoare la chemarea națiunilor, și când judecata, pe care o purta ea, a căzut asupra Israelului necredincios.

2. Speranța și credința nu încetează, ci rămân până la revenirea lui Isus.
3. Dragostea, care este cea mai mare, rămâne și după revenirea lui Isus Cristos; ea are existență eternă.

Barca se scufundă

De data asta înțelesesem bine că era necinstit din partea mea să fiu cusurgiu, ca și cum eu aș fi apărătorul autorizat al doctrinei mele. Căci doctrina mea era ca o barcă, în care pătrundea apă din toate părțile. Până atunci barca mea era pe mare, dar acum era marea în barcă. În timp ce încercam să astup câteva găuri mici, se spărsese una din părțile laterale ale bărcii. Trebuia să părăsesc barca cât mai repede posibil. Dar țineam atât de mult la bătrâna mea barcă! Așa-i făcută inima omenească. Ea se împotrivește lui Dumnezeu și lucrurilor evidente. Preferă să se rupă, decât să cedeze. Însă ce importanță avea înfrângerea mea, dacă triumfa adevărul lui Dumnezeu? Îmi plăcea să cred că sfârșitul capitolului 13 lăsa o cât de mică speranță într-o continuare reală a vorbirii în limbi – dar de data aceasta fără un interes prea mare. Am renunțat să mai caut nod în papură declarațiilor luminoase ale Duhului Sfânt, despărțind firul în patru. Nici afirmațiile: „... *acest în parte*“ (1. Cor. 13:10), „... *când m-am făcut om mare*“ (13:11) și „... *atunci vom vedea față în față*“ (13:12) nu erau argumentele care să-mi repună barca pe linia de plutire.

acum

atunci

copil

adult, matur, majorat

neclar

față în față

parțial

complet

Num. 12:6-8: *Ascultați cuvintele Mele: când este un profet între voi, Eu, Domnul, Mă fac cunoscut lui în vedenii și îi vorbesc în visuri. Nu tot așa este și cu robul Meu Moise; el este credincios peste toată casa Mea. Cu el vorbesc gură către gură, clar, nu prin cuvântări enigmatice. El vede înfățișarea Domnului. Deut. 5:4-5 Domnul v-a vorbit față în față pe munte, din mijlocul focului. Atunci eu am stat între El și voi, ca să vă fac cunoscut Cuvântul Domnului, deoarece v-a fost teamă de foc și nu v-ați urcat pe munte. Ei nu s-au urcat pe munte, dar au primit o mărturie clară a voinței Sale prin cuvântul spus lui Moise. Termenul înseamnă pur și simplu: „A cunoaște perfect caracterul Său, voința Sa, intențiile Sale“. Vis, viziune, ghicitoare, este în parte, în oglindă, indirect. Vorbirea directă al lui Dumnezeu este numită: „față în față“.*

Între timp Scriptura și analogia ei îmi deveniseră familiare. Înțelegeam fără greutate că Pavel, zicând: „*Atunci vom vedea față în față*“, trece de la o situație prezentă, de la prezentul parțial, la concluzia lui îndepărtată și glorificată: „*Atunci voi cunoaște și eu pe deplin, așa cum am fost cunoscut și eu pe deplin.*“ Nu trebuie să ne surprindă faptul că o face într-o singură frază. Orice cititor sânguincios al Bibliei este obișnuit cu lucrul acesta. Când Domnul Isus era în sinagoga din Nazaret, a citit faimosul text din Isaia: „*Duhul Domnului este peste Mine ... M-a uns ... M-a trimis ... să vestesc anul de îndurare al Domnului*“ (Luc. 4:18-19; vezi și Is. 61:1). Și El Se oprește în mijlocul frazei. A făcut-o intenționat. Căci între ultimul cuvânt pe care îl citește, și cuvântul următor al aceleiași fraze, sunt două mii de ani. Fraza pe care a citat-o este pentru prima Sa venire; continuarea ei pentru revenirea Sa în glorie. Se va muta acum – pe motivul că acele două evenimente sunt relatate în aceeași frază – prima venire al lui Cristos în secolul XX?

Așa fac cu vorbirea în limbi cei care spun că ea continuă până la sfârșit, până când Îl vom vedea pe Domnul față în față. Doar pentru că în același capitol se află fraza care spune:

„Atunci vom cunoaște pe deplin, după cum am fost și eu cunoscut pe deplin“. Argumentul acesta este prea neserios pentru mine! Nu, această exegeză acrobatică, trasă de păr, demnă de martorii lui Iehova, nu este pentru mine! O las amatorilor de acrobații la trapez.

Acrobații la trapez

Iată un exemplu tipic: Un prieten drag, devenit carismatic, vrând să susțină cu orice preț vorbirea în limbi, mi-a prezentat gândul următor: „Dacă astăzi vorbirea în limbi nu este decât o imitație, înseamnă că ea nu a existat nici în primul secol, și că ea a fost și atunci falsă“. Apoi a adăugat: „Căci Dumnezeu este același ieri, azi și în eternitate“. Aici se află cea mai frumoasă ilustrare a ceea ce se cheamă *sofism*.

(nota trad.: Raționament corect din punct de vedere formal, dar greșit din punctul de vedere al conținutului – fiind bazat pe un echivoc, pe utilizarea aspectelor neesențiale ale fenomenelor etc. – folosit adesea pentru a induce în eroare).

Este ca și cum acest prieten ar spune: Dacă în zilele noastre nu mai există apostoli, capabili să scrie Biblia, înseamnă că nu au existat niciodată apostoli! Cum ar fi să se explice cu această logică, că Dumnezeu – care nu se schimbă, ieri, azi și în eternitate, și Căruia nu-I pare rău de darurile făcute – a retras din timpurile apostolice anumite semne, anumite manifestări? Căci la Rusalii, primirea Duhului Sfânt a fost însoțită de trei semne:

1. un zgomot, ca al unui vânt puternic;
2. limbi ca de foc, vizibile și separate, care s-au oprit peste fiecare ucenic;
3. vorbirea în limbi (Fap. 2:2-4).

Toată lumea este de acord că primele două semne **nu au continuat**, deși Dumnezeu nu a zis niciodată că ele vor dispărea. Ar fi oare cinstit să afirmăm în Numele unui Dumnezeu care nu Se schimbă, că, deoarece primele două semne nu mai există astăzi, înseamnă că ele nu au existat niciodată? Dar iată că – oh, ce interpretare rătăcitoare! – se respinge

dispariția celui de al treilea semn, singurul despre care Dumnezeu spune că el va înceta!

Vă rog, mai multe cunoștințe biblice!

Pentru mulți, cea mai mare greutate constă în admiterea faptului că unele daruri ale Duhului, folositoare pentru Adunare, nu mai există; iar Adunarea există în continuare. Ei spun, dacă adunarea primară a avut nevoie de ele, cu cât mai mult are nevoie de ele Adunarea din timpul de pe urmă. Acestei logici aparente îi lipsește orice gândire și cunoștință a Cuvântului.

Într-o discuție cu un prieten foarte drag, referitoare la această întrebare, acesta a citat versetele deseori auzite: „*Dumnezeu este același ieri, azi și în eternitate*“ și: „*Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută.*“ În ochii lui, aceasta însemna că ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său este întotdeauna actual și valabil. Eu l-am întrebat, atunci de ce nu și-a circumcis băiatul, de ce nu aduce jertfele pe care le-a poruncit Dumnezeu în Vechiul Testament și de ce nu ține sărbătoarea azimelor? Și după ce s-a gândit puțin timp, a trebuit să recunoască, că a vorbit nehibzuit. Căci chiar dacă Cuvântul lui Dumnezeu este etern, sunt anumite porunci care astăzi nu mai sunt valabile pentru noi. După care a zis: „Bineînțeles că pentru noi nu mai sunt valabile unele practici din Vechiul Testament, dar cu Noul Testament nu mai este același lucru; acesta este pentru noi complet valabil. Noi trebuie să-l acceptăm în întregime, și mai ales cuvintele lui Isus Cristos“.

Eu am deschis Biblia în Noul Testament, și i-am cerut explicația cuvintelor lui Isus, din Matei 10:5-6, unde a trimis pe cei doisprezece apostoli și le-a poruncit: „*Să nu mergeți pe calea națiunilor ..., ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel.*“ Versetul ne spune că Evanghelia trebuie predicată numai Israelului, nu și națiunilor. Și l-am întrebat: „Accepți tu astăzi acest cuvânt al lui Isus?“ El a tăcut o clipă, apoi a spus: „La lucrul acesta nu m-am gândit

niciodată“. Pentru că amândoi credem în inspirația desăvârșită a Scripturii, că nicio profeție din partea lui Dumnezeu sau nicio lucrare a mâinilor Lui nu a fost influențată de vreo voință omenească, ci întotdeauna oamenii au vorbit conduși de Duhul Sfânt (2.Pet. 1:21), l-am întrebat dacă pentru zidirea Adunării mai există darul, atât de util: de scriere inspirată al cunoștinței și al profeției. Fără să ezite, el mi-a răspuns: Nu. – Crezi că acest dar a luat sfârșit? Da. – Mai are astăzi cineva dreptul să adauge pagini Bibliei? Nu. – Așadar, crezi că Dumnezeu a retras acest dar? Da. – După părerea ta, spune Biblia că darul acesta a luat sfârșit? Nu. – Și totuși crezi că a luat sfârșit? Da. – Deci tu crezi că darul acesta a luat sfârșit, chiar dacă Biblia nu spune nimic despre acest lucru. Spune-mi atunci, de ce nu crezi că vorbirea în limbi a luat sfârșit, dacă Biblia spune că „limbile se vor sfârși“?

Mana, pâinea din cer

M-am revoltat mult timp contra ideii că Dumnezeu ar fi retras Adunării unul sau mai multe daruri ale Duhului. Am fost însă obligat să accept că numai Dumnezeu singur rămâne, nu și darurile Lui. Darul umbrelei ricinului i-a fost retras lui Iona, deși el credea că mai are nevoie de el (Iona 4:7-8). Deși a pierdut ricinul, Iona nu l-a pierdut pe Dumnezeu; căci dacă Domnul Își ia înapoi darurile, nu „Se ia înapoi pe Sine Însuși“.

Ca o comparație, dar nu ca o dovadă, amintesc aici lecția pe care am învățat-o eu din istoria lui Israel în pustiu: Șase zile din șapte, poporul Israel primea darul din cer, mana, pâinea de sus, care cobora pe pământ. Ei nu avuseseră acest dar în Egipt, deși Dumnezeu fusese și acolo cu ei. În pustiu, acest semn era dovada anticipată că în Canaan îi aștepta recolte bogate. Semnul a durat patruzeci de ani. La sosirea lor în țara promisă, mana a încetat (Iosua 5:12). Dumnezeu a retras-o. De ce? Pentru că ei aveau recoltele țării. Darul, semnul și umbra lucrurilor viitoare a devenit realitate, și a încetat.

Rezum această comparație în trei puncte:

1. Mana nu a fost dată în Egipt, după cum nici vorbirea în limbi nu a fost dată Domnului Isus, în timpul lucrării Sale pământești.
2. Mana dată timp de patruzeci de ani în pustiu anunța recoltele din Canaan, tot așa cum vorbirea în limbi anunța poporului iudeu secerișul națiunilor (Fap. 2:17-21).
3. Mana nu a continuat în Canaan. Tot așa, conform lui Pavel, vorbirea în limbi nu continuă, când nu mai este negată sau combătută evidența secerișului națiunilor.

Sfârșitul

Părăsind acum terenul mereu discutabil al comparațiilor, mi s-a împus în mod irezistibil un adevăr dublu, care s-a împus prin caracterul doctrinar și în același timp absolut al credinței.

1. Judecata pe care o vestea vorbirea în limbi (Isaia 28:11-13) asupra Israelului necredincios a căzut dramatic asupra lui, începând cu anul 70, prin cucerirea Ierusalimului și împrăștierea iudeilor în toată lumea.
2. Intrarea masivă a națiunilor (limbilor) în Adunare, pe care o vestea și vorbirea în limbi, s-a făcut paralel cu înlăturarea și judecarea lui Israel. Semnul era în întregime împlinit. La fel de împlinit, ca și marele „s-a sfârșit“ de pe cruce, care interzice orice reînnoire a acestei jertfe. Nici vorbirea în limbi nu mai continuă – după cum a profețit Duhul Sfânt: „*Limbile vor înceta*“ (1.Cor. 13:8).

El se zidește pe sine însuși

Trebuie să revin iarăși la fraza citată de nenumărate ori: „*Cine vorbește în limbi, se zidește pe sine însuși*“ (1. Cor. 14:4). Această afirmație nu dezmente sfârșitul vorbirii în limbi, pe care l-am dezbătut în mod detaliat. Dacă mai vorbesc de ea, este numai pentru a vedea cadrul ei istoric. Este cam ca atunci când se vorbește de inspirația Bibliei: A spune că Biblia este *inspirată de Dumnezeu*, nu înseamnă că această afirmație prelungește inspirația ei, în sensul că se mai adaugă pagini noi, paginilor ei deja existente.

Am văzut că scopul vorbirii în limbi era să dea un semn israeliților necredincioși, care se împotriveau alegerii națiunilor. Dar în timpul când acest adevăr nu-mi intrase decât pe jumătate în cap, mă întrebam dacă acesta era singurul scop. Dacă da, atunci s-a sfârșit într-adevăr cu vorbirea în limbi.

În timpul acela împărtășeam ideea multora, că vorbirea în limbi avea mai ales drept scop zidirea celui care o practica. Mi se repetase de prea multe ori, pentru ca să nu fi învățat lecția. Cunoșteam refrenul acesta pe de rost. În acest stadiu încă infantil al cunoștinței mele, aveam impresia că acest singur text trebuia să facă să tacă pe toți aceia care negau actualitatea vorbirii în limbi. Era un dar al Duhului, pentru a te zidi pe tine însuși. Folosirea acestui verset era pentru mine un fel de triumf. El îmi părea la fel de absolut, ca și pentru un catolic conservator: „*Tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Adunarea Mea!*“ (Mat. 16:18). Fiind catolic din naștere, a trebuit s-o las mai moale în fața celebrei afirmații: „*Tu ești Petru ...*“ Această armă pe care, în ignoranța mea euforică, o crezusem absolută, s-a dovedit a fi o petardă udă. La fel de udă, ca și cealaltă, care nu zice deloc ceea ce vrea Roma s-o facă să zică. După ce fusesem de câteva ori victima unor astfel de erori, m-am hotărât să verific textul în întregul său context, adică capitolele 12, 13 și 14 din 1 Corinteni.

Am pornit de la zero, ca și cum nu le-aș fi citit niciodată, și am citit cu cea mai mare atenție toate capitolele amintite. Aceasta a avut efectul unei bombe, care a explodat – nu la alții, ci în propriile mele mâini.

Gândul călăuzitor

Care era gândul călăuzitor, firul conducător din aceste trei mari capitole? *Ceilalți, folosul comun*. În fiecare rând al textului se are în vedere binele celorlalți, punctul central este zidirea altora. Ca un leitmotiv, revine sub diferite forme: altul ... altul ... altul:

1. „... Fiecăruia i se dă manifestarea Duhului spre folosul altora ...“ (12:7).
2. „... Mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele“ (12:25).
3. „... Cine profetește, dimpotrivă, vorbește oamenilor, spre zidire, sfătuire și mângâiere“ (14:3).
4. „... Zidește sufletește adunarea ...“ (14:4).
5. „... Pentru ca adunarea să capete zidire sufletească ...“ (14:5).
6. „... De ce folos v-aș fi eu ...?“ (14:6).
7. „... Cine va cunoaște ...“ (14:7).
8. „... Cine se va pregăti ...“ (14:8).
9. „... Cum se va înțelege ...“ (14:9).
10. „... În vederea zidirii sufletești a adunării ...“ (14:12).
11. „... Cum va răspunde Amin ...“ (14:16).
12. „... Cel lipsit de daruri ... când el nu știe ce spui?“ (14:16).
13. „... Celălalt nu este zidit sufletește“ (14:17).
14. „... Ca să învăț și pe alții ...“ (14:19).
15. „... Toate să se facă spre zidirea sufletească [a altora]“ (14:26).
16. „... Pentru ca toți să capete învățătură“ (14:31).
17. „... Toți să fie îmbărbătați“ (14:31).
18. În întregul capitol 13 este vorba despre dragostea care, prin excelență, este o roadă pentru ceilalți, căci un pom

nu aduce fructe pentru sine. Dar iată că chiar în mijlocul acestui altruism general, care este scopul oricărui dar al Duhului, apare cel mai frumos specimen de egocentrism pe care l-am văzut vreodată: „Cine vorbește în limbi se zidește pe sine însuși“! Câtă micime! Să reții pentru tine un charism pe care Dumnezeu l-a dat pentru ceilalți! Ce egoism reprobabil (demn de muștrare)! Căci într-adevăr, sub formă de muștrare (Evr. 8:8) se exprimă apostolul Pavel, când îl stigmatizează: „*El se zidește pe sine însuși*“ (1.Cor. 14:28).

Ce egoism reprobabil (demn de muștrare)! Căci într-adevăr, sub formă de muștrare (Evrei 8:8) se exprimă apostolul Pavel, când îl stigmatizează: „*El se zidește pe sine însuși*“ (1.Cor. 14:28). Vai de acaparatorii darurilor Duhului! Rușine acestor „Samsoni“, care sunt mai mult tulburați, decât însuflețiți de Duhul! Și care se folosesc de El, ca niște copii lipsiți de măsură și de bun simț, care adună totul pentru ei înșiși.

Mustrare

Pavel spune: Priviți la profeți! Iată exemplul pe care trebuie să-l urmărim. Bineînțeles că darul îi zidește și pe ei (lucrurile acestea sunt de la sine înțeles), dar ei zidesc pe alții; profetează pentru alții și nu pentru ei înșiși.

Dacă ochiul vede, este pentru ca întreg trupul să vadă, nu numai pentru el însuși. El nu captează lumina doar pentru el, ci face să beneficieze de ea tot trupul.

Piciorul nu merge doar pentru el, ci deplasează tot trupul.

Într-un timp, când darul vorbirii în limbi își avea deplină rațiune de a fi, practicarea lui, în absența acelora pentru care era destinat (iudeii necredincioși), era cenzurat de acela care stăpânea acest dar, mai mult ca oricine. El a stigmatizat pe cei care nu-l practicau cu bună credință sau în scopuri personale.

Păstorul se zidește și pe sine, dar în primul rând pe ceilalți. Și învățătorul se zidește, când expune învățătura, dar el

zidește și pe alții. Evanghelistul se zidește din darul lui, dar cei ce beneficiază din plin de el sunt necredincioșii.

Și în această frază, tocmai practicarea profeției este comparată de Pavel cu vorbirea în limbi (1.Cor. 14:4). Una zidea adunarea, spre deosebire de cealaltă, care nu zidea decât pe vorbitor, și care, în plus, nu era înțeleasă de ascultătorii simpli (1.Cor. 14:11).

Adică, cel care profețea își atingea scopul; celălalt, cel care vorbea în limbă, își rata scopul. Acest „*el se zidește pe sine însuși*“ nu este decât un abuz, pe care Pavel îl mustră. Și această mustrare, venind din partea acestui maestru, care vorbea în limbi mai mult și mai bine decât toți, trebuie să zguduie pe acești corinteni flecari, pe care în altă parte îi numește „prunci“ (1.Cor. 3:1; 14:20).

Adesea, aveam impresia că numai eu descoperisem aceste lucruri. Astfel că am avut o surpriză plăcută, când am citit în cartea lui John Stott, „Botezul și plinătatea Duhului Sfânt“, că și el ajunsese la aceeași cunoștință, referitor la ce-am scris în acest capitol. După ce a accentuat că zidirea de sine nu coincide în niciun fel cu zidirea din Noul Testament, el continuă: „... Nu trebuie să recunoaștem că este vorba despre un abuz al unui dar? Ce am crede despre un credincios, care, având un dar de învățător, se învață numai pe el, sau de un om cu un dar al vindecărilor, care se vindecă doar pe el? Este greu să justifici întrebuițarea pur personală a unui dar, care a fost dat în mod expres pentru slujirea aproapelui“.

Unde trebuie să se vorbească în limbi?

Această întrebare mi-a readus ideea foarte răspândită în unele cercuri, că mai ales „acasă“ trebuie să se vorbească în limbi. Această idee era atribuită lui Pavel, care ar fi transmis-o corintenilor. Am cercetat să văd ce spune el referitor la această „păreră sau afirmație“. Am căutat acest text ... și nu l-am găsit! Total decepționat, m-am întrebat cine își bate joc ... și de cine. Nu, eu nu cred în omul invizibil din serialul de la televizor. Am consultat mai multe traduceri, și parcă, între timp, toate îndepărtaseră textul sau îl făcuseră invizibil. Un text despre care mi s-a spus că este cuvânt de apostol. Tot ceea ce am găsit era: „*Dacă nu este cine să traducă, să tacă în adunare, și să-și vorbească numai lui însuși și lui Dumnezeu*“ (1.Cor. 14:28). Este pur și simplu modul cel mai elegant și creștinesc de a spune: Tăceți! Căci nicăieri nu este scris despre o vorbire în limbi, care să se poată practica acasă, pentru sine însuși.

Unde trebuie să se vorbească în limbi? Vorbirea în limbi fiind un semn pentru „acest popor“ iudeu necredincios, ea trebuia practică unde erau iudeii necredincioși, în prezența lor. Acolo unde semnul avea șansa să fie înțeles, și nu acolo unde nimeni nu-l înțelegea. Capitolul 2 din Faptele apostolilor este cel mai frumos exemplu în acest sens. Semnul apare în prezența iudeilor băștinași și a celor veniți din 15 popoare diferite, ca să le arate clar că Dumnezeu iartă păcatele „oricui“ („iudeu sau grec“), și vrea să toarne Duhul Său peste „orice făptură“. Acolo trebuie folosit acest semn, și nu acasă sau în adunare. Căci în adunare, Pavel prefera să spună numai **5** cuvinte înțelese, în loc de **10.000**, într-o vorbire în limbi, pe care n-o înțelegea nimeni. Prefera să zică: „*vă arăt o cale neîntrecută*“, (cinci cuvinte; 1.Cor. 12:31) decât să citească toată Evanghelia după Marcu într-o limbă, pe care n-o înțelegea nimeni.

Prin chemarea lui să fie apostolul națiunilor, Pavel avea mai mult ca toți ocazia să vorbească în limbi, în cadrul vrut de Dumnezeu; căci el, fiind apostolul oamenilor de alte limbi, era pretutindeni în contact și în conflict cu iudeii și chiar cu frații lui iudei, care erau încă necredincioși în acest punct doctrinar.

Când Pavel spune: „*Eu vorbesc în limbi mai mult decât voi toți*“, el nu se referă prin aceasta la un număr mai mare de cuvinte. El nu se ia la întrecere cu corinteni. Nu aceasta este intenția lui. Căci în ce privește vorbirea lui fluentă și ușurința lui în exprimare, el nu se putea compara cu oratorii corinteni. Dar, în comparație cu ei, el vorbea mai mult „minții“ (1.Cor. 14:20). Nu numai pentru el sau înaintea credincioșilor, ci înaintea ochilor și urechilor necredincioșilor din „acest popor“, cărora le era destinat acest semn (1.Cor. 14:22).

Fiecare știe că semafoarele sunt semne destinate celor care circulă pe șosea. Dar ce s-ar crede despre responsabilii cu semnalizarea rutieră dintr-o localitate, dacă ei ar aduna semafoarele într-o sală a primăriei, ca să le facă să funcționeze numai pentru ei? Folosirea acestor semne ar fi absurdă în alt loc, decât la intersecții. Tot așa, la ce ar putea sluji „semaforul verde“ pentru vorbirea în limbi acasă, între patru ziduri, adică în afara „*acestui popor*“, căruia îi era destinat acest semn? Căci tocmai aceasta a vrut să spună acest semn, că semaforul era acum pe verde, dând acces liber tuturor limbilor de pe pământ să se alăture coloanei de răscumpărați ai lui Isus Cristos.

O dovadă ca și alta

Îmi va zice poate cineva: Când Pavel a primit Duhul Sfânt, el, iudeu, n-a vorbit în limbi. Lucrul aceasta i-ar fi fost util lui și lui Anania, celălalt iudeu venit să-și pună mâinile peste el și să-l boteze. Dar tocmai în cazul lor, semnul era inutil, căci și unul și altul fuseseră înștiințați direct de Domnul Isus, că Dumnezeu și Cuvântul Său treceau la oamenii de altă limbă, prin cuvintele: „*El este un vas pe care*

l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea națiunilor, înaintea regilor și înaintea fiilor lui Israel ...“ (Fap. 9:15) și „*Dumnezeul părinților noștri te-a ales, ca să cunoști voia Lui, să vezi pe Cel drept și să auzi cuvinte din gura Lui; căci Îi vei fi martor față de toți oamenii, pentru lucrurile pe care le-ai văzut și le-ai auzit*“ (Fap. 22:14-15).

Atât Pavel, cât și Anania știau lucrul acesta. Semnul nu a avut loc în cazul lor, după cum nu are loc astăzi la cei ce știu că Evanghelia este pentru oameni din orice popor, seminție și națiune. Nici Pavel, nici Anania și nici noi nu contestăm acest adevăr. Semnul ar fi inutil.

Nu împiedicați vorbirea în limbi

Un frate, căruia i-am explicat aceste lucruri, mi-a pus într-o zi întrebarea: De ce zice Pavel: „... și nu împiedicați vorbirea în limbi“ (1.Cor. 14:39)? Pentru că în ciuda exagerărilor corintenilor, și a folosirii intempestive și la timpul nepotrivit a acestui dar, el era un dar al Duhului, pe care Pavel îl vrea controlat și ocrotit, dar pe care se ferește să-l înăbușe. Atâta timp cât acest dar era necesar, Pavel nu putea interzice practicarea lui, decât acolo unde și atunci când el era folosit în mod greșit (contrar menirii lui). Lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemările Sale, cum vedem în cazul lui Samson. Forța lui herculeană era și ea un dar al Duhului. Dar în imaturitatea lui spirituală, el abuzează de acest dar, cum făceau și corintenii cu vorbirea în limbi. Forța unuia și darul altora trebuiau să fie canalizate spre scopuri mai bune, până ce Duhul Sfânt retrage practicarea lor.

Unii ar vrea neapărat să înțeleagă, în mod absolut, acest cuvânt inspirat: „... și nu împiedicați vorbirea în alte limbi“. Ei zic că nu poți sub niciun motiv să împiedici vorbirea în limbi, că ea este realitate, și gata!

Acest fel de interpretare Îl pune imediat pe Duhul Sfânt în contradicție cu El Însuși, căci puțin mai sus, în versetul 28, el spune: „*Dacă nu este cine să traducă, să tacă ...*“ Aceasta înseamnă că dacă vorbirea în limbi nu este urmată de o tra-

ducere, ea trebuie împiedicată, oprită. Pavel spune: Cel care vorbește într-o limbă străină să-și impună el însuși tăcerea, ori ea îi este poruncită; dar el trebuie oricum să tacă. Asta se numește: să împiedici vorbirea în limbi – altfel nu-mi mai înțeleg propria mea limbă. Această metodă de a împiedica vorbirea în limbi se face uneori remarcată în anumite adunări, în care se practică acest „dar“. Se întâmplă că persoanelor care, ca să zic așa, sunt însărcinate cu traducerea, după o vorbire în limbi li se poruncește în mod public să tacă.

Dacă deja în timpul când darul vorbirii în limbii era valabil, în anumite împrejurări, Pavel a interzis practicarea ei, de ce nu o împiedicăm astăzi, când ea nu corespunde nici ca acțiune și nici temporal cu vreun model scris? Accentuez încă o dată, atașamentul de acest dar este la fel de rău, ca și o credință în continuarea extraordinarului dar al Duhului Sfânt, referitor la inspirația Scripturii. Căci Duhul ne-a dat Scriptura, a întregit-o și a finalizat-o. Pavel nu l-a descurajat pe Luca să scrie Evanghelia sa și cartea Faptelor apostolilor. El însuși a scris epistolele sale inspirat de Duhul Sfânt – mai multe decât toți ceilalți. La redactarea cărților Noului Testament, el ar fi putut spune: „Nu împiedicați scrierea lor“, cum a zis despre vorbirea în limbi: „... și nu împiedicați vorbirea în limbi“. Dar a continua să scrii (cărți pentru Noul Testament) sau să vorbești în limbi, când Dumnezeu a hotărât încetarea acestor daruri, este un lucru care aparține celei mai periculoase erezii.

Numărul mare

Ceea ce întărește pe unii și tulbură pe alții, este numărul mare de oameni care vorbesc astăzi în limbi. Mai înainte, această realitate îmi dădea siguranță. Îmi spuneam cu o anumită satisfacție: Doar nu toți cei ce vorbesc în limbi sunt escroci. Devenise dorința mea de a cerceta toate lucrurile o manie a la Descartes? (Am aflat între timp că felul acesta de a gândi venea de la Dumnezeu, întrucât suntem chemați să-L iubim cu toată ... „gândirea noastră“. – românește: *conștiința*

noastră!) Cugetările mele atât de profunde îmi întunecau adesea seninătatea mea, referitor la valoarea argumentelor mele. Îmi spuneam: Numărul mare nu este o dovadă că este și adevărat. Mulțimea mare, majoritatea, a fost cea care a strigat: „*La moarte cu Omul acesta, și eliberează-ne pe Baraba*“ (Luc. 23:18). Că 1,6 miliarde de musulmani cred în învățătura lui Mahomed, nu înseamnă că ea este adevărată.

Există mai mulți oameni care cred în minunile din Lourdes și în doctrina care decurge de aici, decât cei care vorbesc în limbi. Trebuie să admitem învățătura referitoare la fecioara Maria, datorită numărului mai mare al adeptilor ei? Isus a fost singur. Tot așa Ieremia și Pavel. Însă ei au fost aceia care au avut dreptate. Și – oh, ce argument! – în lumea evanghelică existau câteva nume renumite, care și ele ajunseseră la vorbirea în limbi și se făcea mereu referire la reputația lor. Mi se scoteau mereu ochii cu aceste nume, pentru a mi se spune într-un mod elegant: „Prietene, tu ești prea mic, mult prea mic!“ Dar ceea ce pentru unii mai este o ancoră, pentru mine nu mai este un punct de referință; cu atât mai mult, cu cât aș putea enumera nume mult mai mari de slujitori ai lui Dumnezeu, cunoscuți în toată lumea, care se opun vehement vorbirii în limbi.

Sub lupă

Acum câțiva ani am avut onoarea să întâlnesc pe unul din cei care astăzi sunt glorificați ca model al descoperirii vorbirii în limbi. Aureola lui era un mit. El mi-a prezentat și alte descoperiri, care nu au legătură cu tema acestei cărți. Două din ele erau erori doctrinare grosolane. Din ziua aceea l-am ascultat în continuare cu plăcere, dar altfel decât prin ceața reputației care-l înconjură și prin clarviziunea care i se atribuia.

Incontestabil, și fără lupă, el avea o statură spirituală respectabilă, dar, în general, nu mai mult decât una normală. Punctele lui de vedere nu erau mai infailibile decât ale Papei de la Roma, care este în favoarea indulgențelor și contra că-

sătoriei preoților. Dar aceasta este o altă problemă; și anume, a lor, nu a mea. A mea este să mă plec în fața Scripturii, așa cum a făcut Iov (Iov 23:12). Căci trebuie într-adevăr să te decizi unde vrei să fii, de o parte sau de alta. Una este Scriptura suverană, transcendentală, iar cealaltă sunt evidențele, experiențele, descoperirile, și alte puncte de vedere dubioase, de care tocmai am vorbit.

Împotriva voinței mele, trebuie într-adevăr să vorbesc de aceste experiențe, despre care se poate spune că sunt cel puțin suspecte, fără a mai aminti gravitatea faptului că ele se practică în afara timpului în care Dumnezeu le-a dat pentru iudeii necredincioși.

Contradicții

Recent am auzit o cântare în limbi, a cărei traducere era de douăzeci de ori mai lungă decât cuvintele lente și rare ale cântării. Nimeni nu a clipit, toți au înghițit cămila, în această adunare cunoscută că strecura țăntarul.

Ce să mai zic de ultima vorbire în limbi, auzită acum câteva săptămâni, când expresia „*spiriti santi*“ a fost articulată cel puțin de trei ori, fără ca în traducere să apară echivalentul ei? În plus, la această pseudo-vorbire în limbi numai expresia „*spiriti santi*“ a fost în limba italiană. Expresia „*spiriti santi*“ este pluralul expresiei „*spirito santo*“ (Duhul Sfânt). Deci vorbitorul a transformat acest „*singur Duh*“ (Ef. 4:4-6) într-o formă de plural, ceea ce este o blasfemie împotriva Duhului Sfânt. Ca apogeu, întreaga adunare a confirmat această blasfemie cu un puternic „*Amin*“. Deși mediul în care se practică aceste exagerări este totuși sobru și moderat, aceste contradicții nu păreau deloc să tulbure liniștea ascultătorilor. Când am cerut să mi se explice aceste anomalii, nu mi s-au dat decât răspunsuri evazive.

– Mai mulți au mărturisit că vorbirea lor în limbi nu este înțeleasă de cel care vorbește, nici de cei care o aud și nici de traducător. După părerea lor, era o traducere extatică; mai degrabă o interpretare a inimii, decât o traducere reală! Deci putea să fie orice!

– Alții admiteau că, tot așa de bine, puteau exista mai multe traduceri diferite, la o singură vorbire în limbi! Tot așa, mi-am zis eu, s-ar putea ca din grâul semănat, să crească și să fie recoltat porumb, ovăz, secară (numai grâu nu!) – fără ca fermierul să se mire de aceasta?! Să nu mă enervez, când cineva încearcă să mă facă să cred că o pisică va făta în același timp un pui, un câțel, un pui de vulpe și unul de tigru? Și să nu mă enervez, când, în domeniul spiritual, cineva încearcă să ne convingă, că pentru *o singură* vorbire în

limbi sunt posibile mai multe traduceri diferite? Asistăm la o mutație a speciilor, la un fel de darwinism evanghelic? Să accept așa ceva în mod pasiv, fără să protestez cu voce tare împotriva înșelătoriei?

– Un altul mi-a scris că nu găsea nimic anormal ca o traducere să fie de două sau de douăzeci de ori mai lungă decât mesajul transmis prin vorbirea în limbi. După el, ea nu este o traducere a ceea ce este spus de către om, ci răspunsul lui Dumnezeu la vorbirea în limbi! Am fost surprins și mai mult! Și chiar dacă aș fi singurul de pe pământ care protestează împotriva acestui lucru – o voi face. Nu și iarăși nu! Scriptura nu tolerează o astfel de manipulare! Ea cere obligatoriu o traducere, când ea îl întreabă pe cel care vorbea în limbi în adunarea din Corint: „*Cum va răspunde Amin la mulțumirile pe care le aduci tu, cel lipsit de daruri, când el nu știe ce spui?*“ (1.Cor. 14:16). Ca cineva să poată să spună „amin“ la ceea ce a spus vorbitorul în limbi, el trebuia să înțeleagă ce s-a spus. Și cum se putea înțelege? Prin traducere (1.Cor. 14:28). O traducere a ceea ce fusese spus în limbi lui Dumnezeu prin Duhul. Numai cei care răstoarnă înțelesul Scripturii, spre propria lor pierzare, îndrăznesc să pretindă contrariul (2.Pet. 3:16).

Eu refuz să le cânt în strună

Aș putea să amintesc aici asemenea experiențe nenorocite cu duiumul, căroră, din nefericire, li se dă o legitimație universală a „Duhului Sfânt“. În realitate, ele poartă semnul imaginarului, al oportunismului, al subiectivismului; și vă spun sincer, câteva din ele miros a ouă clocite. Aș putea să scriu pe tema aceasta multe pagini. Ele au un izvor nesecat. Dar refuz să dau drept hrană, aceste întâmplări josnice, dar din păcate, de multe ori adevărate, celor care nu doresc decât să se delecteze cu ele. Să discreditezi pe apostolii lui Cristos, din cauza trădării lui Iuda și a lepădării lui Petru, este o metodă pe care o refuz. Un lucru nu se judecă întotdeauna după cei care îl apără.

Am auzit că în cercurile pentecostale există o tendință jalnică spre imoralitate, aproape tot ca și în cele catolice – chiar dacă din alte motive. Aceasta se datorează abordării lor hipersentimentale a vieții spirituale, a abandonării voinței lor unor puteri psihice necunoscute, și a dorinței lor nemăsurate după succes. Nu este nimic nou, când aflu că adesea ei sunt nesinceri față de celelalte cercuri evanghelice, că preferă să pescuiască în ape tulburi, și că atât în cuvintele, cât și în scrierile lor, nu sunt zeloși în respectarea adevărului.

Eu refuz să scot în evidență sistematic aceste lipsuri, mai ales că nici celelalte cercuri evanghelice nu sunt întotdeauna un exemplu. Dar lipsurile trebuie să ne slujească drept învățătură. Culoarea semaforului este galbenă, pentru toți cei care pun Biblia deoparte, și în același timp se prefac că nu se uită decât la ea.

Trei pericole

Există trei pericole legate de practica actuală a vorbirii în limbi. Ca să vorbim corect despre ea și să scoatem în evidență importanța ei, trebuie să reținem că acest dar a fost dat și retras de Duhul Sfânt, din motivele pe care le-am arătat pe larg.

Primul pericol: Minteă rămâne sterilă, fără rod, așa cum spune apostolul Pavel (1.Cor. 14:14). Ea este în punctul mort.

Al doilea pericol: Brevetul de superioritate care deschide toate ușile. Pentru mulți, a vorbi în limbi, este consacrarea lor supremă, dar în același timp este și bastonul lor de mareșal. Ceilalți nu sunt decât clasa a doua sau chiar simpli caporali. Uneori se întâmplă ca cei care nu au acest dar, să fie considerați drept necredincioși.

Al treilea pericol: Cel care vorbește în limbi înlocuiește judecata de sine și cercetarea de sine în fața Cuvântului lui Dumnezeu. Când păcatul s-a strecurat și s-a instalat într-un creștin, el trebuie să se cerceteze pe sine însuși (1.Cor. 11: 28-31).

Cercetarea este repede făcută, dacă se ia drept criteriu vorbirea în limbi. Fiecare poate repeta cercetarea pe baza vorbirii în limbi – iar dacă experiența funcționează, și ea va funcționa cu siguranță, întrucât Duhul Sfânt, chiar întristat, nu are nimic de a face cu acest lucru – cel care se cercetează în acest mod, va putea să-și zică ușurat: „Dacă Duhul continuă să mă însuflețească, să Se exprime prin mine, într-un mod atât de supranatural, înseamnă că mă aprobă, sau mai bine zis, nu mă dezaprobă. În orice caz nu-Și ia cuvintele Sale din gura mea“.

O concluzie aberantă, care ia ca bază de cercetare nu ceea ce condamnă Cuvântul lui Dumnezeu, ci ceea ce este aprobat de vorbirea în limbi. „*Ferice de cel care nu se condamnă singur în ce găsește de bine*“ (Rom. 14:22).

Acesta este pericolul la care s-au expus și au cedat frații noștri carismatici, care nu mai pot dezaproba pe un preot catolic și învățăturile lui mincinoase, pe care el le răspândește în continuare, imediat ce el vorbește în limbi.

Căci dacă acest preot – iezuit, adeptul cultului Mariei etc. – vorbește în limbi, înseamnă că este plăcut Duhului Sfânt, ca și oricare creștin evanghelic născut din nou. O dilemă groaznică și o deducție eronată, care conduce direct la toate capitulările doctrinare posibile.

Șarpele de aramă

La porunca lui Dumnezeu, Moise a făcut un șarpe de aramă, și el a slujit la vindecarea a mii de oameni (Num. 21:8-9). El a fost darul lui Dumnezeu, o putere a lui Dumnezeu, pentru mântuirea acelor care crezuseră în Cuvântul Lui; pe care Domnul Isus Cristos îl amintește în memorabila Lui discuție cu Nicodim. El a mers până acolo, că a făcut o paralelă uimitoare între persoana și lucrarea Sa, și șarpele de aramă: *„După cum a înălțat Moise șarpele în deșert, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului“* (Io. 3:14). În modul lor evlavios, israeliții păstrasera timp de secole acest șarpe de aramă. Însă ce citim în 2 Regi 18:4? Ce face cu el bunul rege Ezechia? *„A îndepărtat înălțimile, a sfărâmat stâlpii idolești, a tăiat astarteele, și a sfărâmat în bucăți șarpele de aramă, pe care-l făcuse Moise, căci copiii lui Israel arsese rămăie înaintea lui ...“*

Acest șarpe de aramă devenise pentru Israel un prilej de cădere – deși era același șarpe ca odinioară. Nu era o copie, o imitație a celui adevărat, ci era cel original, cel adevărat! Cu timpul, ei împodobiseră și îmbogățiseră întrebuințarea lui inițială, care constase în a privi în sus spre el. I se aducea tămâie, prin care ei trebuiau să-L onoreze pe Dumnezeu. Sub masca legăturii cu Dumnezeu, el devenise un idol, și înlocuia pe adevăratul Dumnezeu. Putem fi siguri că nu toți erau de acord cu cel care interzicea folosirea învechită și vinovată a șarpelui. Apărătorii șarpelui puteau să invoce în sprijinul credinței lor date istorice, biblice, și care, fără îndoială, se bazau pe experiență. Ei puteau chiar să spună că Dumnezeu, care poruncise lui Moise să facă șarpele de aramă, nu Se schimbă, pentru că El este Același ieri, astăzi și în eternitate (Evrei 13:8). Că ceea ce s-a întâmplat cu mulți ani înainte, în pustiu, s-ar putea întâmpla și în zilele lor; că puterea lui Dumnezeu nu s-a schimbat, și mai ales, nu se spune niciun

cuvânt referitor la încetarea efectului lucrării, folosirii și utilității șarpelui.

Relicva

Într-adevăr, practicile spirituale care se făceau în jurul acestei relicve deveniseră o nelegiuire în ochii Domnului. Pentru mulți, vorbirea în limbi este și ea o relicvă, pe care o apără și o poartă în inimă. Este un idol pe care îl alintă, de care vorbesc neîncetat și pe care-l onorează exagerat de mult. Întrucât Dumnezeu a dat vorbirea în limbi, înseamnă că ... dar Dumnezeu dăduse și șarpele de aramă ... pentru un anume prilej, pentru un timp. După timpul stabilit, după o anumită dată, darul devenise învechit, demodat, ca și alimentele sau medicamentele care au depășit data valabilității sau expirării lor. După aceea, ele devin periculoase. Vindecarea se transformă în otrăvire. Așa s-a întâmplat cu șarpele de aramă. El a otrăvit viața spirituală a oamenilor de atunci.

Desigur, atunci când le-a fost luat șarpele, mulți și-au văzut prăbușindu-se viața lor religioasă, căci ei nu mai aveau nimic palpabil, de care să se prindă. Am înțeles de ce unii țineau în mod frenetic la vorbirea în limbi. Pentru că viața lor spirituală era așa de slabă, încât nu le mai rămânea nimic, dacă pierdeau și vorbirea în limbi. Viața lor interioară, care se bazează aproape numai pe această manifestare exterioară, se prăbușește. Dacă renunță la ea, ei devin complet debusolați. Fără vorbirea în limbi, ei sunt ca niște drogați fără drog, într-o stare insuportabilă de „abstinență“.

Nesinceritate

Am întâlnit asemenea persoane. Într-o zi, un pastor pentecostal extremist a încercat să mă convingă că vorbirea în limbi ar fi o experiență pe care trebuia s-o facă orice om. Șarpele lui de aramă era valabil pentru toți oamenii și pentru toate timpurile. Mi-am deschis Biblia, și i-am cerut să citim împreună sfârșitul capitoului 12 din 1 Corinteni, versetul 29 și 30:

- Toți sunt apostoli?
- Nu, desigur că nu – mi-a răspuns el.
- Toți sunt profeți?
- Nu.
- Toți sunt învățători?
- Nu.

Când am ajuns la versetul următor, a refuzat să-mi mai răspundă și să continue citirea textului. El știa foarte bine unde urma să-l ducă textul, anume, la întrebarea:

- Toți vorbesc în limbi?

Iar răspunsul nu putea fi decât: **Nu.**

Am încercat de trei ori să reiau textul cu el. Iar el a refuzat de trei ori să citească textul până la capăt. A plecat supărat. Începând din ziua aceea am devenit pentru el „persona non grata“ (persoană indezirabilă). Când dăreami altare sfinte, când arzi stâlpilor și chipurile idolilor cum a făcut Ghedeon (Jud. 6:27-28), trebuie să te aștepti la reacții violente, și să știi că-ți vei pierde prietenii.

Extaze

În punctul în care am ajuns acum, trebuie să demistific anumite practici sau experiențe, care în viața multora sunt o deraiere inconștientă de pe șinele Scripturii. Iată mărturia făcută de părinții unui tânăr „creștin convins“. De fiecare dată când fiul lor cobora din camera lui, după ce fusese înaintea lui Dumnezeu în vorbire în limbi, se putea vedea pe fața lui că în el se petrecuse ceva. Se asemena cu Moise, când cobora de pe munte – complet transfigurat de prezența lui Dumnezeu. De necombătut și convingător, nu-i așa? Așa pare să fie.

Dar pentru ca să credem aceasta, trebuie să trecem peste tot ce am spus despre **scopul** vorbirii în limbi. Trebuie să înlăturăm realitatea că ea nu este un semn pentru credincioși, că acest dar nu era dat tuturor, și că nu se scrie nicăieri că el trebuie practicat acasă – și mai ales că folosirea lui fusese limitată.

Aceasta sunt deja trei lovituri cu piciorul date Bibliei, fără să ținem cont și de celelalte, pe care nu le pot reaminti, fără să repet ceea ce am spus deja. Toți cei care se miră, parcă plini de respect, referitor la astfel de experiențe, nu-și dau seama că este ignorată Scriptura, și ei sunt subiectivi; în cazul acesta religiile orientale oferă mai mult. Cine a avut privilegiul să citească cartea „Combats“ („Lupte“), a părintelui Chiniquy, un preot canadian, care s-a pocăit după cincizeci de ani în Biserica catolică, ar face bine să recitească mărturia lui. El relatează că în viața lui de preot, clipele cele mai binecuvântate, mai înălțate, le-a petrecut în adorare în fața ostiei (*pâine nedospită, azimă care servește la cuminectură în cultul catolic*). Atunci a atins el sublimul. El se simțea transportat, înălțat, transfigurat. După convertirea lui, acest „sublim“, provenit din doctrina transsubstanțierii (*transformarea miraculoasă a pâinii și a vinului din cuminectură în trupul și sângele lui Isus*), teoria aceasta i-a apărut ca o nelegiuire. Și totuși, ce înălțare de suflet, ce exaltare, ce mărturie!

Un sentiment fals

Nu pot uita o întâmplare dintr-o tabără mixtă din Franța, în primele zile după pocăința mea. Deși nu aveam voie să părăsim tabăra, un frate tânăr și cu mine am plecat din tabără, sub pretextul sincer că mergem să evanghelizăm orașul vecin. În numele lui Isus Cristos am trăit atunci o aventură banală, dar glorioasă. Noi credeam că am făcut ispravă mare. La întoarcere radiam, eram plini de euforie, ușori, ca duși de îngerii. Conducătorul taberei, creștin cu experiență, nu ne înțelegea deloc. Fericirea noastră era justificarea noastră. Iar noi trăisem ceva. Eram așa de siguri de noi și de experiența noastră. Dar sentimentul acesta nu a durat.

Astăzi i-aș lipi o cu totul altă etichetă decât cea de extaz, de revelație sau de spiritualitate. Totul n-a fost decât autosugestie. Și astăzi, Dumnezeu preferă mai mult ascultarea, decât jertfele (1.Sam. 15:22); și duhul profeților este supus profeților (1.Cor. 14:32). Momentele sufletești înalte nu-mi

spun nimic bun, dacă sunt inspirate de șarpele, fie chiar și de cel biblic, de aramă. De când este intensitatea religioasă sau emotivă un semn de adevăr și de spiritualitate? În Ezechiel 8:14 se vorbește de niște femei plângând la poarta templului din Ierusalim, cufundate în închinare. Dar acolo era un idol nelegiuit, numit Tamuz, care le adusese în această stare de extaz. Fără îndoială, aceste femei percepeau starea de extaz, ca pe o stare psihedelică, o eliberare interioară, dar eu nu mă îndoiesc că lucrul acesta a fost o urâciune înaintea lui Dumnezeu, așa cum spune de fapt și versetul următor. Și astăzi, când atâtea experiențe psihice au luat locul credinței simple în Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să strigăm împreună cu bătrânul profet: „*La lege și la mărturie!*“ (Isaia 8:20).

Recunosc că există o stare de beție în duhul – care însă nu poate fi lucrarea Duhului Sfânt. Nu sunt străin de aceste experiențe de plinătate, căci și eu am cunoscut astfel de clipe. Dar am cercetat totul, și am păstrat numai ceea ce este conform Scripturii. Cât despre rest, l-am predat Mântuitorului meu. Toate acestea mă dureau, cu atât mai mult cu cât – deși mă puteam referi la Rusalii ... eram înșelat. Dar unde m-au dus toate aceste lucruri? Era un regres sau un progres?

Capitulare umilitoare

Da, ești dezamăgit când descoperi că tot ce ai crezut, de ce te-ai agățat și pentru ce te-ai luptat este pe cale să se scufunde și să te tragă și pe tine la fund. Dar cel mai greu era să recunoști că ceilalți aveau dreptate. În fond, era ***eul*** meu, orgoliul meu, care primea o lovitură serioasă.

Când ani de zile ai crezut că ai primit mai mult decât alții, aceasta îți dă un ușor sentiment plăcut de superioritate. Confirmă că nu-ți convine, că doare, ca pe urmă să-ți dai seama că cei pe care i-ai privit de sus știu mai multe decât tine și sunt pe un teren mai solid decât al tău. Aceasta se poate numi „șesălare“. Am înțeles de ce unor cai nu le place să fie țesălați, și dau uneori cu copita. Și eu credeam că am ca rezervă câteva lovituri bune de copită. Din nefericire aveam în șă

un soi de Lucky Luke, un cowboy renumit, și în loc să-l fac să cadă el din șa, el a fost acela care m-a împlânzit. Era un rodeo din care aveam puține șanse să ies învingător.

Textele din Biblie, peste care sărisem cu atâta ușurință, mă înțepau acum în coaste, ca niște piteni. Ba mai rău, nici cei care aveau aceeași părere ca mine, pe care îi chemam în ajutor, nu-mi puteau oferi nicio teologie a sistemului lor. Totul se învârtea în jurul experienței, având mare grijă să nu amintească nenumăratele experiențe negative, similare cu înșelătoria și blasfemia.

La alții

Când am încercat să semnalez timid aceste lucruri, mi se răspundea invariabil, că falsificarea era la ceilalți. Prin ceilalți se refereau la celelalte grupări, celelalte adunări penti-costale, dar niciodată la adunarea lor proprie. Era la cei din celălalt capăt al orașului sau de pe strada de alături. La mișcarea suedeză erau țiganii, la care totul era fals. Pentru „Adunările lui Dumnezeu“ (Les Assemblies de Dieu) carismaticii sunt cei falși, sau „Branhamiștii“, sau gruparea „Patru grădini“ (Four Square), „Evanghelie deplină“ (Plein Evangile), o comunitate recentă de ortodocși iudei din Brooklyn, numită „Holy Rollers“, „Trezirea“ etc.

Toate aceste grupări, ieșite din aceeași familie spirituală, nu garantau autenticitatea decât la ei. Și nici acolo toți, căci unii și-au recunoscut neliniștea lor, știind că spiritiștilor le plăcea în adunarea lor, atunci când de regulă din altele fug. Când se știe că spiritiștilor nu le este străin fenomenul limbilor, ai cu adevărat motive să te îngrijorezi. Spiritiști sau nu, și aici experiența joacă un rol central.

La ultima vizită a lui Dalai Lama în Franța, ziarele au relatat următoarele: „Sfinția sa amintește de un dar cu totul deosebit, pe care-l are din copilăria lui. Fără să-l fi învățat cineva, Dalai Lama a putut să vorbească dialectul din capitala Lhasa, deși locuia într-o provincie izolată“. Această vorbire în limbi era reală, controlabilă și corespundea unei limbi

contemporane. Nimeni nu se putea îndoi de autenticitatea ei. Dar prin ce duh vorbește Dalai Lama „real“ în limbi? Las pe cititorii mei să răspundă la această întrebare.

L-am auzit personal pe președintele cercului spiritist din Franța, dând următoarea explicație: „În cercurile noastre vorbim în limbi, și acestea sunt limbi contemporane“. Apoi a adăugat ceva care m-a făcut să mă înfior: „... la noi nu este ca la penticostali.“ Acest spiritist deocheat se putea lăuda cu autenticitatea vorbirii lor în limbi – o autenticitate pe care mișcarea penticostală o poate aminti doar foarte rar.

Ce să spui, când această autenticitate așa de rară, inventată de tatăl minciunii, mai este îmbrăcată și într-un mod de exprimare la fel de creștin, ca și cuvintele neobișnuite ale ghicitoarei din Faptele apostolilor 16, de care am vorbit deja?

Ce să mai spui când întregul iad se ascunde în spatele acestei evlavii aparente? Dușmanul știe foarte bine să manipuleze schimbarea macazului. El a vrut mereu să conducă pe poporul lui Dumnezeu pe o linie moartă. Ca un maestru al deghizării și mare scamator, el marchează această linie cu câteva texte biblice ciuntite, și cu experiențe așa-zise spirituale, ca să-i dea cât de cât o aparență de verosimilitate și actualitate.

Vorbire în limbi în ebraică!

Din numărul mare al acestor căi greșite, amintesc pe una care arată cel mai clar subtilitatea celui care se preface într-un înger de lumină (2.Cor. 11:13-14).

O revistă, care s-a dedicat „experiențelor“, a relatat cum un pastor francez, care nu știa niciun cuvânt în ebraică, a vorbit dintr-odată, prin „Duhul“, în această limbă. Iar unul din colegii lui, care cunoștea ebraica, a înțeles-o! Oricine ar putea să aplaude această ortodoxie biblică! Nu am fost surprins de fenomenul în sine, care îmi pare la fel de necombătut, ca și minunile din Lourdes sau surprinzătoarele cuvinte „biblice“ ale ghicitoarei din Fap. 16. Am fost surprins de co-

mentariul revistei, pe care-l citez aici: „... Aceasta pare să reproducă orice garanție dorită“. (*autenticitate biblică – nota red.*)

Comentariul mi-a părut cu atât mai surprinzător, cu cât în acest exemplu se poate foarte ușor demasca falsul, întrucât el sare-n ochi.

1. Semnul a fost constatat de un credincios, care este convins de universalitatea ofertei mântuirii. Semnul deci nu l-a învățat nimic. Apoi el s-a aflat în contradicție cu Duhul Sfânt, care spune clar că semnul este pentru cei necredincioși (1.Cor. 14:22).
2. Vorbirea în limbi – cum a fost practică și învățată în Noul Testament – a fost oricare alta, în afară de ebraică. Limbile vorbite prin Duhul Sfânt, socotite tocmai prin aceasta ca fiind „străine“ sau „altele“ (1.Cor. 14:21). Cine erau însă alții, străinii? Există numai un singur răspuns posibil: Ne-iudeii. În Noul Testament limba sau vorbirea stă fără excepție în opoziție cu ebraica.

Nici un singur străin nu a trebuit să fie convins de faptul că iudeii aveau intrare la Dumnezeu, pentru că tocmai aceiași iudei le aduseseră mântuirea. Semnul vorbirii în limbi fusese dat, ca iudeii să poată înțelege că mântuirea era de acum accesibilă și națiunilor, și niciodată invers. Ca un străin (francez) să vorbească în limba ebraică, înseamnă să schimbe radical ordinea divină, de exemplu, în locul lui Petru, să-i dai ne-evreului Corneliu vedenia feței de masă. Dar Corneliu, care a primit mântuirea din gura lui Petru, nu avea nevoie să afle că și iudeul Petru putea să fie salvat. Aceasta ar fi fost o absurditate monumentală.

Să ne imaginăm numai o clipă, că ar fi necesară o minune lingvistică, într-un dialect vechi francez, ca să convingi pe englezi că francezii pot moșteni naționalitatea franceză!

Iar articolul de mai sus relatează tocmai acest caz de necrezut, anume, că prin vorbirea în limbi în ebraică, unui creștin francez i s-a descoperit că iudeii, exact ca și el însuși, au acces la Dumnezeu lor! Naivitatea anumitor comentatori

ajută pe dușman să semene după plac discordie. El nu mai trebuie să-și dea silința ca să-și atingă scopul; anume, să provoace confuzie în poporul lui Dumnezeu, și astfel să pregătească preluarea puterii de către Babilonul cel mare, al cărui nume înseamnă și confuzie.

Se falsifică bancnote, pentru că există banul cel bun

Unul din cei mai dragi prieteni ai mei este un pastor dintr-o adunare a „Trezirii“. Apreciez în mod deosebit calitățile morale și spirituale ale acestui om. Astfel, ca mulți alții, în legătură cu vorbirea în limbi, el repetă întotdeauna, că cineva nu s-ar apuca să facă bancnote false, dacă nu ar fi cele care au putere de circulație, care au curs. El recunoaște că există destule falsuri, dar în gândirea lui, cele adevărate se fabrică la el. Pe ele scriu „Made in Trezirea“.

Acest frate stimat, nu-și dă seama că este înșelat pe toată linia, în propria sa adunare. Căci ceea ce s-a încăpățânat el să încerce să producă, fără să ajungă vreodată s-o facă, sunt niște bancnote ieșite din uz. Bancnote care nu mai au valoare de secole, și care au fost retrase din circulație. El pretinde că imită ceea ce a avut loc în adunarea primară, dar această imitație este foarte departe de modelul biblic. Cititorul se poate convinge singur:

Mai întâi, în adunarea lui, 95% din vorbirile în limbi sunt mesaje adresate oamenilor. Aceasta înseamnă deja 95% bancnote false; căci Duhul Sfânt spune că cel care vorbește în limbi, nu vorbește oamenilor (1.Cor. 14:2).

În al doilea rând, restul de 5% este destinat credincioșilor, ceea ce înseamnă sută la sută opus la ceea ce spune Duhul Sfânt, care învață contrariul (1.Cor. 14:22).

În fine, nimic nu-și atinge scopul, deoarece nu convinge pe poporul iudeu necredincios, căruia îi era destinat acest semn (1.Cor. 14:21).

În plus, înzestrat cu un casetofon, am fost să vizitez pe unul din membrii adunării lui, care, după părerea lui, are un dar autentic de traducere a limbilor, și în care el are încre-

dere deplină. L-am pus să asculte înregistrarea anterioară a unei vorbiri în limbi, și i-am cerut s-o traducă din nou, ceea ce el a făcut pe loc. Vai, a doua traducere a fost la fel de diferită de prima (păstrată cu grijă), cât este Ronul deosebit de Rin, care curg în sensuri opuse. Diferența dintre cele două traduceri era așa de evidentă. Am continuat verificarea. Un frate scoțian îmi înregistrase rugăciunea „Tatăl nostru“, în dialectul țării lui. Traducerea făcută nu semăna deloc cu rugăciunea domnească.

De fapt, placa lui (a predicatorului din adunarea „Trezirii“) litografică este așa de grosolană, că n-ar folosi-o niciun falsificator. Dar lui îi plac bancnotele false, și ține la ele, pentru că le crede autentice, singurele veritabile, în mijlocul celorlalte false. Te face să zâmbești. Trist. Dar în ciuda acestui surâs trist, și a plăcii lui grosolane cu care tipărește, întrețin o prietenie frățească cu el, pe care o merită.

Biblia ne pune în gardă contra tentației de a trăi prin vedere, prin minuni, semne și experiențe. Cine merge pe această cale periculoasă, va fi o pradă ușoară pentru Anticrist, care vine cu tot felul de minuni, semne, himere, și cu toate amăgirile nelegiurii (2.Tes. 2:9-10). Duhul lui satanic este astăzi deja la lucru, și drumul lui pare bine pregătit în inima celor care, deși spun că sunt ai lui Cristos, se simt bine pe terenul de predilecție al lui Anticrist. Când fructul este copt, cade singur. Celălalt, dușmanul, nu va avea decât să-l adune – fără greutate și fără nicio luptă.

Concluzii finale

Prima concluzie:

Aceste cuvinte de la sfârșit sunt pentru tine, fratele meu pentecostal sau carismatic, care până aici ai crezut sincer acest punct doctrinar, o învățătură care acum îți apare trunchiată, exagerată și la fel de depășită, ca și șarpele de aramă, din timpul regilor lui Israel. Învățătura Cărții cărților trebuie să fie de-ajuns. Dar anturajul în care trăiești te reține, fără voia ta, sub influența unor experiențe pe care, atât bine cât și rău, dar adesea mai mult rău decât bine, se încearcă să le alăture Bibliei. Dar dacă conținutul acestei cărți ți-a produs chiar și 1% îndoială, atunci dă-mi voie să-ți vin în întâmpinare, pe terenul tău favorit, cel al experienței. Dar nu cumva să nu fii cinstit cu tine însuși și cu Dumnezeuul tău. Fă această experiență pentru tine, personal și cu tine însuși. Fă-o fără să trișezi. Când vei fi la tine acasă, în extaz, și vei avea o vorbire în limbi, înregistrează la casetofon ceea ce ai zis înaintea lui Dumnezeu. Tu crezi că acest dar nu a dispărut, și că în mod deosebit, al tău este autentic. Este dreptul tău. Dar trebuie să crezi și că darul de traducere al fraților tăi este la fel de adevărat, ca și al tău. Mergi apoi cu înregistrarea ta la mai mulți dintre frații sau surorile tale, pe care îi cunoști a fi printre cei mai spirituali, și în care ai toată încrederea. Cerele să-ți traducă separat vorbirea ta în limbi. Apoi, dacă ai destul curaj, ascultă fiecare din aceste traduceri, și compară-le. Cu excepția poate a câtorva cuvinte sau nuanțe, ele ar trebui să spună același lucru. Îmi vei spune atunci că exagerez, dacă în contextul acesta vorbesc de o imitație înșelătoare.

Știi ce simți citind aceste rânduri. Ești tulburat. Ți-e teamă. Teamă să descoperi adevărul. Și deja în clipa aceasta te eschivezi. Tu știi că nu vei face niciodată acest „test“. Ca să scapi de el, ai găsit deja un pretext, care nu te convinge decât pe tine: Ar fi un sacrilegiu, să supui un asemenea dar al

Duhului, la o probă electronică. Refuzi să te cobori până acolo. Ești sigur că acesta este motivul adevărat? Căci în alte împrejurări nu eziți să înregistrezi predici pe benzi magnetice, să le asculți, să le evaluezi, și să le judeci, tu și alții. Sau ceea ce face să dai înapoi este teama că vei descoperi în sfârșit adevărul despre tine? Acesta este un mijloc de a cerceta duhurile, și-ți stă la îndemână. În plus, știința electronicii este o știință exactă. Ea este neutră. Ea nu te va înșela sau nu se va înșela sub nicio formă. Cel puțin dacă nu preferi să fii înșelat, și să rămâi înșelat. Știu că-mi porți pică. Ți-e necaz pe mine până în eternitate, că ți-am arătat un mijloc sigur de cercetare, de verificare. S-a sfârșit cu scuza comodă „nimeni nu o înțelege“. S-a sfârșit cu jocul de-a v-ați ascunselea. Ești: „Numărat, numărat, cântărit ...“ și descoperit.

Eu unul am înțeles această lecție. A durat mult, dar în sfârșit am înțeles. Sau poate preferi să nu înțelegi, ca și acel om bisericos, care, aflând că o sfântă din calendar, la care se ruga adesea, nu existase niciodată, a spus: „Ei bine, că există sau nu, eu tot ei mă voi ruga!“ Iată într-adevăr punctul final al încăpățânării inimii omenești. Eu vreau șarpele meu de aramă, basta! Dumnezeu este Acela care l-a dat ... etc, ... etc... Ei bine, distrează-te bine cu jucăria ta. Fă din ea idolul tău, un idol evanghelic. Dar dacă nu ești atent cu viața ta, vezi ca nu cumva Dumnezeu să te lase să cazi, să te dea pe mâna Satanei. Și atunci vei avea aceeași soartă cu el.

Remediul

Unii, cărora nu li se dăduse acest dar și pe care îl căutaseră sincer de-a lungul anilor, mi-au spus disperarea lor, cauzată de eșecul lor. Ei trăiau cu spaima că vor fi respinși de Dumnezeu, căci se mergea până acolo că li se spunea că nu vor fi mântuiți, dacă nu vor vorbi în limbi. Iar dacă insistau că ei sunt pocăiți, se încerca să-i facă să înțeleagă că ei nu erau decât la periferia credinței, și nu erau cetățeni cu drepturi depline. Tuturor aceluia care cunosc chinurile îndoielii, vreau să le spun să înceteze să se chinuiască și, prin credință,

să înțeleagă că fiecare copil a lui Dumnezeu „are totul deplin în El” (Col. 2:10), în acest Cristos divin, care, ca și ei, n-a avut darul vorbirii în limbi, și totuși este Fiul lui Dumnezeu.

Alții au venit să caute ajutor la mine și mi-au mărturisit confuzia lor; căci practicarea acestui dar nu era decât o fațadă, care, de fapt, ascundea un faliment spiritual și moral aproape total. Vorbirea lor în limbi era un fel de compensație a unei vieți eșuate. Ei erau superficiali, străduindu-se în același timp să dovedească contrariul. Ei aveau nevoie de vorbirea în limbi, pentru a se reabilita în propriii lor ochi și ai altora. Cei care se dedau cel mai frecvent la astfel de practici aveau o instabilitate penibilă, dureroasă, de care sufereau în ascuns, fără să îndrăznească să o spună sau să-i afle cauza. Întotdeauna, ei trebuiau să dubleze miza, ca să nu se facă de râs înaintea altora, și pentru a se asigura pe ei înșiși. Ei se răsuceau în jurul experienței lor, ca prinși într-un cerc vicios.

Nisipul mișcător al experiențelor psihice, ca să nu le numesc decât așa, îi conducea la o viață de suișuri și coborâșuri, la salturi sentimentale imprezibile – când tresăltau de bucurie, când erau întristați de moarte. Diagrama vieții lor era ca niște dinți de fereastră, fericiți dimineața și triști seara; tămâindu-l pe slujitorul lui Dumnezeu la începutul lunii și masacrându-l la sfârșitul ei; schimbând adunările, cum ar schimba o cămașă.

Calea care duce la eliberare este următoarea: asigură-te mai întâi că crezi în Domnul Isus. Apoi fă ca regele Ezechia, care a distrus șarpele de aramă pe care îl făcuse Moise. Adu și recunoaște sincer înaintea Domnului greșala mărturiei false de credință și consecințele ei. În fine, renunță la tot ce ai făcut sau ai căutat să ai, și beneficiază de sângele lui Isus, care curăță de orice păcat (1.Io. 1:7-9).

Dumnezeu i-a iertat lui Israel închinarea la idolul „bibilic”. Dumnezeu te va ierta și pe tine. Credința ta trebuie să accepte iertarea deplină a lui Dumnezeu și deplina eliberare de aceste forțe psihice care – cu toate eforturile tale – te stă-

pânesc. Omul demonizat, cu strigăte nearticulate și stăpânit de legiune (Mar. 5:5), a căzut la picioarele lui Isus; el, abonatul la scrânciov, (o roată mare de mai mulți metri care se învârtește, întrebuițată la sărbări populare; ea e fixată într-o osie orizontală și are mai multe legene.) care-și încheia rotația întotdeauna jos, găsește pace, odihnă, bun simț și puterea de a arăta, în sfârșit, celor care îl înconjoară, o mărturie coerentă clară.

Rugăciunea mea arzătoare este ca aceste rânduri să te ajute să îngenunchezi înaintea Aceluia care eliberează de toate legăturile străine, inclusiv și de cele care creează un zel pentru Dumnezeu, dar lipsit de înțelepciune (Rom. 10:2).

A doua, și ultima concluzie

Acest pasaj este pentru tine, fratele meu ne-penticostal. Cartea mea te umple de satisfacție. Ea îți dă dreptate. Itinerarul meu spiritual se întâlnește cu al tău. Poate că ți-ar fi plăcut să merg mai departe, să prezint o concluzie logică, anume, că vorbirea actuală în limbi – anti-scripturală și în același timp extra-scripturală – nu poate fi decât de origine diabolică. Nu am insistat asupra originii ei, pentru că conștiința nu-mi permite să merg dincolo de ceea ce am recunoscut ca adevărat sau fals. Desigur, recunosc că tatăl minciunii stă la pândă. Conform poruncii Scripturii (1.Io. 4:1-3), unii afirmă că au cercetat duhurile care însuflețeau pe cei care vorbeau în limbi, și că ele erau demoni. Eu nu am ajuns la acest stadiu. Nu am primit darul de a cerceta duhurile, altfel decât prin examinarea atentă a Scripturilor. Folosirea electronicii a confirmat această examinare, și a descoperit că cel care conduce vorbirea actuală în limbi este un spirit de rătăcire. Și în mod sigur, Duhul Sfânt nu este un duh de rătăcire. Tu poate îmi vei spune că spirit satanic și duh de rătăcire este același lucru.

Întrucât ții la lucrul acesta, prefer să te trimit la scrierile dr. Gerald E. MacGraw, care par a fi prelungirea cărții mele. Preiau aici un rezumat extras din interesantul lui articol, „Limbile trebuie cercetate“ (Tongues should be tested):

„... După câteva clipe de rugăciune, recomand persoanei respective să vorbească în limbi. Apoi, șeful de grupă își adresează întrebările nu acestei persoane, ci duhului care inspiră această vorbire în limbi ... Majoritatea dintre ei practicaseră darul vorbirii în limbi în cursul reculegerii lor personale. Mulți se îndoiau de autenticitatea acestui dar, dar mulți erau siguri că examenul la care se supuneau i-ar confirma originea lui divină. Faptul șocant este că mai mult de 90% dintre ei au trebuit să admită originea demonică a darului lor de vorbire în limbi. Sunt mulți penticostali și carismatici care recunosc faptul că există vorbire în limbi de origine demonică. Cu toate acestea, ei sunt siguri că darul pe care l-au primit ei este autentic.

O fată a cerut să i se cerceteze darul, căci simțea influențe rele în viața ei ... Ea era sigură că darul ei era de origine divină. O doamnă din adunarea locală, care avea darul deosebirii duhurilor, îi spusese că vorbirea ei în limbi venea de la Duhul Sfânt. Când ne-am adunat să ne rugăm pentru eliberarea acestei surori, duhul ne-a spus că el Îl ura pe Domnul Isus Cristos. Întrebându-l, demonul a recunoscut că el era duhul de la originea acestui dar al limbilor ... Un demon poate vorbi în limbi chiar și prin creștinii serioși ...

S-a întâmplat că niște misionari, aflați în concediu, au auzit vorbindu-se în limbi într-un mod blasfematoriu, în limba din câmpul lor de misiune ... Cineva a vrut să vorbească cu mine. Era o creștină remarcabilă, dotată, echilibrată, pe care se te puteai baza, o căștigătoare de suflete ... Mi-a fost imposibil să-mi imaginez că această creștină proeminentă, prin vorbirea în limbi să fie în legătură cu un demon ... dar nu după mult timp a vorbit în limbi, exprimând amărăciunea față de Cristos, față de ea însăși și față de noi. Era clar că o stăpâna un dar demonic de vorbire în limbi. Alții sunt profund sinceri și spirituali. Viața lor confirmă o pocăință adevărată, că au o foame după creștere spirituală ... Eu nu cred că demonul vorbirii în limbi poate despărți pe cineva de

Cristos ... Însă experiențele pe care le-am avut, analizând pe acești oameni, mă determină să trag concluzia că foarte mulți adepți entuziasmați, care vorbesc în limbi, se înșală“.

Las dr. MacGraw responsabilitatea concluziilor lui, și nu le infirm. Alte cercetări făcute în Europa au ajuns la aceeași concluzie. Este o sferă de investigație unde încă nu am acces. Nu pot nici infirma, nici confirma că vorbirea în limbi este, cum spune el, 90% de origine demonică. Dimpotrivă, ceea ce afirm eu cu Biblia în mână, este că ea este 100% falsă.

Cine-i mai tare?

Și acum între noi doi, fratele meu. Vrem să ne încercăm puterea. Tu ai vrea să mă determini să trec peste linia de demarcație și să spun despre vorbirea în limbi ceea ce nu vreau să spun. Prin trei smucituri puternice, vrei să mă aduci în terenul tău.

1. Dacă ea nu este de la Dumnezeu, este de la Diavolul.
2. Vrei să adaugi cuvintele din Iacov 3:11, referitor la folosirea limbii: „Oare din aceeași vână a izvorului țâșnește și apă dulce și apă amară?“
3. Cu o logică irezistibilă, vrei să ajungi direct la singura concluzie posibilă:

Cei prin care vorbește Satana nu pot fi ai lui Cristos; Cristos și Belial (2.Cor. 6:15) nu pot locui împreună în aceeași viață. Direcția spre care se îndreaptă ei este 1000 grade Celsius, pentru eternitate! Stai puțin, dragul meu! Folosind asemenea raționamente, riști foarte mult să ajungi și tu pe banca acuzaților. Căci și tu Îl lauzi pe același Domn, care te-a salvat de pierzarea groaznică, printr-o jertfă așa de mare. Și aceleași buze, care se deschid la serviciul divin, ca un izvor de apă dulce, se deschid în afara serviciului, ca un izvor de apă amară, pentru a vorbi de rău pe aproapele tău, pe colegul tău sau lucrarea pe care i-a încredințat-o Dumnezeu.

Tu spui că demonul este acela care vorbește prin gura fratelui tău penticostal? Probabil că ai dreptate. Dar cine îți um-

ple gura ție, când latri ordine neplăcute subalternului tău, păstrezi o muțenie la fel de neplăcută față de soția ta, îți calomniezi fratele, îl denigrezi, îl înjosești sau îi arunci aceste „adevăruri“ în cap? Căci auzind pe unii creștini în timpul săptămânii, te întrebi cum pot să cânte ei la serviciul divin de duminică, altceva decât marea arie a calomniei, din Bărbierul din Sevilla! Recunoaște că și izvorul tău este când dulce, când amar; și că această amărăciune nu este de la Dumnezeu.

Cine-i vinovat?

Mai mult, te întreb dacă n-ai înțeles în ce măsură ești răspunzător tu însuși de alunecarea acelora din comunitatea ta, care caută aceste manifestări zise ale Duhului?

Într-o zi, am fost la un pantofar, ca să-mi cumpăr o pereche de pantofi noi. Văzându-i pe cei cu care eram încălțat, el a folosit o expresie pe care nu am uitat-o nici astăzi: „Sunt foarte obosiți“. Nu s-ar putea spune la fel despre întrunirile adunării tale? „Ele sunt foarte obosite sau obositoare“. Cântările sunt obosite, rugăciunile sunt obosite, predicile sunt obosite ...! Prospețimea, spontaneitatea frățească – totul „are o barbă lungă și albă“; chiar dragostea este obosită. Nu uita niciodată, că oamenii preferă o eroare caldă, decât un adevăr rece. Prea adesea, adevărul pe care îl ai tu nu este altceva decât o ortodoxie rece. Sufletele nu se încălzesc lângă un ghețar. Și și mai puțin într-un congelator. O sobă veche care scoate fum radiază mai multă căldură, atmosferă plăcută și bucurie, decât o instalație sofisticată și ecologică, dar al cărei randament nu este folosit decât 25%. Lucrarea lui Dumnezeu nu se mulțumește cu starea căldicică.

Așa nu se pocăiesc suflete. Viața creștină trebuie trăită din toată inima. Duhul Sfânt ne-a fost dat pentru o viață din belșug, nu pentru mai puțin. Și acolo unde această viață este abundentă și curge în izvoare de apă vie, cei credincioși nu riscă să alunece în experiențe false, prezentate ca remediu universal pentru toate relele adunării.

„*Este scris ...*“ și „*De asemenea este scris ...*“

Încet, încet, am ajuns la sfârșitul cărții mele. Ea a fost scrisă mai întâi pentru tine, fratele meu ne-penticostal. Nu pentru ceilalți! Ei nu se vor lăsa convinși de eroarea lor în punctul acesta, la fel cum un martor al lui Iehova nu va accepta divinitatea lui Isus Cristos, chiar dacă ea îi este dovedită pe baza Scripturii. Sunt de părerea ta mai mult ca oricând. Am recunoscut justetea învățaturii tale și puritatea doctrinei tale. Recomandă această carte tuturor celor care sunt tulburați de cântecul sirenelor carismatice. Și eu îmi plecasem urechile spre melodiile lor. Prin harul lui Dumnezeu, ajutorul Duhului și lumina Cuvântului, am putut scăpa din ghearele lor.

Ai terminat de citit această carte. Studiază sistematic adevărurile care sunt explicate și erorile care sunt demascate. Chestionarul de la sfârșitul acestei cărți te va ajuta să dai răspuns aceluia care îți vor cere să dai socoteală de credința ta (1.Pet. 3:15). Bine echipat pentru orice lucrare bună, vei fi atunci un om al lui Dumnezeu, care împarte drept Cuvântul adevărului (2.Tim. 2:15). Nu obosi, căutând să readuci la Scriptură pe cei care se abat de la ea, ca să caute experiențe, care sunt scripturale doar cu numele. Reamintește-le că Diavolul, la ispitirea Domnului nostru, a propus de trei ori o experiență, și la toate cele trei ispite, Isus a răspuns cu: „*De asemenea, este scris ...*“ (Mat. 4:7). Când adversarul – ca să ne înșele mai bine – spune: „*Este scris ...*“, trebuie să-i răspundem: „*De asemenea este scris ...*“ Ca și Modelul divin, Domnul Isus, care a spus femeii samaritene: „*Voi vă închinați la ce nu cunoașteți ...*“ (Io. 4:22), noi trebuie să îndrăznim să spunem aceluia care – ca niște steaguri în furtuna doctrinară – sunt bătuți de orice vânt de învățătură, care merg duși de vânt și le place să fie „la modă“: Nu știți ce credeți! Sigur că trebuie să ne împotrivim lor. Să ne luptăm pentru credința dată sfinților, o dată pentru totdeauna (Iuda 3), și, după exemplul Învățătorului, să le spunem adevărul cu dragoste: „*Vă rătăciți, pentru că nu cunoașteți Scripturile ...*“ (Mat. 22:29).

Chestionar

1. Vorbirea în limbi se adresează oamenilor sau lui Dumnezeu?
2. Când s-a vorbit pentru prima dată în limbi?
3. A conținut vorbirea în limbi ideea unei judecăți?
4. Ce înseamnă botezul cu foc?
5. Se putea vorbi în limbi, dacă nu se traducea?
6. Vorbirea în limbi și celibatul sunt recomandate?
7. A fost vorbirea în limbi o limbă îngerească?
8. Există două feluri de vorbiri în limbi?
9. A fost vorbirea în limbi un semn pentru credincioși?
10. De ce nu au înțeles toți vorbirea în limbi?
11. Pentru cine a fost vorbirea în limbi un semn?
12. Care a fost scopul vorbirii în limbi?
13. Ce să credem, dacă ceea ce se spune prin vorbirea în limbi este adevărat?
14. Ce să credem despre înșelătoria și falsificarea referitoare la ea?
15. A încetat vorbirea în limbi, și când?
16. Ce vrea să spună versetul: „Când va veni ce este desăvârșit“?
17. Zidește vorbirea în limbi pe cel care o practică?
18. Unde să se practice vorbirea în limbi?
19. De ce a spus Pavel: „Să nu împiedicați vorbirea în limbi“?
20. Este vorbirea în limbi de astăzi o dovadă că ea este adevărată?
21. Au încetat alte daruri?
22. Se poate vorbi acasă în limbi?
23. Se poate verifica actuala vorbire în limbi?
24. Ce valoare au experiențele?
25. A vorbit Isus Cristos în limbi?